

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-15-Rude_hreby.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-15-Rude_hreby

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 11.1.2004

Modification Date: 11.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

RUDÉ HŘEBY
(Red Nails)

1. Lebka na skalisku

Žena na koni přitáhla uzdu unaveného zvířete. Kůň stanul na široce rozkročených nohou a hlavu skláněl k zemi, jako by váha zlatem vykládané uzdy z rudé kůže byla pro něj příliš velká. Žena vytáhla nohu obutou do vysoké boty ze stříbrného třmenu a seskočila z bohatě zdobeného sedla. Uzdu obtočila kolem nevysokého, rozdvojeného stromku a s rukama založenýma v bok se obrátila, aby prozkoumala své okolí.

Pohled nebyl nijak povzbuzující. Zdálo se, že se obrovské stromy chystají zavalit malé jezírko, ze kterého její kůň právě pil. Chomáče křovin znemožňovaly výhled. Celé okolí leželo v tmavém stínu vysokého loubí tvořeného hustě propletenými větvemi. Náhlý záchvěv otřásl krásnými rameny a žena zaklela.

Byla vysoká, měla plná ňadra, dlouhé nohy a široká, pevná ramena. Celé její vzezření mluvilo o neobvyklé fyzické síle, i když ani v nejmenším nezakrývalo ženskost jejího zjevu. Byla to žena opravdu krásná, navzdory oblečení i chování, které bylo přinejmenším zvláštní. Její šaty byly v tomto prostředí zcela nevhodné a nepřípadné. Místo sukně byla oblečena do krátkých hedvábných kalhot s širokými nohavicemi, které končily na šířku dlaně nad kolena. Místo opasku byly kalhoty v pase staženy širokou

hedvábnou šerpou. Ohrnovací boty z měkké kůže jí sahaly skoro ke kolenům a hluboko vystřižená blůza ze surového hedvábí s velkým límcem a volnými rukávy doplňovala tento zvláštní šat. Na jednom nádherně tvarovaném boku měla zavěšen oboustranně broušený rovný meč a na druhém dlouhou dýku. Nepoddajné zlaté vlasy, rovně zastřižené v úrovni ramen, byly nad čelem přidržovány stuhou z rudého saténu.

Na pozadí chmurného divokého pralesa se vyjímal velice nezvykle a podivně, jako stvoření z jiného světa – náhodného pozorovatele by jistě napadlo, že by spíš patřila na pozadí šedých mořských mračen, štíhlých stěžňů a poletujících racků. V jejích očích jakoby se odráželo samo moře. A tak tomu skutečně mělo být, protože tato žena byla Valerie z Rudého bratrstva, jejíž činy byly oslavovány v písních a baladách všude, kde se sešlo jen pár mořeplavců.

Ustoupila o několik kroků a pokoušela se zrakem proniknout hustou zelenou klenbu zohýbaných větví, aby zahlédla alespoň kousek nebe, ale nakonec se s kletbou vzdala.

Nechala koně uvázaného a vydala se směrem k východu. Chvillemi se ohlížela zpět k jezírku, aby si vtiskla do paměti zpáteční cestu. Ticho, které leželo pod korunami stromů, ji tísnilo. Ve větvích nezpíval jediný pták, jediný suchý list se nepohnul jako svědek přítomnosti některého malého zvířete. Celé míle už cestovala královstvím pochmurného ticha, přehlušovaného jen zvuky její vlastní přítomnosti.

Žízeň zahнала u jezírka, ale teď se přihlásil hrozný hlad, a proto se začala rozhlížet kolem, po nějakém ovoci, na které byla odkázána již ode dne, kdy snědla poslední zbytek zásob ze svých sedlových brašen. Zanedlouho před sebou spatřila výběžky tmavého skaliska, tvořeného kamenem, podobným křemeni, které se zvedalo mezi stromy. Drsná stěna se zvedala příkře vzhůru a vrcholek se ztrácel v hustých korunách stromů. Možná, že temeno útesu leží nad vrcholky stromů a uvidí z něj, co leží za ním, pokud je tam něco víc, než tenhle zdánlivě nekonečný prales, kterým projíždí už tolik dnů.

Úzký hřeben vytvořil jakousi přírodní rampu, vedoucí vzhůru příkrou stěnou útesu. Když vystoupila asi 15 metrů, narazila na prstenec listoví, obklopující celé skalisko. Samotné kmeny stromů nerostly přímo u skalní stěny, ale větve sahaly až k ní a zahalovaly ji zeleným věncem. Postupovala dál hustou zelení a neviděla ani pod sebe, ani vzhůru. Nahoře zahlédla modrou oblohu, za malou chvíli ji zalila sluneční záře a pak spatřila vrcholky pralesa ubíhající pod ní do dálky.

Stála na široké římsě, která byla zhruba v úrovni špiček stromů. Od římsy vzhůru vybíhal věžovitý útvar, který byl skutečným vrcholkem skaliska, které právě zdolala. Její pozornost však v té chvíli přilákalo něco jiného. Ve vrstvě suchého listí, které pokrývalo římsu, zavadila nohou o něco tvrdého. Odhrnula listí a spatřila kostru člověka. Zkušenýma očima přelétla vybledlé kosti, ne, nespátřila žádnou zlomenou kost ani jinou známku násilí. Ten člověk musel zemřít přirozenou smrtí, i když ji nenapadl jediný důvod, proč si vybral k umírání tak podivné místo, jako je vrcholek holého útesu.

Vyšplhala až na nejvyšší místo skaliska a rozhlédla se po obzoru. Vrcholy pralesa, které se pod jejíma nohama rozprostíraly jako zelený koberec, byly skoro stejně neproniknutelné jako zdola. Nebyla schopna zahlédnout ani jezírko, u kterého uvázala koně. Zahleděla se k severu, směrem odkud přišla. Viděla jen zvlněnou zelenou pláň, která se táhla do nekonečna. Jen daleko na obzoru se rýsovala mlhavá modrá linka tvořená řetězem kopců, které překročila před několika dny, aby se ponořila do tohoto zeleného moře.

Pohled na západ a východ byl stejný, i když zde obzor nebyl ohraničen modrou linkou. Když však obrátila pohled k jihu, ztuhla a zadržela dech. Zhruba míli tím směrem prales řidnul a pak náhle končil. Za ním se táhla pláň, tu a tam porostlá kaktusy. A ve středu pláně se tyčily zdi a věže města. Valerie v úžasu zaklela. Bylo to neuvěřitelné. Nepřekvapilo by ji, kdyby to byla lidská obydlí jiného druhu – kónické chýše černých domorodců, nebo skalní obydlí tajemné hnědé rasy, která podle legend žila kdesi v těchto neznámých oblastech. Ale překvapilo ji, když tady v pustinách narazila na hradbami obehnané město, vzdálené od poslední výspy civilizace několik týdenních pochodů.

Ruce ji ještě bolely od výstupu na špičatý vrchol útesu, když se spustila zpět na širokou římsu. Byla plná nerozhodnosti. Dostala se daleko – daleko z žoldněřského tábora, z hraničního města Sukhmetu, ležícího v rovině uprostřed pastvin, kde ke všemu odhodlaní dobrodruzi chránili hranice Stygie proti nájezdům valícím se jako rudé vlny z Darfaru. Prchala naslepo zemí, o které nevěděla zhora nic. Teď váhala mezi touhou, která ji pobízela rozjet se přímo k městu a opatrností, která ji nabádala vyhnout se mu a

pokračovat dál v útěku.

Z myšlenek ji vytrhlo šustění suchého listí kdesi pod ní. Kočičím pohybem se otočila a ruku sevřela na jílci meče. Pak ztrnula a široce rozevřenýma očima pohlížela na muže, který se před ní objevil.

Co do postavy opravdový obr, pod do tmava opálenou kůží se hladce pohybovaly pletence obrovských svalů. Byl oblečen podobně jako Valerie, pouze místo šerpy byl opásán širokým koženým opaskem, na kterém měl zavěšen těžký a široký meč a dýku.

"Conan – Cimmeřan!" vykřikla Valerie. "Co právě ty tady hledáš?"

Ušklíbl se a v modrých očích mu zaplálo světlo, kterému musela porozumět každá žena. Pohledem přejel po její nádherné postavě a s obdivem spočinul na křivce krásných řader, napínajících látku tenké blůzky a na pásu hebké kůže mezi krátkými nohavicemi a horním okrajem bot.

"Nic tě nenapadá?" zasmál se. "Copak jsem ti nedal svůj obdiv dost jasně najevo už při našem prvním setkání?"

"Ani hřebec by se nemohl vyjádřit jasněji," zněla pohrdavá odpověď. "Nikdy mě ale nenapadlo, že tě uvidím tak daleko od pivních sudů a kotlů s jídlem, které stojí pod hradbami Sukhmetu. To jsi jel ze Zarallova tábora skutečně za mnou nebo tě z ležení vypráskali kvůli nějaké lumpárně?"

Zasmál se jejím drzostem a protáhl si mohutné paže.

"Dobře víš, že Zarallo by potřeboval mnohem víc biřiců, aby byli schopni vypráskat mě z tábora proti mé vůli." Ušklíbl se: "Samozřejmě, že jsem jel za tebou! Když jsi probodla toho stygického důstojníka, bylo to příliš mnoho i na Zaralla. Tím jsi se připravila o jeho náklonnost i ochranu a pro Stygičany jsi teď osobou mimo zákon."

"Já vím," odpověděla zachmuřeně, "ale co jiného jsem mohla dělat? Dobře víš, proč se to stalo."

"Jistěže," souhlasil. "Kdybych u toho byl, byl bych jej podrízl sám. Na druhé straně žena, která žije ve válečném táboře, těžko může od mužů očekávat něco jiného."

Valerie dupla nohou a zaklela: "Proč mě, u bohů, nenecháte vy ničemové žít mužským životem?"

"To je očividné!" Znovu ji přelétl pohledem. "Ale to, že jsi utekla, bylo moudré. Stygičané by tě stáhli z kůže zaživa. Bratr toho důstojníka tě pronásledoval. A řekl bych, že byl mnohem rychlejší, než bys čekala. Ve chvíli, kdy jsem ho dohonil, byl ti skoro v patách. Měl mnohem lepšího koně než ty. Ještě pár mil, byl by tě dostihl a podrízl ti tvůj krásný krček."

"A?" řekla.

"A co?" zeptal se udiveně.

"Co se stalo s tím Stygičanem?"

"Co asi, co myslíš?" odpověděl netrpělivě. "Zabil jsem ho, samozřejmě, a jeho mrtvolu jsem nechal supům. To mě poněkud zdrželo a pak jsem skoro ztratil tvoji stopu v místě, kde křižovala skalnaté výběžky pahorkatiny. Nebýt toho, dohonil bych tě dávno."

"A teď si snad myslíš, že mě odvedeš zpátky do Zarallova tábora?" vykřikla posměšně.

"Nemluv hloupě," zavrčel. "No tak, děvče, nebuď tak divoká. Já nejsem jako ten Stygičan, kterého jsi zabila, a ty to víš."

"Tulák s prázdnou kapsou!" odsekla.

Zasmál se jí: "A co ty? Nemáš u sebe ani tolik peněz, aby sis koupila novou záplatu na kalhoty. Tvoje pohrdání mě nemůže odradit. Dobře víš, že jsem velel tak velkým lodím a tolika mužům, že se ti o tom ani nezdálo. A co se týče toho, že nemám peníze, který tulák je dlouho udrží? A že jsem rozházel v různých přístavech tolik zlata, že by naplnilo slušnou galériu, to víš taky."

"A kde jsou teď ty krásné lodi a odvážní mládenci, kterým jsi velel?" zašpičkovala.

"Většinou na mořském dně," odpověděl pobaveně. "Zingarské lodě potopily můj koráb u pobřeží Shemu proto jsem se ostatně připojil k Zarallovu Svobodnému bratrstvu. Teprve když jsme se přesouvali na darfarské hranice, uvědomil jsem si, že jsem se dal pěkně podvést! Žold mizerný, víno kyselé a černošky nejsou podle mého vkusu! Zvláště ne ty, které přicházely do tábora v Sukhmetu. Kruhy v nose a opilované zuby – pch! A proč ses k Zarallovu přidala ty? Sukhmet leží hezky daleko od slané vody!"

"Rudý Ortho chtěl, abych se stala jeho milenkou", odpověděla neochotně. "Jedné noci jsem skočila přes palubu, když jsme kotvili u pobřeží Kushe a doplávala jsem na břeh. Bylo to někde u Zabhely. Tam mi jeden shemitský obchodník řekl, že Zarallo se svým Svobodným bratrstvem dorazil jako ochrana na

darfarské hranice. Přidala jsem se ke karavaně putující na východ a nakonec jsem dorazila do Sukhmetu."

"Stejně to bylo šílenství, vyrazit takhle k jihu," pokračoval v řeči Conan. "Na druhou stranu v tom byl kus rozumu, protože Zarallové hlídky se málokdy vydávají tímhle směrem. Shodou okolností tvou stopu našel jen ten Stygičan."

"A co chceš dělat teď?" ptala se.

"Obrátíme se k západu," odpověděl. "Byl jsem už takhle daleko na jihu, ale víc na západ. Hezká řádka denních pochodů k západu nás přivede na savany, kde černé kmeny pasou svoje stáda. Mám mezi nimi nějaké přátele. Pomohou nám, a až se dostaneme k pobřeží, seženeme si loď. Už mám koně plné zuby!"

"Tak to můžeš vyrazit," odsekla. "Já mám jiné plány!"

"Nebud' blázen!" poprvé mu přeběhl po obličejí stín rozladění. "Nemůžeš cestovat pralesem věčně."

"Když budu chtít, tak můžu."

"Ale co chceš dělat potom?"

"To není tvoje věc," vyštěkla.

"Ale ano, je," odpověděl chladně. "Nebo si myslíš, že jsem jel tolik dnů po tvé stopě jen proto, abych se teď obrátil a vrátil se s prázdnýma rukama? Měj přeci rozum, já ti neublížím!"

Přistoupil k ní a v tom okamžiku uskočila bleskově zpět a vytrhla meč z pochvy.

"Zpátky, ty barbarský pse! Nebo tě rozporcuji jako pečené prase!"

Váhavě se zastavil a zeptal se: "To chceš, abych ti tu hračku sebral a nasekal ti s ní?"

"Řeči. Jenom řeči!" vysmívala se a v očích ji skotačila světylka, podobná odrazu slunce na mořské hladině.

Věděl, že má pravdu. Žádný muž by nebyl schopen odzbrojit Valerii z Rudého bratrstva holýma rukama. Zavrčel naplněn protichůdnými pocity. Měl na ni zlost a přece musel obdivovat jejího bojovného ducha. Hořel touhou sevřít to nádherné tělo do svých železných paží a přitom byl rozhodnut neublížit dívce za žádnou cenu. Zmítal se mezi chutí uchopit ji za ramena a vytrást z ní alespoň jednu rozumnou větu, a touhou přivinout ji k sobě a pohladit. Věděl, že kdyby se k ní přiblížil, probodla by mu s ledovým klidem srdce, byla divoká a rychlá jako tygřice. Viděl Valerii v pohraničních šarvátkách i v hospodských rvačkách zabít příliš mnoho mužů na to, aby měl v tomto směru jakékoliv iluze. Mohl použít vlastní meč a vyrazit jí zbraň z ruky, ale myšlenka, že by měl použít meč vůči ženě, i když bez úmyslu ublížit, mu byla přímo odporná.

"K čertu s tebou, ty drzá huso," vykřikl zlostně. "Tak já ti tedy ukážu..."

Vztekl jej zbavil opatrnosti, vykročil k ní a Valerie se okamžitě postavila do stěhu, připravena zaútočit. Celá tato napůl komická a napůl vážná scéna však byla v témže okamžiku drasticky přerušena.

"Co to bylo?"

Byla to Valerie, kdo vykřikl, ale trhli sebou oba protivníci. Conan se bleskově otočil a jako zázrakem se mu v ruce objevil jeho široký meč. Dole v pralese se ozývala směsice divokých zvuků – ržání vyděšených koní, praskot větví a pak bylo slyšet zvuky, které mohou vydávat jen koně v agónii. Do nich se mísilo praskání lámaných kostí.

"Lvi nám trhají koně," vykřikla Valerie.

"To nejsou lvi!" odsekl Conan a oči mu zaplály. "Slyšela jsi snad nějaký lví řev? Vidiš, já taky ne! A poslouvej, jak praskají kosti! Ani lev nenadělá takový hluk, když zabíjí koně."

Spěchal dolů po přirozené rampě a ona jej v patách následovala. Osobní spory byly zatlačeny přirozeným instinktem dobrodruhů – v nastalém nebezpečí drželi pohromadě. Ržání koní umlklo už ve chvíli, kdy se ponořili do zeleného moře, obklopujícího skalisko.

"Našel jsem tvého koně uvázaného tam u toho jezírka," oznámil ji přes rameno a pohyboval se tak tiše, že už jí bylo jasné, jak ji mohl neočekávaně překvapit pod vrcholem skaliska.

"Svého jsem přivázal vedle a sledoval jsem tě podle otisků bot. A teď pozor!"

Vynořili se z prstence listoví a upřeli oči dolů mezi mohutné kmeny stromů. Zelené, větve nad nimi tvořily jakýsi pochmurný tmavý strop. Pod ním byl prales jen částečně ozářen světlem nedostatečně pronikajícím korunami stromů. Obrovské kmeny se už ve vzdálenosti třiceti metrů semkly v šedém polostínu.

"Koně by měli být tamhle za těmi keři," zašeptal Conan a jeho hlas byl tichý jako vánek rozechvívající větve. "Poslouchej!"

I Valerie už to slyšela a po zádech ji přeběhl mráz. Nevědomky položila bílou dlaň na mohutnou, do hněda opálenou paži svého společníka. Za skupinou křovin bylo slyšet hlasité praskání kostí a zřetelné zvuky trhaného masa spolu se skřípavými, mlaskavými zvuky příšerného hodování.

"Tohle nejsou zvuky, které by vydávali lvi," zašeptal Conan. "Něco tam požívá naše koně, ne, to nejsou lvi! U Croma!"

Zvuky náhle utichly a Conan tiše zaklel. Větrík, který se náhle zvedl, vál od nich přímo směrem, kde byl ukryt neznámý zabiják.

"A máme ho tady!" zamumlal Conan a napůl pozvedl meč.

Křoví se divoce roztřásl a Valerie křečovitě sevřela Conanovu paži. Nebyla příliš znalá života v džungli, ale věděla, že žádné malé zvíře nemohlo roztřást vysoké a husté křoviny tímto způsobem.

"Musí to být velké jako slon," poznamenal Conan spíš pro sebe jako odpověď na její nevyslovené myšlenky. "Co to u čerta..." jeho hlas zmlkl v nevěřicím úžasu.

Z křoví se vynořila obludná hlava, hlava noční můry. Rozšklebené čelisti odhalovaly dvě řady krví zbarvených tesáků. Nad otevřenou tlamou se otvíraly šterbinovité hadí nozdry. Obrovské oči, tisíckrát zvětšené oči hada, se upíraly bez jediného mrknutí na hrůzou zkamenělé lidské bytosti přitisknuté ke skalní stěně. Celá šupinatá hlava byla potřísněna krví, která odkapávala z příšerné tlamy na všechny strany.

Hlava větší než hlava krokodýla přecházela v dlouhý, ohebný krk, na jehož hřebeni se tyčila řada pilovitých ostnů. Tělo, které dole drtilo kořeny a spodní větve stromů, bylo tělem obra. Obrovská sudovitá hmota nesená až komicky krátkýma nohama. Bělavé břicho se téměř vleklo po zemi, zatímco ostnatý hřbet se tyčil výš, než kam by dosáhl dospělý muž svou nataženou paží. Protáhlý ocas zakončený trnem, jako ocas obrovského škorpióna, se ztrácel v podrostu.

"Rychle zpátky nahoru!" vyštěkl Conan a jediným máchnutím obrovské paže posunul dívku za sebe.

"Nevěřím, že by sem mohl vyšplhat, ale může se postavit na zadní nohy a pak by na nás skoro dosáhl."

Za zvuků lámaných a drcených větví a slabších stromků se obluda vrhla vpřed a dvojice před ní prchala vzhůru po skále jako suché listí hnané podzimním větrem. V okamžiku, kdy se nořili do zelené záplavy, vrhla Valerie rychlý pohled přes rameno. Viděla netvora, který se právě stavěl na mohutné zadní nohy, přesně jak Conan předvídal. Při tom pohledu ji přeběhla vlna paniky. V té pozici se zdál ještě větší, jeho odpudivá tlama se tyčila vysoko mezi stromy. Ucítla, jak ji kolem pasu uchopila Conanova ocelová paže a pak byla vymrštnuta vzhůru listnatou spleť do jasné sluneční záře nahoře. O zlomek vteřiny později dopadl ještě předními nohama na skalisko takovou silou, že se celá kamenná hmota zřetelně zachvěla. Obrovská hlava rozrazilla listnatou vrstvu těsně za uprchlíky a na zlomek vteřiny oba bez dechu pohlíželi na toto zjevení z příšerného snu, zarámované ve zmeti zeleně, na divoce planoucí oči a do široka rozšklebenou čelist. Obrovské čelisti se zavřely se zřetelným třeskem dlouhých zubů a hlava zmizela mezi listím, jako by se potopila do mořské hlubiny.

Když nahlédli dolů mezi polámané větve, které obklopovaly skálu, viděli obludu sedět na zadních nohách u paty skaliska. Krví podlité oči upírala bez jediného pohybu k nim nahoru.

Valerie se otřásla.

"Jak dlouho myslíš, že tam bude sedět?"

Conan odkopl vybělenou lebku z jejího listnatého lůžka.

"Tenhle sem určitě vylezl, aby se před tou bestii nebo nějakou ji podobnou, zachránil. Musel zemřít hladem. Vidiš, žádná kost není zlomená. Tam dole musí být zvíře, kterému černé národy ve svých legendách říkají drak. Jestli tomu tak opravdu je, neodejde, pokud z nás bude někdo naživu."

Valerie na něj pohlížela jako by mu nerozuměla; předchozí šarvátka byla zcela zapomenuta. Bojovala s rostoucí vlnou strachu. Tisíckrát dokázala svou nesmírnou odvahu v divokých bojích na moři i na souši, na krví zaplavených palubách hořících válečných lodí, při dobývání opevněných měst a na zdupaných písčinných plážích, kde ke všemu odhodlaní členové Rudého bratrstva sváděli krvavé souboje o titul náčelníka. Teď však stála tváří v tvář nebezpečí, při kterém jí tuhla krev v žilách. Zranění, způsobená šavlí v divokém boji, nebyla pro ni ničím, ale sedět bezmocně a beznadějně na skále a čekat na smrt

hladem, protože je obléhá příšerný relikt dávno ztracených časů, bylo něco, co v ní probudilo skutečný strach a paniku.

"Musí přeci žrát a pít," řekla bezmocně.

"Ani jedno, ani druhé nemá daleko," připomněl jí Conan. "Nacpal se až po jícen masem našich koní a jako pravý plaz teď vydrží dlouhý čas bez žrádla i vody. Obyčejní hadi, jsou-li nasyceni, spí. Tahle obluda, jak je vidět, to nepotřebuje."

Conan mluvil naprosto nevzrušeně. Byl divoch a nekonečná trpělivost vlastní přírodě a jejím dětem mu byla právě tak vrozena jako touhy a nenávisti. Stavěl se k celé situaci tak nezúčastněně, jak by to civilizovaný člověk nedokázal.

"Nemohli bychom se pokusit přelézt ze skály na některý strom a uniknout po větvích?" zeptala se zoufale. Zavrtěl hlavou. "Už mě to také napadlo. Větve, které se dotýkají skály, jsou příliš slabé. Určitě by nás neunesly. Kromě toho mám dojem, že ten ďábel dole je schopen vytrhnout kterýkoliv z okolních stromů i s kořeny."

"Takže tady budeme sedět na zadku a čekat, až umřeme hladu – jako tenhle?" vykřikla vztekle a kopl do vybělené lebky, která se se suchým klapotem odkutálela stranou. "To tedy ne! Já slezu dolů a tu jeho odpornou hlavu mu prostě useknu..."

Conan se usadil na kamenný výčnělek pod vrcholem skaliska. Se zábleskem obdivu se díval na její planoucí oči a pyšně vztyčenou postavu. Věděl, že v této chvíli je schopna jakéhokoliv šílenství, proto zakryl svůj obdiv nevrlym hlasem.

"Sedni si!" Uchopil ji kolem pasu a posadil si ji na koleno. Byla tak překvapená, že neodporovala, když jí z ruky vzal meč a vrátil čepel do pochvy, která jí visela u pasu. "Sedni si a uklidni se. Jediné, co bys dokázala, by bylo to, že by sis o jeho pancíř zlomila meč. Zhltnul by tě najednou, nebo by tě rozmákl ocasem jako vajíčko. Nějak se z té bryndy dostaneme, ale rozhodně ne tím, že se necháme rozžvýkat a polknout."

Ani neodpověděla, ani se nepokusila zbavit jeho ruky, kterou ji držel kolem pasu. Měla strach, a tento pocit byl pro Valerii něčím novým. Teď tady seděla na kolenou svého společníka – nebo snad věznitele – s poslušností, která by Zaralla uvedla v úžas. Byl to přece Zarallo, který o ní tvrdil, že je první ďáblíci pekelného serailu.

Conan si pohrával s jejími vlnitými zlatými vlasy, očividně potěšen svým momentálním úspěchem. Ani lebka u jeho nohou ani obluda pod skálou nerušily jeho myšlenky a neoslabovaly jeho upřímný zájem. Dívčiny neklidné oči přebíhaly po zelené pláni u jejích nohou a chvilkami se zastavily na barevných skvrnách, roztroušených tu a tam v moři zeleně. Bylo to ovoce. Velké, tmavočervené bobule, zavěšené na vrcholcích jednoho druhu stromů, s listy obzvláště hustými a šťavnatě zelenými. Uvědomila si, že má jak hlad, tak i žízeň, i když pocit žízně se dostavil až v okamžiku, kdy poznala, že nemůže jednoduše slézt se skály a vydat se k blízkému jezírku.

"Umřít hladu nemusíme, támhle roste ovoce, na které snadno dosáhneme."

Conan pohlédl naznačeným směrem.

"Kdybychom jedli tohle, měla by ta obluda ušetřenou práci," řekl. "Tomu ovoci říkají černí domorodci z Kushe Derketina jablka. Derketa je královna mrtvých. Stačí napít se trochu šťávy nebo si s ní jen potřísnit kůži a budeš mrtva dřív, než stačíš slézt k patě skály."

"Oh!"

Upadla do zaraženého ticha. Zdá se, že není žádný způsob, jak se vyhnout osudu, pomyslela si zachmuřeně. Nenapadala ji možnost úniku a Conana, jak se jí zdálo, zajímá jen a jen její štíhlý pas a vlnité vlasy. Pokud se zabýval v myšlenkách nějakým plánem útěku, nebylo to na něm vidět.

"Kdybys sundal ruce z mého pasu alespoň na tu chvíli, než bychom vylezli na vrchol téhle skály," řekla po chvíli, "ukázala bych ti něco, co tě překvapí."

Vrhl na ni tázavý pohled, ale pak ji s pokrčením mohutných ramen následoval. Když vystoupili až na věžovitý vrchol, rozhlédl se po nekonečné pralesní krajině.

Dlouhou chvíli stál naprosto tiše a vypadal jako bronzová socha, vztyčená na kamenném podstavci.

"Je to skutečně hradbami obehnané město," řekl nakonec spíš pro sebe. "Tak tam jsi chtěla jít, když jsi mě posílala samotného na cestu k pobřeží?"

"Viděla jsem to město dřív, než jsi dorazil. Když jsem opouštěla Sukhmet, nevěděla jsem o něm nic."

"Koho by napadlo tady hledat město? Nevěřím, že by Stygičané kdy pronikli tak daleko na jih. Že by to město postavili černoši? Na pláni nejsou vidět žádná stáda, žádná pole ani žádní lidé!"

"To na tu dálku přece nemůžeš s jistotou říci," odpovídala mu s nadějí.

Pokrčil opět rameny a spustil se z vrcholu zpět na plošinu.

"I kdyby tam byli lidé, teď nám nepomohou. A i kdyby mohli, třeba by ani nechtěli. Lidé černých království se většinou k cizincům chovají nepřátelsky. Myslím, že by do nás nabodali tolik oštěpů, kolik..." Náhle se zarazil a zůstal stát mlčky, jako by zapomněl, co chtěl říci. Oči upíral na rudé bobule oživující zelenou plochu pod nimi.

"Oštěpy," mumlal. "Jsem já to pitomec, že mě to nenapadlo hned. Tady je vidět, co dokáže hezká ženská udělat s mužským myšlením."

"O čem to mluvíš?" vyptávala se.

Aniž by na její otázku odpověděl, sestoupil až k listnatému pásu a podíval se dolů. Gigantické zvíře sedělo u paty skály a pozorovalo místo, kde jeho kořist zmizela, s hrůzu nahánějící trpělivostí plazího národa. Právě tak asi sedávali příslušníci jeho rodu v minulých dobách pod skálou, na kterou se uchýlili vyděšení dávní předkové lidstva. Conan ho divoce proklet a začal řezat větve, natahoval se a odděloval je tak daleko, jak jen to bylo možné. Pohyb v listové příšeru zneklidnil. Postavila se na všechny čtyři a mrskala divoce ocasem. Pod jeho těžkými nárazy se okolní stromky lámaly jako třísky. Conan ji ze skály ostražitě pozoroval koutkem oka a právě když si Valerie pomyslela, že ještě zaútočí, stáhl se Cimmeřan zpět a s nařezanými větvemi vyšplhal na plošinu. Byly to středně silné výhony, dlouhé kolem dvou metrů. Žádná z nich nebyla silnější než Conanův palec. Přinesl také několik šlahounů tenké, pevné liány.

"Jsou tam jen větve příliš slabé na ratiště oštěpu a liány ne silnější než obyčejný provaz," poznamenal a pohodil hlavou k porostu skály. "V žádném případě by neunesly naši váhu. Ale v jednotě je síla. Alespoň tak to nám, Cimmeřanům, říkali aguilonští renegáti, když přicházeli do našich kopců a sbírali armádu, aby mohli zaútočit na svou vlastní zem. Ale u nás šly vždycky do války celé klany nebo i kmeny."

"A co to má, k čertu, společného, s těmihle větvemi," ptala se.

"Počkej a uvidíš!"

Mezi větve na jejich slabším konci umístil svůj tesák, přivázal jej liánou a pak touž liánou pevně omotal a stáhl větve v celé jejich délce. Když skončil, měl slušně silný oštěp s pružným ratištěm dlouhým zhruba dva metry.

"A jak ti to pomůže?" ptala se. "Sám jsi mi říkal, že jeho pancíř ocel neprorazí!"

"Nemá pancíř po celém těle. Jak praví staré rčení: je víc způsobů, jak stáhnout leoparda!"

Sestoupil po skále zpět k zelenému prstenci, naklonil se a vbodl hrot provizorního oštěpu do jednoho z Derketiných jablek. Opatrně se přitom vyhnul krupějším tmavé purpurové šťávy, která z něj vytryskla.

Pak čepel vytáhl a ukázal Valeriei modrou ocel, potřísněnou tmavočervenou kapalinou.

"Nevím, zda to bude stačit," řekl. "Tohle by stačilo zabít slona, ale... No, však uvidíme."

Valerie se držela těsně za ním, když se opět spustil dolů mezi listy. Opatrně držel oštěp otráveným hrotem od sebe, pak vystrčil hlavu na spodní hranici listů a oslovil obludu:

"Na co tam dole čekáš, ty parchante!" byl jeden z mála výroků, které zde můžeme uvést. "Tak vystrčíš tu svou hnusnou hlavu sem nahoru, ty dlouhokrká zrůdo, nebo mám slézt dolů a nakopat tě?"

Použil mnoho takových slovních šperků, že některé uvedly v úžas samotnou Valeriei, která prodělala mezi námořníky několikaletou školu v takovém klení. Na zvíře to skutečně zabralo. Tak jako vytrvalý štěkot psa vyplaší a podráždí v podstatě klidné zvíře, tak hlas člověka probouzí v některých tvorech strach a v některých zuřivost. Náhle, a to s neobyčejnou rychlostí, se gigantické zvíře zvedlo na zadních nohách a natáhlo své tělo a dlouhý krk v divokém pokusu dosáhnout dotěrného skrčka, který odpornými zvuky rušil nesmírné ticho jeho království.

Conan však odhadl vzdálenost přesně. Mohutná hlava prorazila listovým půldruhého metru pod jeho nohama divoce, ale bezúspěšně. Gigantická hadí tlama se do široka otevřela a v té chvíli přímo do ní vrazil svůj oštěp. Zaútočil silou obou paží a celá čepel zajela až po jílec do masa a šlach, až narazila na kost.

Čelisti se okamžitě sevřely, jako třísku rozdrtily ratiště oštěpu a silou úderu byl Conan málem stržen ze

skály. Byl by se určitě zřítíl dolů, nebýt za ním stojící dívky, která jej zachytila zoufalou silou za opasek. Sevřel rukou skalnatý výčnělek a namísto poděkování se na ni přátelsky zašklebil.

Dole při úpatí skály se válela obluda po zemi jako pes, kterému někdo nasypal do očí pepř. Potřásala hlavou ze strany na stranu, otírala si o ni tlapy a znovu a znovu otvírala do široka tlamu. Nakonec se jí podařilo zachytit přední tlapou zbytek oštěpu a vytrhnout hrot z rány. Pak zvíře zvedlo hlavu, z doširoka otevřené tlamy se mu řinula krev, a upřelo oči vzhůru na své nepřátele s tak soustředěnou a vědoucí nenávistí, že Valerie uskočila a tasila meč. Šupiny, kryjící zvíře zvláště na hřbetě a na bocích, změnilly barvu z rezavě hnědé na sytě červenou. K hrůze obou přihlízejících v té chvíli porušilo zvíře své mlčení. Zvuky, které se draly z krví potřísněné tlamy, nezněly jako nic, co by mohlo vydávat pozemské stvoření. S hrubým, skřípavým řevem se zvíře vrhlo na útes, který byl útočištěm jeho nepřátel. Znovu a znovu prorážela obrovská hlava větvemi vzhůru a divoce chňapala do prázdna. Nárazy mohutného těla rozechvěly útes od paty po vrchol. Pak se obluda vztyčila na zadních nohách, předními obejmula skalisko a pokusila se jej vyvrátit tak, jak by se člověk pokusil vyvrátit z kořenů strom.

Tato ukázka nepředstavitelné zuřivosti způsobila, že Valerii přeběhl mráz. Conan, který byl mnohem blíže přírodě a jejím divokým cestám, necítil nic, kromě opravdového zájmu. Mezi ním, barbarem, a divokostí přírody a zvířat, neexistovala propast neznalosti a neporozumění, která od přírody oddělovala civilizované lidi. Pro Conana představovala obluda pod skálou formu života, která se od něj lišila hlavně vnější podobou. Přisuzoval jí vlastnosti, které měl sám, a tak se mu jevily divoké pokusy zvířete jako protějšek jeho divokosti a jeho řev plazí obdobou jeho nadávek, které sám vykřikoval před krátkou chvílí. Protože jasně cítil své příbuzenství se všemi divokými tvory, nebyl schopen pochopit nesmírnou hrůzu, která zaplavila Valerii při pohledu na bezmeznou divokost obludného ještěra.

Seděl a klidně vyčkávaje všiml si změny v chování a řevu zvířete.

"Jed začíná zabírat," řekl pak s přesvědčením.

"Já tomu nevěřím!" Valerii se zdálo, že nic, jakkoliv nebezpečné, nemůže zapůsobit na takovou horu kostí, svalů a nenávisti.

"V jeho řevu se ozývá bolest," prohlásil Conan. "Na začátku měl jenom vztek, protože ho bolela rána v tlamě. Teď začíná cítit účinky jedu. Podívej! Potácí se. Ještě pár minut a oslepne. Co jsem ti povídal?" V té chvíli se totiž ještěr obrátil a za hlasitého zvuku drcených větví a lámaných stromů se rozběhl pryč.

"Utíká pryč?" zeptala se nejistě Valerie.

"Běží k jezírku!" Conan vyskočil, zalarmován k náhlé činnosti. "Jed v něm vyvolal pocit žízně. Jdeme! V několika okamžicích bude úplně slepý, ale je schopen vrátit se k úpatí skály podle čichu, a když nás tady ucítí, sedne si a bude tady sedět, dokud nepojde. Mám strach, aby jeho řev nepřivolał další takové, jako je on. Pojďme!"

"Dolů?" ptala se užaslá Valerie.

"Samozřejmě! Pokusíme se dostat do města. Třeba tam přijdem o hlavu, ale je to naše jediná naděje. Možná, že cestou potkáme další takové obludy, ale když zůstaneme tady, je to jistá smrt. Než pojde, může jich tady být mnohem víc a to už by bylo trochu velké sousto, nemyslíš? Tak, teď za mnou a hezky rychle!"

Šplhal dolů po římse hbitě jako opice a svůj sestup zpomalil jen ve chvílích, kdy pomáhal své společnosti na obtížných místech. Valerie, která si dosud myslela, že se vyrovná každému muži, co se týče výstupu a sestupu ať už v lanové lodi nebo na horské stěně, teď musela, ač nerada, svůj názor změnit.

Pronikli do stínu pod korunami stromů a tiše sklouzli na zem. Valerie měla pocit, že tlukot jejího srdce se musí rozléhat pod zelenou klenbou široko daleko. Hlasité chlemtání a žbluňkání vody, které k nim doléhalo přes zelenou stěnu, svědčilo o tom, že ještěr hasí žízeň u jezírka.

"Jakmile si naplní břicho," zamumlal Conan, "vrátí se! A než ho jed zabije, může to trvat pěkných pár hodin."

Kdesi daleko, za hranicemi pralesa, klesalo slunce k obzoru. Prales se proměnil v místo klamného, mlhavého příšeří, plného tmavých stínů a neurčitých tvarů. Conan uchopil Valerii za zápěstí a tiše se vzdaloval od paty skály. Nepůsobil víc hluku, než vítr vanoucí mezi kmeny stromů. Valerie však měla pocit, že její nohy, obuté do měkkých bot působí takový hluk, že musí vzbudit celé okolí.

"Myslím, že není schopen vyčleničat naši stopu," řekl tiše Conan. "Horší by bylo, kdyby se zvedl vítr a

donesl k němu náš pach, našel by nás určitě rychle."

"Mitro, nedopust', aby se zvedl vítr!" vydechla Valerie.

Ke kraji porostu jim stále ještě chyběl kus cesty, když za sebou uslyšeli praskot a těžké kroky. Valerie se kousla do rtu, aby zadržela výkřik.

"Jde po naší stopě," zašeptala Valerie vzrušeně.

Conan zavrtěl hlavou.

"Když nás neucítíl na útesu, potuluje se po okolí a pokouší se najít náš pach. Rychle! Ted' už nemáme na vybranou! Musíme se dostat do města. Neexistuje strom, který by nevyvrátil, kdybychom na něj vylezli. Kdyby jen chtělo bezvětrí vydržet...!"

Kradli se pralesem dál, až stromy před nimi začaly konečně řídnout. Prales za nimi se změnil v jediné moře černých neproniknutelných stínů. Kdesi vzadu se stále ozývaly divoké zvuky, jak ještě pokračoval tvrdohlavě ve svém hledání.

"Před námi je planina," vydechla Valerie. "Ještě chvíli a budeme..."

"U Croma!" zaklel Conan.

"Mitro!" zašeptala Valerie.

Zvedl se čerstvý jižní vítr.

Vál přímo přes ně do černé spleti stromů za nimi. V okamžiku se z hloubi porostu ozval příšerný řev, který rozechvěl okolí. Bezcílné praskání a dupání se změnilo a začalo se nepochybně přibližovat. Ještě vyrazil jako bouře přímo k místu, odkud se k němu nesl pach nenáviděných nepřátel.

"Běž!" zavrčel Conan a oči mu zasvítily jako oči polapeného vlka. "To jediné nám zbývá!"

Námořnické boty nejsou určeny k běhu a pirátský život nevychovává běžce. Už po slabých sto metrech začala Valerie těžce dýchat a zpomalovala tempo, zatímco za nimi se praskot změnil v pravidelné dunění, jak zvíře vyrazilo z hustého porostu na víceméně volnou pláň.

Conanova železná paže se sevřela kolem Valeriina štíhlého pasu a napůl ji pozvedla ze země. Nohy se jí sotva dotýkaly země, byla spíš nesena než běžela, a to rychlostí, které nebyla v žádném případě schopna. Kdyby se jim podařilo udržet náskok alespoň chvíli, mohl by se změnit směr zrádného větru, ale vítr zatím vál vytrvale jedním směrem a rychlý pohled, který vrhl přes rameno, řekl Conanovi, že zvíře je téměř dohání. Ještě se k nim blížil jako válečná galéra hnaná hurikánem. Odhodil proto Valerii z cesty útočícího giganta takovou silou, že odletěla dobrých deset metrů a zůstala bezvládně ležet u paty jednoho z řídce rostoucích stromů. Pak se Cimmeřan obrátil a zůstal stát přímo v cestě obra, pod jehož nohama duněla zem.

V přesvědčení, že smrt je neodvratná, jednal Conan v souladu se svými vrozenými instinkty a vrhl se vši silou na příšernou hlavu, která se k němu skláněla. V neustálém pohybu sekal svým mečem s úmyslem způsobit svému nepříteli co nejtěžší zranění. Ucítíl, jak se čepel zaryla hluboko do šupinatého krunýře, chránícího čenich obludy – pak následoval nesmírný náraz, který jej odmrštil dobrých patnáct metrů a vyrazil mu nejen dech, ale i polovinu vědomí.

Ani on sám nebyl schopen později říci, jak se znovu postavil na nohy. Jediná myšlenka, která jej v té chvíli poháněla, byla myšlenka na ženu, která leží napůl omráčená a bezmocná nedaleko divokého ještěra. Ještě, než se mu podařilo znovu se pořádně nadechnout, stál již nad jejím nehybným tělem s taseným mečem, připraveným k obraně.

Ležela na místě, kam ji odhodila jeho paže, a právě se pokoušela posadit. Trhající tesáky ani rvoucí drápy rozdivočelého ještěra se jí nedotkly. Když totiž Conana zasáhla a odmrštila jeho přední noha nebo bok, osleplé zvíře pokračovalo dál v běhu stejným směrem a v prudkém záchvatu smrtelné bolesti zapomnělo na své nepřátele, jejichž pach sledovalo. Bezhlavě pádilo kupředu, až se jeho nízko svěšená hlava střetla s obrovským stromem, který mu stál v cestě. Nesmírný náraz vyvrátil strom z kořenů a poškodil mozek v obludné lebce. Ještě i strom se zřítíl k zemi v jediné směsici a oba omámeni svědkové viděli, jak se mohutné větve stále slaběji zachvívají pohyby zmírajícího těla, až nakonec vše ztichlo docela.

Conan pomohl Valerii na nohy a oba se dali do pomalého běhu. V krátké chvíli minuli poslední roztroušené stromy a vyběhli na zšeřelou holou pláň.

Conan se na okamžik zastavil a pohlížel na ebenově černou stěnu za nimi. Ani vítr se nepohnul, neozval

se jediný ptačí hlas. Prales se tyčil tichý, nezáčastněný tak, jak se v těchto místech musel tyčit dávno před příchodem člověka.

"Tak pojďme," tiše řekl Conan a uchopil svou společnici za ruku. "Nemáme moc času. Kdyby se po naší stopě vydal další takový drak..."

Nebylo třeba dalšího vysvětlování.

Město připadalo velmi vzdálené. Mnohem vzdálenější než z vrcholku útesu. Valerie se zdálo, že jí srdce vyskočí každým okamžikem z hrdla. Při každém kroku napínala sluch a očekávala, že uslyší znovu praskot podrostu a spatří další obrovskou noční mýru, která je pronásleduje. Ticho pralesa, který jim zůstal za zády, však nic nerušilo.

Po první mili, která je oddělila od pralesa, se Valerie poněkud uklidnila. Ztracená sebedůvěra se jí vrátila. Slunce zapadlo a planinu pomalu zahalilo šero.

Světlo prvních hvězd změnilo tu a tam rostoucí kaktusy v pitoreskní, duchům i zjevením podobné stíny.

"Žádný dobytek, žádná obděláná pole," ozval se Conan. "Z čeho ti lidé žijí?"

"Možná že na noc zahánějí zvířata do stájí," nadhodila Valerie, "a obděláná pole leží na druhé straně města."

"Možná," zavrčel, "ale ani z útesu jsem nic takového neviděl."

Nad městem vyšel měsíc a hradby a věže se černě odrazily na pozadí stříbrné záře. Valerie se otrásla.

Město, zdůrazněné měsíčním kotoučem, jí připadalo pochmurné a zlověstné.

Snad měl i Conan podobný pocit, protože se zastavil, pozorně se rozhlédl a řekl: "Zůstaneme tady. Je zbytečné pokoušet se vniknout dovnitř v noci. Brány budou zavřeny a nikdo nás dovnitř nepustí. Navíc potřebujeme odpočinek a nevíme, jak nás přijmou. Pár hodin spánku nám hodně pomůže, ať už budeme muset prchat nebo bojovat."

Pak zamířil ke skupině kaktusů, které rostly v kruhu – což byl v jižních pouštích celkem běžný jev.

Mečem vysekal úzký průchod a pokynul Valerie, aby vstoupila. "Když nic, budeme tady v bezpečí před hady."

Vrhla nejistý pohled k černé linii, která ohraničovala prales, ležící zhruba šest mil za nimi.

"A co když se objeví další drak?"

"Budeme se střídat v hlídání," odpověděl, i když se nevyjádřil k tomu, co by v takovém případě dělali.

Upíral zrak směrem k městu, stále několik mil vzdálenému. Bylo celé zahaleno v temnotě, ani na hradbách, ani na věžích se neobjevilo jediné světlo. Tyčilo se tajemně proti měsícem ozářené obloze jako obrovská, záhadná hmota.

"Lehni si a spi. Budu hlídat první."

Nejistě na něj pohlédla a zaváhala, ale on mlčky usedl v průchodu na zkřížené nohy. Zády byl obrácen k ní, tváří k planině a napříč přes kolena měl položen tasený meč. Bez jediného dalšího slova ulehla na písek doprostřed ostny chráněného kruhového prostoru.

"Probud' mě, až bude stát měsíc v zenitu," poručila.

Nepohnul se a neodpověděl. Poslední, co zachytily její unavené oči, než upadla do hlubokého spánku, byl obraz Conanovy obrovské svalnaté postavy, nehybné jako bronzová socha, která stínila část nízko stojících hvězd.

2. V záři zelených kamenů

Valerie se probudila náhle a ihned si uvědomila, že planinou se přikrádá svítání.

Posadila se a protřela si oči. Conan seděl na bobku vedle blízkého kaktusu, odřezával silné listy a obratně z nich odstraňoval dlouhé ostny.

"Schválně jsi mě nevzbudil," obvinila ho. "Nechal jsi mě spát celou noc."

"Byla jsi unavená," odpověděl. "Kromě toho tě určitě musí od té dlouhé jízdy v sedle bolet pořádně zadek. Vy piráti nejste na sedlo zvlášť zvyklí."

"A ty snad ano?" odsekla.

"Než jsem byl pirátem, byl jsem kozákem," odpověděl, "a ti doslova žijí v sedle. Já si při hlídání zdřímnu

tak, jako dřímají velké kočky, když číhají na kořist. Zatímco mé oči odpočívají, hlídají mé uši."

A opravdu, obrovský barbar se zdál právě tak odpočatý, jako by prospal celou noc v posteli s nebesy. Když odstranil trny a oloupal silnou kožnatou slupku, podal silný a šťavnatý kaktusový list dívce.

"Jen se do toho zakousni. Pro obyvatele pouště je to jídlo i pití současně. Vím to, protože jsem byl kdysi náčelníkem Zuagirů – pouštních nomádů, kteří se živí přepadáváním karavan."

"Je něco, čím bys nebyl?" řekla napůl s despektem a napůl s obdivem.

"Nebyl jsem králem žádného Hyborského království," ušklíbl se a ukousl si obrovské sousto kaktusu.

"Ale snil jsem o tom. Možná, že se jím ještě jednoho dne stanu. A proč by ne?"

Zavrtěla hlavou v úžasu nad jeho nevzrušeným vychloubáním a zakousla se opatrně do listu. Nebyl na chuť nepříjemný a navíc byl plný chladné, žížeň tišící šťávy. Když Conan dojedl, otřel si dlaně do písku, vstal, prsty si prohrábl svou mohutnou, černou hřívu, povytáhl si opasek s mečem a řekl:

"Můžeme vyrazit. Jestliže nám obyvatele města mají podříznout krk, budu raději, když to odbudeme teď, dřív než se udělá horko."

Tento pochmurný žert udělal Conan celkem nevědomky, ale Valerie si v duchu řekla, že by mohl být prorocký. I ona si upravila pás se zbraněmi, když vstala. Noční hrůzy zmizely. Běsnící drak ze vzdáleného pralesa se jí teď jevil jako mlhavý sen. Jak kráčela po Cimmeřanově boku, čišela z její chůze rozhodnost a sebevědomí. Ať už před nimi leží sebevětší nebezpečí, jejich nepřátelé budou tentokrát lidé a Valerie z Rudého bratrstva zatím nepohlédla do tváře člověka, kterého by se bála.

Jak kráčela po jeho boku, vrhl na ni Conan pátravý pohled. Její chůze byla pružná a jistá.

"Chodíš spíš jako horal než jako námořník," řekl po chvíli. "Ty musíš být z Aquilonie. Ani darfarské slunce není sto opálit takhle bílou kůži do hněda. I princezny by ti mohly závidět!"

"Jsem Aquiloňanka," odpověděla. Jeho lichotky už ji nedráždily, jako dřív. Jeho viditelný obdiv ji dokonce potěšil. Kdyby za ni jiný muž držel její hlídku tak, jak to udělal on téhle noci, doslova by ji to rozlítilo. Vždycky divoce odmítala jakékoliv výhody, které jí muži nabízeli vzhledem k jejímu pohlaví. V tomto případě však ucítila tajnou radost z toho, že to pro ni udělal. Navíc bez povšimnutí přešel to, že včera na útesu měla očividně strach a nepokusil se těžit ze slabosti, která z toho vyplývala. Konec konců uvažovala, její společník není obyčejný člověk.

Slunce se vyhouplo nad věže města a zalilo je zlověstnou červení.

"Včera večer byly černé v měsíční záři," spíš pro sebe poznamenal Conan a v očích se mu na okamžik odrazila divošská náklonnost k pověrám, "a dnes ráno jsou jako polité krví. To město se mi nelíbí."

Ani jeden z nich však nezpomalil krok a jak se blížili, poukázal Conan na to, že k městu nevede ze severu žádná cesta.

"Na téhle straně města se dobytek nepásl dlouhou řadu let, pokud se tady kdy vůbec pásl. Ani pluh se té země nedotkl desítky let, ne-li stovky. Ale podívej se, kdysi ta země byla obdělávaná."

Valerie si všimla prastarých zavodňovacích kanálů, na které ukazoval. Byly už místy zasypané a zarostlé kaktusy. Užasle se rozhlédla po obrovské pláni, která se prostírala na všechny strany kolem města a v dálce přecházela v tmavší zamlžený pruh vyznačující okraj pralesa. Dál nedohlédla.

Pak nejistě pohlédla zpět k městu. Na ochozech se nic nehýbalo, sluneční paprsky se neodrážely ani od špiček oštěpů, ani od kovových helmic strážných, ticho nebylo rušeno ani voláním vojáků ani zvukem válečných trub. Ticho, stejné jako bezdeché mlčení pralesa, leželo jako těžká pokrývka na hradbách i minaretech.

Slunce už bylo vysoko nad východním obzorem, když Conan a Valerie dorazili k obrovské bráně v severní zdi, stíněné vysoko umístěným obranným ochozem. Železné závěsy mohutných bronzových vrat pokrývala silná vrstva rzi.

"Ta brána nebyla otevřená už celá léta!" vykřikla Valerie.

"Je to mrtvé město," zahučel Conan. "Proto jsou kanály zasypané a půda neobdělávaná."

"Ale kdo to město vybudoval? Kdo tady žil? Kam odešli ti lidé? A proč odešli?"

"Kdo ví. Možná, že město postavila nějaká velká skupina Stygičanů, která kdysi dávno pronikla takhle daleko na jih. Možná, že to byl úplně jiný, neznámý národ. Nevypadá to jako stygická architektura. Možná, že obyvatele byli pobiti kočujícími nájezdníky, nebo umřeli na nějakou hroznou, nakažlivou chorobu."

"V tom případě poklady města mohou být stále uvnitř a pokrývá je prach a pavučiny," nadhodila Valerie, ve které se probudily kořistné pudy pirátského řemesla, zesílené ženskou zvědavostí. "Podařilo by se nám tu bránu otevřít? Co kdybychom to tady trochu prozkoumali?"

Conan prohlížel těžkou bránu pochybovačně, ale pak se opřel mohutným ramenem o bronzovou desku a napjal všechny síly svalnatých lýtek a stehů. S obrovským skřípotem rezavých závěsů se brána váhavě pohnula dovnitř. Conan se narovnal a vytáhl meč. Valerie, která mu nahlížela přes rameno, vydechla údivem.

Vchod nevedl do volné ulice nebo otevřeného dvora, jak by se dalo očekávat. Brána se otvírala přímo do dlouhého, širokého sálu, který se táhl kam oko dohlédlo a mizel kdesi v dálce. Jeho rozměry byly nesmírné. Podlaha dlážděná čtvercovými dlaždicemi z podivného rudého kamene, který se místy leskl, jako by se v něm odrážely ohnivé plameny. Zdi byly ze zářivého zeleného kamene.

"To je nefrit, nebo jsem Shemita!" zaklel Conan.

"V takovém množství? To není možné!" zvolala Valerie nevěřičně.

"Ukořistil jsem ho pěkné množství z khitajských karavan, a vím dobře o čem mluvím!" ujist'oval ji. "Je to nefrit!"

Klenutý strop zhotovený z lapisu lazuli byl bohatě zdoben velkými zelenými kameny, které zářily jedovatým prýsivem.

"Zelené ohnivé kameny," zavrčel Conan. "Tak jim alespoň říkají punští obchodníci. Říká se, že jsou to zkamenělé oči těch dávno vyhynulých plazů, kterým naši předkové říkali zlatí hadi. Ve tmě svítí jako kočičí oči. V noci jimi bude tahle hala částečně ozářena, ale bude to ďábelsky strašidelné osvětlení. Pojd'me se rozhlédnout okolo. Třeba jsou tady někde uloženy nějaké šperky."

"Zavři tu bránu," navrhla Valerie. Nerada bych v téhle hale závodila s drakem."

Conan se ušklíbl a odpověděl: "Nevěřím, že ty obludy opouštějí prales."

Nakonec ji však vyhověl a ukázal na přeraženou závoru na vnitřní straně brány:

"Měl jsem pocit, že jsem slyšel něco prasknout, když jsem se o ta vrata opřel. Je skoro zničená rzí. Jestli obyvatelé opustili město, jak by mohla být brána zavřena zevnitř?"

"Bezpochyby opustili město nějakým jiným východem," nadhodila Valerie.

Přemýšlela o tom, kolik století uplynulo od chvíle, kdy denní světlo proniklo naposled otevřenou bránou do této obrovské prostory. Přesto pronikalo do chodby sluneční světlo. Zjistit kudy, nebylo těžké. V klenutém stropě byly úzké světlíky, vyplněné jakousi křišťálově čirou hmotou. V tmavých prostorách mezi nimi se blýskaly zelené kameny jako oči rozzlobených šelem. Pod nohama zářila podlaha matnými chmurnými odstíny všech barev plamene. Jako by Conan a Valerie měli nad hlavami tajemné hvězdy a pod nohama podlahu samotného pekla.

Na každé straně haly běžely do neviditelná tři nad sebou položené ochozy, zdobené balustrádou.

"Čtyřpatrový dům," uvažoval Conan, "hala až ke střeše, a přitom je dlouhá jako normální ulice. Zdá se mi, že na opačném konci vidím dveře."

Valerie pokrčila bílými rameny.

"Pak vidíš líp než já, i když můj zrak je mezi námořním bratrstvem proslavený."

Nazdařbůh vešli do prvních otevřených dveří pod balustrádou a prošli několika prázdnými místnostmi.

Podlahy a stěny byly většinou ze stejných materiálů jako v hale, ale někde i z mramoru, slonoviny nebo chalcedonu, spojené arabeskami z bronzu, zlata nebo stříbra. Všude ve stropích byly zasazeny broušené zelené kameny a jejich světlo v tmavých místnostech bylo klamné a neskutečné, přesně, jak Conan předvídal. V tomto přízračném osvětlení vypadali oba vetřelci jako zjevení.

Některé z místností osvětlení postrádaly a jejich dveřní otvory byly černé jako ústí propasti. Těmito místnostem se Conan s Valerií vyhýbali a drželi se vždy osvětlených prostor.

Kouty místností byly ověšeny pavučinami, ale na podlaze, stolech a sedátkách, zhotovených z mramoru, nefritu nebo karneolu, bylo velmi málo prachu. Tu a tam pokrývaly zem koberce z proslulého khitajského hedvábí, které je prakticky nezničitelné. Nikde však nebylo ani okno, ani dveře, vedoucí do ulic nebo dvorů. Každé dveře vedly vždy do další místnosti nebo další haly.

"Jak to, že jsme se nedostali na žádnou normální ulici?" uvažovala Valerie. "Tehle palác nebo co to je, musí být alespoň tak velký, jako serail turanského krále."

"Asi nevymřeli na žádnou nemoc," přemítal Conan, který se stále zabýval tajemstvím prázdného města, "jinak bychom našli nějaké kostry. Možná, že tady začalo strašit a všichni utekli. Možná, že..."

"Možná, k čertu!" přerušila jej hrubě Valerie. "To se už nikdy nedovíme. Podívej se na ty kresby. Znázorňují lidi. K jaké rase patří?"

Conan na ně pohlédl a zavrtěl hlavou.

"Nikdy jsem takové lidi neviděl. Ale mají něco z východních národů – snad z Vendhye nebo možná z Kosaly."

"Byl jsi snad králem Kosaly?" zeptala se jízlivě, aby zakryla nesmírnou zvědavost.

"To ne, ale byl jsem válečným náčelníkem Afghuliů. Žijí v Himelijských horách na hranicích s Vendhyí a s Kosalany vycházejí velice dobře. Ale proč by stavěli Kosalané město tak daleko na západě?"

Zobrazené postavy byly postavami štíhlých lidí s olivovou pletí. Ženy, muži s čistě řezanými rysy exotického vzhledu. Byli oděni do průsvitných oděvů a ozdobeni mnoha jemně vypracovanými šperky. Fresky většinou zobrazovaly scény z hostin a scény milostné.

"Určitě pocházejí z východu," zahučel Conan. "Ale odkud, to nevím. Museli žít klidným a spokojeným životem, jinak by kresby zachycovaly scény z bojů a válek. Pojď, vystoupíme támhle po těch schodech." Z místnosti, ve které stáli, se vinula široká spirála schodiště ze slonoviny. Když vyšli tři patra, ocitli se ve velké místnosti v nejvyšším patře. Byla nejrozlehlejší z těch, které zatím prošli. Místnost byla částečně osvětlena světlíky, takže bledězelená záře kamenů byla slabá a nevýrazná. Otevřenými dveřmi viděli řadu dalších, podobně osvětlených místností. Jediný tmavý průchod vedl na ochoz, který se otvíral nad halou mnohem menší, než byla ta, kterou vstoupili do města.

"K čertu," Valerie si znechuceně sedla na nefritové sedátko. "Ti lidé museli odnést, když opouštěli město, všechny cennosti s sebou. Už mám toho bezcílného potulování prázdnými pokoji dost."

"Všechny horní místnosti jsou osvětleny," řekl Conan. "Chtěl bych najít nějaké okno, ze kterého bychom mohli přehlédnout město. Pojď, podíváme se tamhle."

"Běž se podívat sám. Já si tady sednu a odpočínu."

Conan zmizel ve dveřích protilehlých vchodu na galerii; Valerie se s rukama složenýma za hlavou opřela na sedátko a nohy ve vysokých botách si pohodlně natáhla. Tiché místnosti a haly, rudé podlahy a zelené světlé stropy v ní začaly vyvolávat stísněný pocit. Přála si, aby už konečně našli cestu z tohoto bludiště, do kterého vnikli, a dostali se na normální, denním světlem ozářenou ulici. Líně přemýšlela o tom, jak ve skutečnosti vypadali ti lidé, jejichž hnědé nohy kradmo klouzaly po podivných rudých podlahách a kolik krutých a tajemných událostí ozařovalo zsinělé světlo zelených kamenů.

Jakýsi tichý zvuk ji vrátil k plnému vědomí. Ještě, než si přesně uvědomila, co ji vyrušilo, stála na nohou, tasený meč v ruce. Conan se zatím nevrátil, ale byla si jista, že on nebyl původcem zvuku, který slyšela. Zvuk se k ní donesl ode dveří, které se otvíraly na galerii. Prošla jimi naprosto nehlukně ve svých vysokých botách z měkké kůže, přikrčená přistoupila k zábradlí ochozu a opatrně nahlédla mezi ozdobnými kuželkami dolů.

Halou se tiše kradl muž.

Pohled na lidskou bytost ve městě, které pokládala za opuštěné, jí doslova otrásl. Valerie se ještě více přikrčila za ozdobným zábradlím a zírala dolů na plížící se postavu.

Muž se ani v nejmenším nepodobal postavám zobrazovaným freskami. Co do výšky byl maličko nad běžným průměrem, plet' měl velmi tmavou, i když nebyl negroidního typu. Byl nahý, s výjimkou kusu hedvábí, uvázaného volně kolem svalnatých boků a koženého opasku na dlaň širokého, který mu obepínal útlý pas. Dlouhé černé vlasy mu splyývaly v neupravených pramenech až na záda a zvyšovaly divokost celého jeho zjevu. Byl skoro vyzáblý, ale uzliny a pletence svalů a šlach se zřetelně rýsovaly na hubených nohou i rukou. Oproti mužům, které Valerie znala, postrádal plnost, masité výplně těla, tak potřebné pro souměrnost těla a půvab linií. Byl postaven s účelností, která téměř odpuzovala.

Ale nebyl to fyzický zjev, který především přilákal pozornost přihlížející ženy. Kradl se kupředu, tělo přikrčené a hlavou neustále pohyboval napravo a nalevo. V pravé ruce svíral meč, jehož čepel přecházela na konci v široký hrot, a Valerie viděla jak zbraní chvílemi divoce potřásl, zřejmě pod vlivem emocí, které jej ovládaly. Měl strach, zmítal se v záchvatu neznámé hrůzy. Když otočil hlavu, zahlédla mezi černými prameny neupravených vlasů záblesk divokých očí.

Nezablédli ji, po špičkách prošel halou a pak zmizel v jedné otevřené dveřích. Vzápětí uslyšela přidušený výkřik a halou se opět rozhostilo bezdeché ticho.

Hnána nepřekonatelnou zvědavostí, Valerie postoupila tiše po galerii až se dostala ke dveřím, umístěným nad vchodem, ve kterém muž zmizel. Ty vedly na jinou, menší galerii, která se vinula kolem velké komnaty.

Tato místnost byla ve třetím podlaží a její strop nebyl tak vysoký, jako ten v hale. Byla osvětlena pouze září ohnivých kamenů a jejich pochmurná zelená záře nestačila rozptýlit tmavé stíny pod galerií.

Valerii se rozšířily oči. Muž, kterého viděla předtím v hale, byl stále ještě v této místnosti.

Ležel tváří dolů na karmínovém koberci přímo ve středu prostoru. Tělo bylo bezvládné, ruce široce rozhozené. Zahnutý meč ležel nedaleko těla.

Udivilo ji, že leží bez jediného pohybu. Pak se jí oči zúžily a pozorněji se zahleděla na rudý koberec, na kterém postava spočívala. Pod tělem a okolo něj měla látka maličko jiný odstín, výraznější a světlejší.

S lehkým zachvěním se ještě více přikrčila za balustrádu a snažila se zrakem proniknout stíny pod ochozem. Nevydaly žádné tajemství.

Náhle vstoupila do chmurného dramatu další postava. Byl to muž podobný prvnímu a vstoupil dveřmi přímo proti východu do haly.

Oči mu zaplály při pohledu na bezvládnou postavu na zemi a úsečným jazykem zvolal slovo, které znělo jako "Chicmec!" Muž na zemi se nepohnul.

Nový příchozí přešel rychle místnost, sehnul se, uchopil ležícího za rameno a otočil jej naznak. Z hrdla se mu vydral tichý výkřik, když se hlava ležícího muže bezvládně zvrátila dozadu a odhalila tak hroznou ránu, která protínala krk doslova od ucha k uchu.

Muž pustil bezvládné tělo, narovnal se a bylo vidět, že se třese jako list ve větru. Jeho tvář se změnila v našedlou masku strachu. Už ohýbal koleno a chystal se k útěku, když vtom náhle znehybněl jako socha a rozšířené oči upřel kamsi na druhý konec místnosti. Ve stínech pod balustrádou se objevila slabá záře, která pomalu sílila a nebyl to svit zelených kamenů. Valerie cítila, jak ji naskakuje husí kůže, protože v temnotě pod ochozem se nejdřív slabě, ale pak stále zřetelněji začala rýsovat lidská lebka. Vznášela se v prostoru. Nepochybně lidská a přece podivně znetvořená a právě z ní se zdálo vyzařovat strašidelné světlo. Visela v temnotě, jako hlava oddělená od těla, stvořená nocí a stíny, každým okamžikem zřetelnější. Byla lidskou a přece jak Valerie znala člověka, od lidské se něčím neurčitým lišila.

Muž stál bez jediného pohybu, vtělení ochromující hrůzy a upřeně zíral na zjevení. Pak se příšerná věc pohnula a s ní se pohnul i jakýsi groteskní stín. Ten se pomalu vynořoval z okolní temnoty, až na sebe vzal podobu lidské postavy, jejíž nahý hrudník a končetiny měly nažloutle bledou barvu vybělených kostí. Holá lebka na jejích ramenou se šklebila a zírala prázdnými očními důlky uprostřed neskutečného světélkování na muže, který očividně nebyl schopen odtrhnout od ní zrak. Stál nehnutě s výrazem člověka v hlubokém tranzu a meč mu bezvládně visel v ochrnuté ruce.

Valerie se uvědomila, že to není jen strach, co ho ochromuje. Záře měla jakousi zlou sílu, která jej olupovala o síly a vůli se bránit. Ona sama, bezpečně ukrytá vysoko nad příšerným jevištěm, cítila částečně vliv nepojmenovatelné síly, která paralyzovala lidské vědomí.

Hrozná zjevení se přiblížilo k ubožákovi, který se konečně pohnul, ale jen proto, aby odhodil meč, poklekl na kolena a zakryl si obličej rukama. Tupě jako zvíře očekával smrtelný úder čepel, která se objevila v ruce podivné postavy. Zjevení se nad ním vztyčilo jako smrt, triumfující nad lidstvím.

Valerie zareagovala přesně podle instinktů a návyků vypěstovaných potulným životem dobrodruha.

Jediným tygřím skokem se přenesla přes zábradlí ochozu a dopadla na zem za příšernou postavu. Ta se otočila při nárazu měkkých kožených podrážek, ale bylo pozdě. Ostrá čepel opsala stínem lesklý oblouk a Valerii zaplavila vlna uspokojení, když ucítila, jak ocel protíná hmotné maso a kosti smrtelníka.

Zjevení vyrazilo ukrutný výkřik a zřítilo se k zemi. Meč prot'al rameno, hrudní kost i páteř. Světélkující lebka se s klapotem odkutálela stranou a na jejím místě se objevil chomáč černých vlasů a tmavá tvář, stažená ve smrtelné křeči. Pod příšernou maskou se skrývala lidská bytost, muž podobný tomu, který odevzdaně klečel na kamenné podlaze.

Klečící muž vzhledl při zvucích krátkého zápasu a smrtelného výkřiku a teď pohlížel rozšířenýma očima na ženu s bílou kůží, která stála nad mrtvým tělem s krvavým mečem v ruce.

Potácivě povstal a cosi trhavě vykřikoval, jako by ho tento pohled připravil o zdravý rozum. Valerie si s úžasem uvědomila, že mu rozumí. Blábolil totiž nesouvisle ve stygičtině, i když nářečím, které Valerie neznala.

"Kdo jsi? Odkud přicházíš? Co děláš v Xuchotlu?" Nečekal na její odpověď a překotně pokračoval.

"Ale ty jsi určitě přítel – bohyně nebo d'áblice, na tom nezáleží. Zahubila jsi Hořící lebku! A pod ní se skrýval obyčejný člověk! My jsme ji považovali za démona, kterého vyvolali oni z katakomb.

Poslouchej!"

Náhle umlkl, ztuhl a naslouchal s nesmírným soustředěním. Dívka neslyšela nic.

"Musíme si pospíšet!" zašeptal. "Jsou západně od velké chodby. Mohou být všude kolem. Už v tomto okamžiku se k nám mohou blížit."

Uchopil ji za zápěstí stiskem, ze kterého se jen s námahou vytrhla.

"Koho myslíš tím oni?" zeptala se.

Okamžik na ni nechápavě zíral, jako by nebyl s to pochopit její nevědomost.

"Oni?" zamumlal nezřetelně. "No přece Xotalancové! Klan, ke kterému patřil muž, jehož jsi zabila. Ti, kteří sídlí u východní brány!"

"Chceš říci, že je tohle město obydlené?" zvolala udiveně.

"Ano, ano! Je!" přešlapoval netrpělivě na místě. "Pojďme odtud! Pojďme rychle! Musíme se vrátit zpět do Tecuhltli!"

"Kde to je?" ptala se.

"To je čtvrt' u západní brány!" Znovu ji uchopil za zápěstí a táhl ji ke dveřím, kterými jej předtím viděla vstupovat. Z tmavého čela mu odkapávaly velké krůpěje potu a oči mu vystrašeně blýskaly.

"Počkej!" zavrčela a znovu se vytrhla z jeho sevření. "Nesahej na mě, nebo dopadneš jako támhle ten! Co to všechno znamená? Co se to tady děje? Co jsi zač a kam mě to chceš odvést?"

Vzchopil se a s očima těkajícíma neustále kolem začal mluvit. Mluvil tak rychle, že slova byla téměř nesrozumitelná a řeč se mu řinula z úst v jediném divokém proudu.

"Jmenuji se Techotl. Jsem z Tecuhltli. Já a tenhle muž, který tady leží s podřiznutým krkem jsme se vplížili do chodby mlčení, abychom zabili někoho z Xotalanců. Ale pak jsme se rozdělili a když jsem se sem vrátil, našel jsem jej mrtvého. To udělala Hořící lebka, já to vím, tak, jako by podřízla mne, kdybys ji nezabila. Ale třeba nebyla sama. Z Xotalancu se plíží další. Kéž by se bohové smílovali nad osudem těch z nás, které zajmou živé!"

Při té myšlence se roztrásl jako v horečce a tmavá barva pleti se změnila v popelavě našedlou. Valerie jej rozpačitě pozorovala. Za tímto zmateným blábolením, které bylo pro ni bez logických souvislostí a významu, cítila zřetelně inteligenci na slušné úrovni.

Obrátila se k lebce, jejíž matná pulzující záře stále ještě ozařovala okolí a chystala se jí opatrně dotknout nohou, když se muž, který se pojmenoval Techotl, vrhl s výkřikem kupředu.

"Nedotýkej se jí! Ani se na ni nedívej! Je v ní skryto šílenství a smrt! Mágové Xotalancu znají její tajemství – našli ji v katakombách, mezi práchnivějícími kostmi strašlivých králů, kteří vládli Xuchotlu dávno v minulosti. Pouhý pohled na ni sráží krev v člověku, který nezná její tajemství, a ničí jeho mozek. Jediný dotek znamená šílenství a zkázu!"

Nejistě na něj pohlédla. Jeho vzhled a chování nebyly nijak povzbuzující. Stál tam, hubený, s uzlinami svalů a černé vlasy mu neuspořádaně ovíjely obličej jako klubko hadů. V očích měl strach a kdesi dál ještě podivné světlo, které se nikdy neobjevilo v očích normálního, přičetného člověka. Všechno ji však říkalo, že jeho řeči a vysvětlování jsou upřímné.

"Pojďme!" doslova zaprosil, natáhl k ní ruku a pak rychle ucouvl, když si vzpomněl na její varování. "Jsi tady cizí. Nevím, jak jsi se sem dostala, ale ať už jsi démon nebo bohyně, která přišla pomoci Tecuhltliům, musíš přece znát odpovědi na všechny moje otázky. Určitě jsi přišla ze země za velkým pralesem, odkud kdysi dávno přišli i naši předkové. Ale určitě jsi naším spojencem, jinak bys nezabila mého nepřítele. Pojďme rychle, dřív než nás Xotalancové objeví a zabijí!"

Přeběhla pohledem z jeho odpudivé, emocemi zrůzněné tváře k strašidelné lebce, zářící na podlaze vedle muže, kterého usmrtila. Lebka vypadala jako neskutečné zhmotnění snu, nepopíratelně lidská a přece znepokojující lehce odlišnými proporcemi a drobnými deformacemi tvarů a obrysů. Ten, komu lebka

patřila zaživa, musel vypadat zrudně, jakoby nepocházel z tohoto světa. Zaživa? Zdálo se, že lebka doutná podivným vlastním životem. Její čelisti se otevřely a sevřely se zřetelným klapnutím. Zář, která ji obklopovala, zesílila strašidelný dojem, který budila. Byl to sen, celý život byl jenom sen... Z mlhavého světa, do kterého se začala propadat, vytrhl Valerii Techotlův naléhavý hlas.

"Nedívej se na tu lebku! Nedívej se na ni!" Výkřik se k ní donesl z dále, jakoby z jiného času a prostoru. Valerie zatřásla hlavou, jako lev, který třese hřívou. Zrak se jí zaostřil. Techotl polykal slova: "Za života skrývala strašlivý mozek krále všech mágů! Stále ještě v ní dříme život a odraz magické záře vzdáleného vesmíru!"

Valerie skočila s divokou kletbou jako leopard a lebka se pod svištěcí čepelí jejího meče roztříštila na tisíc zářících střepů. Snad v místnosti, nebo v nekonečnu, nebo kdesi v dalekých prostorách jejího vědomí vykřikl nelidský hlas příšernou bolestí a nenávistí.

Techotlova ruka ji tahala za paži a slyšela jeho omámeně blábolení: "Rozbila jsi ji! Zničila jsi ji! Ani černá magie Xotalanců už ji nevzkřísí. Pojďme! Pojďme rychle odsud!"

"Já nemohu odejít!" protestovala. "Někde tady okolo je můj přítel..."

Při záblesku jeho očí zmlkla. Upíral zrak přes její rameno a jeho výraz vyjadřoval strach a odevzdání. Bleskově se otočila a spatřila, jak ze čtyř dveří vbíhá do místnosti právě tolik mužů a stahuje se k páru stojícímu uprostřed.

Vypadali jako ti muži, které už tady viděla. Stejně uzliny svalů na jinak vyhublých končetinách, stejně neuspořádané modročerné dlouhé vlasy, stejný, nepřítelný pohled šilence. Jejich oblečení a výzbroj se podobala výzbroji Techotlově, ale na prsou každého z nich byla bílou barvou namalována lebka.

Nikdo z nich nevydal válečný křik, nevydali jediný zvuk, tito muži z Xotalancu. Zaútočili na své nepřátele stejně tiše jako tygři. Techotl se jim vrhl vstříc se zoufalou odvahou odsouzence k smrti. Vyhnul se čepeli opisující široký oblouk, skočil na jejího majitele a obě těla, stále bez jediného výkřiku, se začala válet v divokém klubku po podlaze.

Ostatní tři zaútočili na Valerii a jejich oči byly podlity krví jako oči vztekklých psů.

Prvního zabila dřív, než se mu vůbec podařilo zaútočit. Dlouhá, rovná čepel jejího meče mu roztrásla hlavu ještě než stačil pozvednout meč. Úkrokem se vyhnula přímému bodu a současně vyřídila dalšího útočníka. Oči jí zasvítily a rty se jí zkrivily v nelibostném úsměvu. Teď byla znovu tou pravou Valerií z Rudého bratrstva a svištění a zvonění čepelí znělo jejímu sluchu jako svatební píseň.

Její meč minul čepel, která se marně pokusila o kryt a ponořil se dobrých patnáct centimetrů do břicha druhého protivníka. Bolestně zalapal po dechu a poklesl na kolena, zatímco třetí muž se vrhl kupředu a bez jediného slova zasypal Valerii deštěm úderů tak divokých, že je Valerie nebyla schopna oplácet. Nevzrušeně ustoupila dozadu, klidně odrážela úder za úderem a vyčkávala na příležitost k útoku. Muž nemohl toto tempo vydržet dlouho. Paže se mu unaví, dech se mu zkrátí, zeslábně, klopýtne a pak přijde okamžik, kdy špička meče hladce pronikne k jeho srdci. Vrhla pohled stranou a spatřila Techotla, klečícího na prsou svého protivníka. Pokoušel se uvolnit z jeho sevření paži s dýkou, aby mu mohl zasadit poslední úder.

Na čele jejího soupeře se objevily krůpěje potu a oči mu plály jako žhavé uhlíky. Přes veškerou snahu nebyl schopen ani prolomit ani oslabit její obranu. Začal dýchat přerušovaně a jeho údery ztrácely jistotu. Ustoupila stranou, aby jej vylákala, a v tom ucítila, jak ji stehna sevřel železný stisk. Zapomněla na raněného muže na zemi.

Zkroucený se vztyčil na kolenou a obejmul ji oběma rukama kolem nohou, zatímco jeho druh vyrazil triumfální výkřik a začal pomalu postupovat obloukem do strany, aby ji mohl napadnout z levého boku. Valerie s sebou divoce kroutila a trhala, ale marně. Mohla by se jediným dolů mířeným úderem meče osvobodit od sevření, které ji omezovalo v pohybu, ale v tomtéž okamžiku by ji se smrtelnou jistotou zasáhla zakřivená čepel druhého válečníka. Raněný muž začal chňapat zuby po jejích nahých nohách jako divoké zvíře.

Levou rukou uchopila jeho dlouhé černé vlasy a silou mu odtáhla hlavu dozadu, takže viděla vyceněné bílé zuby a vytřeštěné oči jí hleděly přímo do tváře. Vysoký Xotalanc divoce vykřikl a přiskočil, přičemž vedl úder celou silou dlouhé paže. Nejistě odrážela útok a čepel ji dopadla na hlavu plochou. Před očima se jí rozstříkly zářící hvězdičky a Valerie se zapotácela. Jeho čepel se znovu pozvedla vzhůru. Z hrdla se

muži vydral hluboký zvířecí výkřik triumfu a pak se za Xotalancem objevil obrovský stín a ocel zazářila jako modrý blesk. Vítězný výkřik se zlomil v půli a válečník padl k zemi jako býk na jatkách. Z lebky, roztříštěné až ke krku mu vyhrézl mozek.

"Conan!" vykřikla Valerie. V okamžitém návalu vzteku se obrátila ke Xotalancovi, jehož vlasy stále ještě svírala levou rukou. "Ty pekelný zmetku!" Její čepel protřela se svistotem vzduch a bezhlavé tělo se jí svalilo k nohám ve spršce krve. Oddělenou hlavu odhodila kamsi do kouta místnosti.

"Co se tady, k čertu, děje?" Conan překročil tělo muže, kterého zabil, široký meč pozvednutý, a v úžasu se rozhlížel kolem.

Techotl se pozvedl od posledního Xotalance, jehož tělo se zachvívalo ve smrtelné křeči. Krev stékala z čepele jeho dýky a prýštila z hluboké rány na stehně, kterou v boji utržil. Rozšířenýma očima hleděl na Conana.

"Co to všechno znamená?" ptal se Conan znovu, protože se ještě nevzpamatoval z překvapení, které zažil, když zastihl Valerii v divokém boji s těmito fantastickými postavami a to ve městě, o němž se domníval, že je prázdné a neobydlené. Když se vrátil z bezvýsledného pátrání v horním patře, zjistil, že Valerie zmizela z místnosti, kde ji opustil. Pak už následoval zvuky boje, které dolehly zdola k jeho sluchu.

"Pět mrtvých psů!" vykřikoval Techotl a v planoucích očích se mu odráželo až nelidské vytržení. "Dalších pět zabitých! Pět rudých hřebů pro černý pilíř! Bohové krve, buďte požehnáni!"

Pozvedl vysoko roztřesené ruce a pak se zvířecím výrazem v obličejí plival na mrtvé a dupal jim do tváří jako v podivném zvrhlém tanci. Jeho náhodní spojenci ho sledovali s úžasem a Conan se zeptal Valerie v aguilonštině: "Co je to za šílence?"

Valerie pokrčila rameny.

"Říká, že se jmenuje Techotl. Z jeho blábolení jsem pochopila, že jeho lidé žijí na jednom konci města a tihle druzí na opačném. Možná, že bude lepší, když půjdeme s ním. Chová se zatím přátelsky a nemusím ti povídat, že ten druhý klan se k nám tak chovat nebude."

Techotl přestal tančit a znovu naslouchal s hlavou nakloněnou na stranu jako pes a v jeho odpudivé tváři zřetelně zápasil triumfální výraz s výrazem strachu.

"Pojďme rychle!" zašeptal. "Už jsme vykonali dost! Pět mrtvých psů. Moji lidé vás přivítají! Prokáží vám všechny pocty, ale pojďme! Do Tecuhltli je daleko. Každou chvíli se na nás mohou vrhnout Xotalanci v množství, které bude příliš i pro vaše meče!"

"Veď nás!" zavrčel Conan.

Techotl se vzápětí vydal po schodišti vedoucím vzhůru na galerii a kýval na ně, aby jej následovali. Drželi se mu v patách. Když vystoupili na galerii, vydal se dále dveřmi, které vedly na západ a rychlou chůzí procházeli místnost za místností. Každá z nich byla osvětlena buď světílkem, nebo drůzami zelených kamenů.

"Co je to za podivné místo," tiše vydechla Valerie.

"To ví snad jen Crom!" odpověděl Conan. "Ale lidi jemu podobné jsem už viděl dřív. Žijí na pobřeží jezera Zuad, poblíž hranic Kushe. Je to rasa jakýchsi zdegenerovaných Stygičanů, která splynula s dalšími rasami, které přišly do Stygie před stoletími z východu. Říkají si Tlazitlanové, i když bych se vsadil, že oni tohle město nepostavili."

Nezdálo se, že by se Techotlův strach zmenšoval, jak vzdálenost mezi uprchlíky a místností, kde svedli boj, vzrůstala. Neustále otáčel hlavou na všechny strany a snažil se zachytit zvuky pronásledovatelů. Upřeně pozoroval každý dveřní otvor, který míjeli.

Valerie se proti své vůli otřásla. Neexistoval člověk, kterého by se bála. Ale pochmurná podlaha pod nohama a neskutečně zářící kameny nad hlavou, jejichž záře vyvolávala plíživé stíny, tajemnost a hrůza v očích jejich průvodce ji zaplavily pocitem nejistoty a pocitem nepojmenovatelného, trýznivého a nelidského nebezpečí.

"Mohou být mezi námi a Tecuhltli!" zašeptal v jedné chvíli. "Musíme být opatrní, pro případ, že by čekali někde v záloze!"

"Proč nevylezeme z tohoto pekelného místa a nejdeme dál po ulicích?" ptala se Valerie.

"V Xuchotlu nejsou žádné ulice!" zněla odpověď. "Žádná náměstí, žádné otevřené prostory. Celé město

je postaveno jako gigantický palác pod jedinou velikou střechou. Ulicí se nejvíc podobá velká síň, která prochází městem napříč od severní k jižní bráně. Jediné místo, kde se město otvírá do okolního světa, jsou městské brány, kterými neprošla živá bytost posledních padesát let."

"Jak dlouho už tady žijete?" ptal se Conan.

"Já jsem se narodil v domě Tecuhltli před třiceti pěti lety. Nikdy jsem nepoložil nohu na zem mimo město. Pro lásku bohů, jen tiše! Tyhle prostory mohou být plné plíživého zla! Až dorazíme do Tecuhltli, Olmec vám všechno řekne."

Postupovali tedy dále v naprostém tichu a bez jediného slova. Jen zelené kameny nad hlavou a podlahu barvy krve pod nohama. Valerii se zdálo, že prchají chodbami pekla, vedeni skřetem s tmavou pletí a rozčuchanými vlasy.

Byl to však Conan, kdo je zastavil, když křižovali neobyčejně širokou místnost. Jeho uši, cvičené v divočině, byly bystřejší než uši Techotlovy, vycvičené celoživotní válkou, vedenou v těchto mlčenlivých chodbách.

"Myslíš, že někteří z našich nepřátel by mohli ležet před námi v záloze?"

"Neustále se někdo z nich plíží chodbami," odpověděl Techotl. "Stejně jako my. Chodby a místnosti mezi Tecuhltli a Xotalancem jsou spornou oblastí, nepatří nikomu. Těm místům říkáme chodby ticha. Proč se ptáš?"

"Protože v těch místnostech před námi jsou lidé," odpověděl Conan. "Slyšel jsem zazvonit kov o kámen." Techotl se znovu celý roztřásl a bylo vidět, jak pevně svírá čelisti, aby zabránil cvakání zubů.

"Třeba jsou to tví přátelé," nadhodila Valerie.

"To nesmíme riskovat," vybuchl a dal se do pohybu s rychlostí vybičovanou vzrušením a strachem.

Obrátil se a proběhl dveřmi v levé stěně, ústícími do místnosti, z níž vedlo dolů do tmy točité schodiště vyřezané ze slonoviny.

"Tudy se dostaneme do neosvětlené chodby, která leží pod námi!" zasyčel a na čele mu vyrazily kapky potu. "Mohou být i tam. To celé může být trik, aby nás dostali dolů. Ale musíme doufat, že nastražili past jen v místnostech nahoře. Ted' rychle!"

Tiše jako duchové sestoupili po schodech a stanuli před ústím chodby černé jako noc. Chvíli stáli bez pohybu a naslouchali, a pak vstoupili dovnitř. Ve chvíli, kdy vcházeli dovnitř, naskočila Valerii husí kůže, protože měla neodbytný pocit, že každou chvíli se ze tmy vynoří ostrá čepel a zabodne se jí mezi lopatky. Jedině Conanovy železné prsty, které ji svíraly paži, ji ujišťovaly o tom, že není ztracena sama v temnotě. Oba její společníci se pohybovali jako kočky, naprosto nehlučně. Tma byla bezbřehá. Jednu ruku natáhla stranou a špičkami prstů se dotýkala zdi. Tu a tam pod prsty ucítila dveřní otvor. Zdálo se jí, že chodba je nekonečná.

Náhle byli zelektrizováni zvukem, který se ozval kdesi za jejich zády. Valerii zachvátil pocit nejistoty, protože to byl zvuk tiše otvíraných dveří. Do chodby za nimi někdo vstoupil. V tom okamžiku zakopla o něco, co jí připadalo jako lidská lebka. Předmět se koulel po zemi s hlasitým klapáním.

"Prchejme!" vykřikl Techotl hlasem plným paniky a vyrazil chodbou kupředu jako větrem hnaný přízrak. Znovu ucítila Valerie Conanovu mohutnou paži, která ji sevřela a napůl pozvedla ze země, a pak už jen tušila rychlost, kterou se Cimmeřan rozběhl za jejich podivným průvodcem. Conan potmě neviděl lépe než ona, ale měl zvláštní instinkt, který jej vedl neomylně temnou chodbou. Bez jeho pomoci a vedení by jistě upadla nebo narazila do zdi v nejbližším zákrutu chodby. Tak prchali dál chodbou, ale tichý zvuk dusajících nohou v temnotě se neustále přibližoval. V tom okamžiku Techotl udýchaně vykřikl: "Tady jsou další schody! Za mnou! Rychle za mnou!"

Ze tmy se vynořila jeho ruka a uchopila za zápěstí Valerii, klopýtající na úpatí schodiště. Cítila, jak je napůl zvedána a napůl tažena vzhůru po točitém schodišti. Conan ji pustil a na prvních schodech se otočil, protože smysly mu říkaly, že nepřátelé jsou jim těsně v patách. A zvuky, které zaslechl, nevydávaly lidské nohy.

Něco se začalo svíjet na začátku schodiště, něco, co se zmítalo a šustilo. Vzduch kolem se zřetelně ochladil. Conan t'al dolů svým těžkým mečem a cítil, jak ocel proniká něčím, co mohlo být masem a kostmi, až čepel zazvonila o schodiště. Něco se dotklo jeho nohy, něco, co studilo jako led. Temnota pod ním se naplnila svíjivými a trhavými zvuky a pak výkřikem člověka v agonii.

V příštím okamžiku pádil Conan vzhůru točitými schody a proběhl otevřenými dveřmi na vrcholu schodiště.

Valerie a Techotl už byli za nimi, Techotl přirazil dveře a zasunul závoru – první, kterou Conan v tomto podivném městě viděl od chvíle, kdy prošli vstupní branou.

Techotl nečekal, otočil se a vyrazil přes spoře osvětlenou místnost, ve které se ocitli, k protějším dveřím. Když jimi probíhali, Conan se ohlédl a viděl, jak první dveře skřípají a pohybují se pod nesmírnou silou, která se do nich opírala z druhé strany.

Techotl nepolevil ani v rychlosti, ani v opatrnosti, ale bylo zřejmé, že je teď mnohem jistější. Vypadal jako člověk, který dorazil do známých míst, tam, kde jsou přátelé nablízku.

Conan však v něm vyvolal nový záchvat hrůzy, když mu položil otázku: "Co to bylo za stvoření, se kterým jsem bojoval tam dole na schodech?"

"To byli muži z Xotalancu," odpověděl, aniž se ohlédl. "Říkal jsem vám, že chodby jsou jich plné."

"Nebyl to člověk," zavrčel Conan. "Plazilo se to a na dotek to bylo studené jako led. Myslím, že jsem to rozsekl vedví. Spadlo to dolů na lidi, kteří nás pronásledovali a ve smrtelném zápase to muselo někoho z nich zabít."

Techotl trhl vyděšeně hlavou a tvář mu zpopelavěla strachem. Nevědomky ještě zrychlil tempo.

"To byl Plazoun! Obluda, kterou vyvolali z podzemních katakomb, aby jim pomáhala! Nevíme, jak vypadá, ani co to vlastně je, ale našli jsme několik našich lidí, které to zabilo tím nejstrašnějším způsobem. Při Setovi, pospěšme! Jestli poštvají na naši stopu Plazouna, bude nás pronásledovat až k samotným bránám Tecuhltli!"

"O tom pochybuji," odsekl Conan. "Byla to dobrá rána, tam na schodech."

"Pospěšte, pospěšte!" zasténal Techotl.

Proběhli řadou zeleně osvětlených místností, překročili široký sál a stanuli před obrovskou bronzovou branou.

Techotl řekl: "To je Tecuhltli!"

3. Lidé krevní msty

Techotl zabušil pěstí na bronzová vrata a pak se postavil tak, aby mohl pozorovat celý prostor sálu.

"Nebylo málo těch, kteří byli zabiti přímo před těmito dveřmi, ve chvíli, kdy si mysleli, že jsou v bezpečí!" řekl.

"Proč neotvírají?" ptal se Conan.

"Dívají se na nás Okem," odpověděl Techotl. "Nevědí, co si o vás mají myslet." Pak pozvedl hlas a zavolal: "Otevři dveře, Excelane! To jsem já, Techotl a přivádím přátele, kteří pocházejí z velkého světa za pralesem. Otevrou," ujišťoval své průvodce.

"Pak by bylo dobře, aby to udělali co nejdříve," řekl Conan zachmuřeně. "Slyším, jak se něco přibližuje chodbou na druhé straně sálu."

Techotl v okamžiku zešedl strachem, divoce zabušil do brány pěstmi a ječel: "Otevřete, vy hlupáci, otevřete! Máme Plazouna v patách!"

Už ve chvíli, kdy bušil do brány a ječel, pohnula se mohutná bronzová deska nehlučně dovnitř a otevřela vchod, přes který byl natažen těžký řetěz. Za ním se jevily špice oštěpů a blýskaly divoké oči, které na ně okamžik upřeně pohlížely. Pak byl řetěz spuštěn k zemi, Techotl chytil své nové přátele nervózně za ruce a vtáhl je do pevnosti. Když se za nimi vrata začala zavírat, vrhl Conan rychlý pohled přes rameno. Zahlédl dlouhý, jakoby zamlžený prostor sálu a tam, v protilehlém vstupu, jakoby zarámováno, se pohybovalo cosi neskutečného. Tělo se kroutilo a pomalu, jako v bolestech se vysunovalo z ústí chodby. Na dlouhém těle, zbarveném nevýraznými barvami, se opile kymácela příšerná, krví zbrocená hlava. Pak se vrata přivřela a zakryla Conanovi výhled.

Stáli ve čtvercové místnosti a hlídka právě zajišťovala těžké závory. Také řetěz byl opět umístěn na své místo. Brána, jak bylo vidět na první pohled, byla stavěna tak, aby odolala při útoku i tomu nejtěžšímu dobývání. Hlídku tvořili čtyři muži; měli stejně jako Techotl neuspořádané, černé vlasy a tmavou pleť.

Byli vyzbrojeni oštěpy, které třímali v rukou a meči, zavěšenými na bocích. Ve zdi, poblíž brány, byla umístěna složitá soustava zrcadel. Conan se s tímto vynálezem nesetkával poprvé a tak snadno uhodl, že zařízení slouží k tomu, aby strážé, skryty samy v bezpečí, mohly pozorovat úzkou štěrbinou vysoko nad vraty celý prostor před nimi. To bylo Oko, o kterém se Techotl zmínil. Čtyři hlídači zírali na cizince s úžasem, ale neptali se na nic. Ani Techotl jim nic nevysvětloval. Naopak, ten se teď pohyboval klidně a se sebedůvěrou, jako by na prahu téhle místnosti odhodil plášť nerozhodnosti a strachu.

"Pojďme," naléhal na své nově získané přátele, ale Conan se obrátil zpět k bráně.

"A co ti, kteří nás pronásledovali? Nepokusí se zaútočit na vrata?"

Techotl zavrtěl hlavou.

"Vědí dobře, že bránu Orla nemohou rozbít. Musí se vrátit zpátky do Xotalancu i se svým příšerným společníkem. Ted' vás zavedu k vládcům Tecuhltli."

Jeden ze čtyř strážců otevřel dveře, umístěné proti vstupní bráně a skupina jimi prošla do chodby, která byla jako většina chodeb osvětlena jak přirozeným osvětlením, tak drúzami zelených kamenů. Oproti těm, kterými prošli dříve, bylo podle různých maličkostí jasné, že tato chodba je obývána. Nefritové stěny byly částečně pokryty bohatými sametovými závěsy, karmínová podlaha se ztrácela pod hustými koberci a sedátka, odpočívadla a lehátka byla poseta saténovými polštáři.

Síň končila bohatě zdobenými dveřmi, před kterými nestála stráž. Bez jakékoliv obřadnosti rozrazil Techotl dveře dokořán a vedl své přátele do prostorné komnaty. Zhruba třicet mužů a žen tmavé pleti, kteří spočívali na saténem pokrytých lehátkách, se k nim obrátilo s výkřiky úžasu.

Muži až na jedinou výjimku byli zjevem podobni Techotlovi. Ženy byly stejně tmavé, měly stejně podivné oči, ale nechyběla jim jistá zvláštní chmurná krása. Oblečeny byly v lehké hedvábí, sukně přidržívané pásy, ozdobenými drahokamy, prsa jim kryly zlaté hrudní pláty a na nohou měly obuty lehké sandály. Vlasy zastřižené rovně nad čelem jim padaly na nahá ramena a byly přidržívány a zdobeny stříbrnými sponami.

Na širokém sedátku ze slonoviny na nefritovém pódiu seděli muž a žena, kteří se poněkud lišili od ostatních. Muž byl doslova obrem, s klenutým hrudníkem, nesmírně širokými rameny a krkem býka. Od ostatních se dále lišil plnovousem, hustým a modročerným, který mu padal až k opasku. Oblečen byl do rudého hedvábí, které při každém pohybu měnilo odstín. Jeden široký rukáv byl vysoko vyhrnut a odhaloval předloktí, na kterém se vzdouvaly vypracované svaly. Kovový pás, který mu přidržíval vlasy, byl poset drahými kameny.

Vedle něj seděla žena, která při příchodu cizinců vyskočila s užaslým výkřikem, přelétla očima Conana a pak upřela planoucí pohled na Valerii. Byla štíhlá, vysoká a krásou výrazně předčila kteroukoliv ženu v místnosti. Její oděv byl ještě skromnější než oblečení ostatních žen. Namísto sukně měla na opasku připevněný široký pruh zlatem vyšívané purpurové látky, který jí padal pod kolena. Stejný pruh látky měla připevněn na zadní straně opasku. Celé toto sporé oblečení nesla s cynickým nezájmem. Prsní pláty a čelenka, která ji zdobila vlasy, byly bohatě zdobeny drahými kameny. Její oči byly čisté, v jejím pohledu se neodráželo násilím skryté šílenství, které kalilo zrak všech ostatních. Po prvním výkřiku překvapení ze sebe nevydala jediný zvuk, stála napjatě, ruce zaťaté a očima přímo hltala Valerii.

Muž na sedadle ze slonové kosti se ani nepohnul.

"Princi Olmecu," promluvil Techotl s hlubokou úklonou, při které rozhodil do široka ruce s dlaněmi obrácenými vzhůru, "přivádím spojence, kteří přišli z vnějšího světa, ze země za velkým pralesem. V sále Tezcoti zabila Hořící lebka mého společníka Chicmeca a..."

"Hořící lebka," ozvalo se ustrašeným šepotem z úst většiny přítomných Tecuhltliů.

"Tak jest! Pak jsem tam přišel já a našel jsem Chicmeca na zemi s podříznutým krkem. Než jsem se stačil dát na útěk, zjevila se mi Hořící lebka, a když jsem na ni pohlédl, krev v žilách se mi proměnila v led, a morek v kostech mi změkkl. Nebyl jsem schopen ani prchnout, ani bojovat. Stál jsem a čekal smrtící úder. V té chvíli se objevila tato žena s bílou kůží, udeřila mečem a hle! Ukázalo se, že Hořící lebka je pouze xotalanský pes, který je pomalován bílou hlinkou a na hlavě má nasazenou kouzelnou lebku, stvořenou kdysi dávno nějakým čarodějem. Ted' je již lebka na tisíc kusů a pes, který ji nosil, je mrtvým mužem."

Poslední větu pronesl Techotl vzrušeným napůl hysterickým hlasem a vzápětí vypukla mezi přítomnými

vřava.

"Ale počkejte!" vykřikl Techotl, "to ještě není všechno! Když jsem pak mluvil s touto ženou, zaútočili na nás čtyři Xotalancové. Jednoho jsem zabil a tato rána ve stehně dokazuje, jak divoký to byl boj. Tato žena zabila další dva. Ale byli jsme v nesmírné tísní, když dorazil tento muž a rozťal lebku čtvrtému. Slyšte! Pět rudých hřebů můžeme zarazit do pilíře pomsty!"

Ukázal na černý ebenový sloup, který se tyčil za pódiem. Vyleštěný povrch sloupu byl poset stovkami rudých bodů – hlavami velkých měděných hřebů, které byly zatlučeny do černého dřeva.

"Pět rudých hřebů za pět mrtvých Xotalanců!" vykřikl Techotl a divoké vytržení zružnilo tváře posluchačů tak, že v nich nezůstalo nic lidského.

"Kdo jsou tito lidé?" zeptal se Olmec a jeho hluboký hlas zněl jako ryk vzdáleného býka. Žádný z lidí Xuchotlu nemluvil nahlas. Zdálo se, že jejich duše jsou prosáklé věčným tichem prázdných chodeb a dávno opuštěných síní.

"Já se jmenuji Conan a jsem Cimmeřan," odpověděl krátce barbar. "Tahle žena je Valerie z Rudého bratrstva – aquilonská pirátka. Dezertovali jsme z armády ležící odsud daleko na sever na hranicích Darfaru, a chceme se dostat k pobřeží."

Žena, sedící vedle Olmeca hlasitě zvolala a slova jí spěchem splývala.

"Nikdy se nedostanete k pobřeží! Z Xuchotlu není úniku. Zbytek života strávíte v tomto městě!"

"Co tím chceš říci?" zavrčel nepřátelsky Conan, rukou uchopil jílec meče a obrátil se tak, aby mohl sledovat, jak dvojici na pódiu, tak i všechny ostatní v místnosti. "Myslíš tím, že jsme vašimi vězni?"

"To v žádném případě říci nechtěla," odpověděl Olmec. "Jsme vaši přátelé. Nebudeme vás tady držet proti vaší vůli. Obávám se však, že vám odchod z Xuchotlu znemožní jiné okolnosti."

Stočil oči k Valerii a vzápětí je rychle sklopil k zemi.

"Tato žena se jmenuje Tascela," pokračoval, "je princezna Tecuhltli. Ale přineste jídlo a nápoje pro naše hosty! Bezpochyby jsou po dlouhé cestě hladoví."

Ukázal na stůl ze slonoviny a oba dobrodruzi k němu po krátké výměně pohledů usedli. Cimmeřan byl podezříván. Jeho zářivě modré oči neustále přebíhaly po místnosti a pás si posunul tak, aby měl meč co nejblíže po ruce. Na druhé straně, pokud se týkalo pozvání k jídlu a pití, nezůstával Cimmeřan nikdy pozadu. Jeho oči se teď čím dál tím více zabývaly Tascelou, ale ta upírala planoucí zrak jen a jen na jeho společníci s bílou kůží.

Techotl, který si ránu na noze obvázal dlouhým pruhem plátna, usedl ke stolu s nimi. Dohlížel na to, aby jim nic nechybělo a očividně si pokládal za čest a poctu vyplnit každé jejich přání. Kontroloval nápoje a pokrm, které byly přinášeny na stůl ve zlatých nádobách a na zlatých mísách a než je svým hostům předložil, ochutnával z každého z nich. Zatímco jedli, pozoroval je zpod hustého černého obočí Olmec sedící beze slova na svém sedátku ze slonoviny. Tascela, s lokty opřenými o kolena a s bradou v dlaních, seděla vedle něj. Tmavé oči plné neklidu a podivného ohně ani na okamžik nespustila z pružné Valeriiny postavy. Za Tascelou seděla půvabná, ale zasmušilá dívka, která princeznu v pomalém rytmu ovívala vějířem z pštrosího peří.

Jídlo se skládalo především z exotického ovoce, které bylo oběma tulákům většinou neznámé. Ale bylo velmi, velmi chutné. Jako nápoj bylo podáváno lehké karmínové víno s výraznou chutí.

"Přišli jste tedy z daleka," promluvil konečně Olmec. "Přečetl jsem knihy vašich otců a vím, že Aquilonia leží až za zeměmi Stygičanů a Shemitů, ještě za Argosem a Zingarou. A Cimmeric leží ještě za Aquilonií."

"Máme oba boty z toulavé kůže," odpověděl Conan bezstarostně.

"Jak jste ovšem prošli pralesem, je pro mne záhadou," pokračoval Olmec. "V dávných dnech bylo potřeba, aby se na cesty vydalo přinejmenším tisíc bojovníků, kteří čelili nebezpečí, číhajícímu v pralese, jinak nebylo možno projít!"

"Srazili jsme se tam s nějakou krivonohou obludou, velkou asi jako mastodont," prohlásil Conan konverzačním tonem a nastavil pohár, který mu Techotl s očividným potěšením opět po okraj naplnil.

"Ale když jsme tu bestii zabili, další cesta proběhla naprosto bez potíží."

Džbán s vínem vypadl Techotlovi z ruky a roztrhl se na podlaze. Tmavá plet' mu v okamžiku zešedla. Olmec vyskočil ze sedátka a ztuhl omráčen překvapením a tichý vzdech úžasu a hrůzy zašuměl sálem.

Někteří z přítomných se svezli na kolena, jakoby jim vlastní nohy vypověděly poslušnost. Jen Tascela se

nepohnula a zdálo se, že neslyšela Conanova slova. Conan se překvapeně rozhlédl kolem.

"Co se stalo? Čemu se tak divíte?"

"Vy – vy jste zahubili dračího boha?"

"Boha? To nevím, zabil jsem draka. A co? Měl nejlepší vůli si na nás pochutnat!"

"Ale draci jsou nesmrtelní!" vykřikl Olmec. "Mohou se zabíjet mezi sebou, ale žádný smrtelník nikdy draka nezabil. Tisíce válečníků – našich předků – kteří si prorazili cestu až sem do Xuchotlu, se jim nemohlo postavit. Jejich meče se lámaly na dračích šupinách jako suché větve!"

"Kdyby vaše předky napadlo namočit si oštěp do jedovaté šťávy Derketina jablka," odpovídal Conan s plnými ústy, "a bodnout draka do očí, tlamy nebo do jiného měkkého místa, viděli by, že je zrovna tak smrtelný, jako obyčejná kráva. Jeho tělo leží hned za prvními stromy na okraji pralesa. Jestli mi nevěříte, běžte a podívejte se tam sami."

Olmec vrtěl hlavou. Ne v nedůvěře, ale úžasem.

"Právě draci byli příčinou, proč naši předkové hledali útočiště v Xuchotlu," řekl pak. "Neodvážili se pokračovat v cestě přes pláň a pralesem na druhé straně. Mnoho z nich draci dohonili a roztrhali dřív, než se jim podařilo ukrýt se za hradbami tohoto města."

"Takže Xuchotl nebudovali vaši předkové?" ptala se Valerie.

"Toto město zde stálo už v době, kdy sem naši předkové dorazili. Jak dlouho tady stálo, nevěděli ani jeho zdegenerovaní původní obyvatelé."

"A tvůj národ pochází od jezera Zuad?" dotazoval se Conan.

"Ano, více než před půl stoletím se kmen Tlazitlanců vzbouřil proti králi Stygie, a když byl v boji poražen, prchal na jih. Mnoho a mnoho týdnů táhli naši předkové přes travnaté pláně, pouště i pohoří, až konečně dorazili do hustého pralesa. Bylo to tisíc bojovníků s ženami a dětmi.

A právě v pralese je napadli draci a mnoho z nich roztrhali na kusy. Lidé před draky prchali v nesmírné hrůze, až dorazili sem na tuhle pláň a spatřili uprostřed ní město Xuchotl.

Utábořili se před branami města, protože se báli opustit pláň. Strávili tak hroznou noc, protože temnotou se nesl ryk draků, bojujících mezi sebou v pralese. Zápasili mezi sebou neustále. Zatím se však drželi mezi stromy, na pláň nevycházeli.

Obyvatelé města pevně uzavřeli brány a stříleli po našich lidech z luků. Tlazitlanci tak byli uvězněni na pláni stejně jistě, jako by prales kolem nich tvořil neprostupnou zeď. Vrátit se do pralesa by bylo šílenství.

Tu noc se však do tábora našich otců připlížil otrok z města, člověk naší krve, který se do města dostal jako mladý muž dlouho předtím. Zabloudil do pralesa se skupinou vojáků, kteří pátrali po snadné kořisti. Všechny jeho společníky draci pozabíjeli a on se po strastiplné cestě dostal až do města, kde od té doby žil trpký život otroka. Jmenoval se Tolkemec."

Při vyslovení toho jména se v tmavých očích divoce zablýskalo, několik z okolních mužů a žen si odplivlo a proneslo hrubé nadávky.

"Slíbil, že otevře městskou bránu našim bojovníkům. Měl jedinou podmínku. Chtěl, aby mu byli vydáni všichni obyvatelé města, kteří po boji zůstanou naživu.

Za úsvitu skutečně otevřel brány. Naši válečníci vtrhli dovnitř a síně Xuchotlu zrudly krví. Ve městě žilo jen pár set lidí, smutné zbytky kdysi slavné rasy. Tolkemec tvrdil, že kdysi dávno přišli ti lidé z východu, snad ze staré Kosaly, odkud je vytlačila jiná rasa, přicházející z jihu. Její potomci stále v Kosale žijí. Tak táhli dál a dál na západ, až konečně našli tuto pláň, obklopenou ze všech stran pralesem a obydlenu kmenem černých lidí.

Ty zotročili a začali budovat město. Z kopců na východě dopravovali nefrit, mramor, lapis lazuli a také zlato, měď a stříbro. Stáda slonů jim poskytla slonovinu. Když bylo město dokončeno, pozabíjeli všechny černé otroky. Jejich kouzelníci pak učinili strašné kouzlo na ochranu města – s pomocí nekromantické magie znovu stvořili draky, kteří žili za dávných časů a jejichž obrovské kosti našli v pralese. Kostí pokryli masem a šlachami, vdechli jim život a oživlé obludy znovu kráčely krajem jako kdysi, když čas byl ještě mladý. Mocným kouzlem také způsobili, že draci zůstávali v pralese a nevycházeli na planinu.

Lidé Xuchotlu pak žili ve svém městě po dlouhá staletí a obdělávali úrodnou půdu v jeho okolí. Pak

mudrcové vymysleli, jak pěstovat ovoce přímo ve městě, ovoce, které nečerpá živiny z půdy, ale přímo ze vzduchu.

Zavlažovací kanály postupně vysychaly a obyvatelé upadli do přepychové zahálky až propadli úplnému rozkladu. Stala se z nich, když naši předkové dorazili k městu, vymírající rasa. Jejich mágové byli mrtví a nikdo z nich si už nepamatoval pradávné čarodějné formule. Nebyli už schopni se bránit ani kouzly ani mečem.

Naši otcové tedy pobili Xuchotlánce, všechny, s výjimkou asi sta z nich, které vydali živé do Tolkemecových rukou, do rukou jejich bývalého otroka. Pak se mnoho dnů a nocí nesla halami a chodbami ozvěna příšerných výkřiků bolesti a hrůzy. Do posledního zemřeli při mučení pod jeho rukama. Ve městě se teď usídlili Tlazitlánci a žili nějaký čas v míru a pokoji pod společnou vládou dvou bratrů Tecuhltliho a Xotalanca, kterým byl Tolkemec rádcem. Tolkemec se oženil s jednou dívkou našeho rodu, a protože otevřel bránu města a znal mnoho z tajemství Xuchotlánců, účastnil se vlády společně s oběma bratry, kteří vedli původní povstání i kmen na útěku.

Jak jsem řekl, nějaký čas žili ve městě v klidu a pohodlí, jedli, pili, milovali se a vychovávali děti. Nebylo třeba obdělávat zem, protože je Tolkemec naučil, jak zacházet s rostlinami, žijícími ze vzduchu. Kromě toho, smrti Xuchotlánců bylo porušeno ochranné kouzlo a draci zvláště v noci přicházeli a řvali až u bran města. Pláň byla zaplavena krví, kterou přelévají ve vzájemných bojích a tehdy se stalo, že..." Olmec se na tomto místě zarazil, jakoby váhal, zda má mluvit dál, ale pak pokračoval. Valerie i Conan pochopili, že vynechal něco, co nebylo určeno pro jejich uši.

"Pět let žili v míru. Pak..." Olmecovy oči letmo zabloudily k ženě, sedící po jeho boku, "...se Xotalanc oženil s ženou, po které toužili i Tecuhltli a Tolkemec. Tecuhltli zašel ve své vášni tak daleko, že ji jejímu manželovi ukradl. Je třeba říci, že se nikterak nevzpírala. Tolkemec, aby ještě podnítil roztržku, se přiklonil na stranu Tecuhltliho. Xotalanc požadoval, aby se k němu žena vrátila, a kmenová rada rozhodla, že záleží na ženě samé. Ta se rozhodla zůstat s Tecuhltlim. V záchvatu zuřivosti se Xotalanc rozhodl dostat ji zpátky násilím a příznivci obou bratrů se srazili ve velkém sále.

Bylo mezi nimi mnoho nenávisti. Na obou stranách byla prolita krev. Hádka přerostla v šarvátku, šarvátka v otevřený boj. V tomto zmatku se nakonec zformovaly tři nepřátelské skupiny – Tecuhltliové, Xotalancové a příznivci Tolkemecovi. Už ve dnech míru si rozdělili město mezi sebou. Tecuhltliové žili v západní části města, Xotalancové ve východní a Tolkemec s rodinou u jižní brány.

Nesnášenlivost, zloba a žárlivost vykvetla ve vlně krveprolití, násilí a vraždění. Ve chvíli, kdy byl tasen meč, nebylo již cesty zpět, protože krev žádala krev a v patách každého násilí kráčela pomsta – Tecuhltliové bojovali s Xotalanci a Tolkemec se přikláněl hned na jednu, hned na druhou stranu a zrazoval každou z nich podle toho, jak to vyhovovalo jeho záměrům. Město Xuchotl je postaveno do tvaru oválu, a tak se Tecuhltliové stáhli až do čtvrti v okolí západní brány, kde sídlíme teď i my. Zablokovali všechny chodby a průchody do ostatních částí města a ponechali na každém patře pouze jediný otevřený průchod, který by se dal snadno uhájit. Spustili se i do katakomb pod základy města a vybudovali zeď, která odřízla i jejich západní část. V této části jsou i hrobky dávno mrtvých Xuchotlánců, stejně jako hroby Tlazitlánců, kteří zahynuli v této bratrovražedné válce. Do takto opevněné části se stáhli a od té doby tam žijí jako v obléhané pevnosti, drží hlídky a vyrážejí na přepady svých nepřátel.

Kmen Xotalanců opevnil podobně východní část městského oválu kolem východní brány. Střední část města byla opuštěná a je od té doby neobydlená. Tyto prázdné chodby a sály se staly bojištěm, kde vládne hrůza a smrt.

Tolkemec těžil z obou skupin. Byl ďábel v lidské podobě, byl horší než Xotalanc. Znal mnoho tajemství týkajících se samotného města, o kterých se nikdy nikomu nezmínil. V hlubinách katakomb olupoval dávno mrtvé o jejich hrůzná tajemství – tajemství starých králů a čarodějů. Vnikl do tajemství a umění dávno zapomenutých zdegenerovanými Xuchotlánci, které naši předkové vyhubili. Žádná z těchto znalostí mu ale nepomohla v té noci, kdy jsme my, Tecuhltliové zaútočili na jeho opevnění a povraždili všechny jeho lidi; samotného Tolkemeca jsme mučili mnoho dnů."

Jeho hlas zeslábl do pouhého předení a v očích se mu usadil vzdálený výraz, jako by se zahleděl přes řadu minulých let na scénu, která mu přinesla nesmírné potěšení.

"Ano, udržovali jsme jej při životě, až nakonec toužil po smrti jako zamilovaný po své vyvolené. Nakonec jsme jej napůl živého vynesli z mučírny a hodili dolů do podzemní kobky, aby si krysy užili čerstvého masa, než zemře. Ať už se to zdá jakkoliv nemožné, podařilo se mu z vězení uniknout a odplížit se někam do podzemního labyrintu. Tam bezpochyby zahynul, protože jediná cesta, která vede z podzemí Tecuhltli vede přes obývané části Tecuhltli, a my jsme ho už nikdy nespátřili. Jeho kosti nebyly nikdy nalezeny a pověřiví mezi našimi lidmi tvrdí, že jeho duch straší ve starých kryptách a ruší klid dávno mrtvých. Je tomu už 12 let, co jsme vyhladili Tolkemecovi lidi, ale msta mezi Tecuhltli a Xotalanci stále trvá a neskončí, dokud nezahyne poslední muž, pokud nepadne poslední žena. Už je tomu padesát let, kdy Tecuhltli připravil Xotalanca o ženu. Msta trvá půl století. Já jsem se do ní už narodil. Všichni v této místnosti s výjimkou Tascely jsme se do ní narodili. A jsme si jisti, že s touto mstou i zemřeme.

Jsmo vymírající rasou, stejně jako jí byli Xuchotlanci, které vyhubili naši předkové.. Když začal boj, stály nás na každé straně stovky. A teď nás, Tecuhltliů je jen tolik, kolik je vidět v této místnosti a těch pár strážů u hlavní brány. Celkem čtyřicet. Kolik je Xotalanců nevíme, ale pochybuji, že je jich víc, než nás. Už patnáct let se u nás nenarodilo žádné dítě a mezi Xotalanci nikdo také žádné neviděl. Vymíráme, ale než vymřeme, vyhubíme tolik Xotalanců, kolik nám bohové dopřejí."

S planoucima očima pak mluvil Olmec dlouho o příšerné krevní mstě, o bojích v mlčenlivých síních a zšeřelých chodbách pod zlým svitem zelených kamenů, o bojích, které se odehrávají na podlahách planoucích rudým ohněm znásobeným září rudé krve, tryskající z rozřátých tepen. Těmito jatkami prošla celá jedna generace. Xotalanc byl již dávno mrtev, zahynul při divokém boji na schodišti ze slonové kosti. I Tecuhltli byl mrtev; toho chytili Xotalancové živého a v mučímě jej pomalu upekli na ohni.

Olmec vyprávěl bez pohnutí o divokých bojích, které se odehrávaly v temných chodbách, o léčkách nastrojených na točitých schodištích, o krvi a zabíjení. S divokou září v tmavých očích vyprávěl o ženách a mužích upálených zaživa, zmrzačených a rozčtvrcených, o příšerném křiku mučených zajatců vyprávěl tak, že i divoký Cimmeřan při poslechu jeho vyprávění nesouhlasně mručel. Nebylo divu, že se Techotl třásl při pouhé myšlence na zajetí! A přesto se vydal do temných chodeb, aby zabíjel, protože touha a nenávist v něm byla silnější než jeho strach. Olmec pokračoval a vyprávěl o tajemných bytostech, o černé magii a nadpřirozených silách vyvolaných z černé noci katakomb, o příšerných zjeveních, probuzených ze stínů minulosti, která měla sloužit jako příšerní spojenci živým. V těchto věcech byli Xotalancové ve výhodě, protože právě pod jejich sídlem na východní straně katakomb byly uloženy kosti největších mágů prastarého Xuchotlanu spolu s jejich nesmrtelnými tajemstvími.

Valerie poslouchala celé vyprávění s pozorností až morbidní. Msta se stala hnací silou všech obyvatel města, a tato síla je hnala k nevyhnutelné zkáze a vyhynutí. Vyplňovala jejich životy. Do msty se narodili a věděli, že msta jejich životy ukončí. Žádný z nich neopustil opevněné prostory své skupiny, pokud se nevydal do sálu ticha, který ležel mezi oběma nepřátelskými tábory, aby zabíjel nebo byl zabit. Někdy se výpravy vracely se zoufalými zajatci nebo ještě pochmurnějšími důkazy svých válečných úspěchů. Často se nevrátili vůbec, nebo byli přineseni před bronzovou branou jako pouhé zbytky lidských bytostí, utáté hlavy, příšerné kusy trupů a rukou nebo nohou. Celý jejich život se stal příšernou, neskutečnou noční můrou. Byli odříznuti od ostatního světa, uzavřeni v malém prostoru jako polapené krysy. Jediným cílem jejich života v průběhu celých desetiletí bylo zabít ty na druhé straně, plížit se a ukrývat v temných chodbách jen proto, aby mohli mrzačit, mučit a zabíjet.

Zatímco Olmec vyprávěl, Valerie cítila, jak se na ni upínají Tasceliny planoucí oči. Zdálo se, že princezna neposlouchá Olmecův příběh. Když vyprávěl o vítězstvích a porážkách, její tvář zůstala bez pohnutí, neodrážela divokou nenávist nebo nepřátelství, které se zračily ve tvářích všech ostatních Tecuhltliů. Tascelin vztah k celé záležitosti se zdál Valerie mnohem odpudivější, nebo nepřírozanější než Olmecova surová nenávist.

Bylo očividné, že tato krvavá historie všechny přítomné nesmírně vzrušuje, ale zatímco msta se pro ně stala doslova posedlostí, pro Tascelu byla naprosto bezvýznamnou.

"A město nikdy nebudeme moci opustit," pokračoval Olmec. "Celých padesát let město nikdo neopustil s výjimkou...", znovu se zarazil.

"I kdyby nebezpečí v podobě draků," navázal po krátké odmlce, "my, kteří jsme se ve městě

narodili a byli vychováni, už bychom se neodvážili je opustit. Nikdy jsme nevstoupili na půdu ležící mimo město. Už nejsme zvyklí na otevřené nebe a zářící slunce. Ne, my jsme se v Xuchotlu narodili a v Xuchotlu také zemřeme."

"No," řekl Conan, "my to s těmi draky budeme klidně riskovat. Celá ta záležitost vaší krevní msty se nás netýká. Pokud nás doprovodíte k západní bráně, vydáme se na další cestu."

Tascela zaťala ruce, až jí zbělely klouby a otvírala ústa. Olmec ji však předešel. "Snáší se soumrak. Jestli se vydáte přes pláň teď, na noc, určitě se stanete dračí kořistí."

"Přešli jsme pláň včera večer a dokonce jsme venku přenocovali. Neviděli jsme přitom jediného draka," téměř odsekl Conan.

Tascela se zle usmála: "Neodvážíte se opustit Xuchotl."

Conan, který na ni pohlédl s jakýmsi podvědomým odporem, viděl, že se nedívá na něj, ale na ženu po jeho boku.

"Myslím, že se toho odváží," řekl Olmec. "Ale podívej se, Conane, i ty, Valerie, vás jistě poslali samí bohové, aby konečně vítězství padlo do klína Tecuhltliů! Vy jste přeci válečníci z povolání, proč byste nemohli bojovat v našich službách? Naše bohatství a poklady jsou nesmírné – drahé kameny jsou v Xuchotlu právě tak obyčejnou věcí, jako dlažební kostky v ulicích měst ostatního světa. Část přinesli Xuchotlané s sebou už z Kosaly, další pak objevili ve velkém množství u východních kopců. Pomozte nám vyhubit Xotalance a dostanete tolik drahých kamenů, kolik unesete."

"Pomůžete vy nám na oplátku vyhubit draky?" zeptala se místo odpovědi Valerie. "Třicet mužů s luky a otrávenými šípy může vybit všechny ty pralesní obludy."

"Souhlasím," zněla okamžitá Olmecova odpověď. "Už jsme za ta léta zapomněli, jak používat luk a šípy, protože náš boj je boj muže proti muži, ale můžeme se to znovu naučit."

"Tak co myslíš?" obrátila se Valerie ke Conanovi.

"Oba jsme tuláci bez měďáku v kapse," ušklíbl se nepříteli vesele. "Můžu stejně dobře zabít Xotalance, jako někoho jiného!"

"Takže souhlasíte?!" vykřikl Olmec a Techotl se celý roztrásl radostí.

"Jasně. A co kdybyste nám ukázali místnost, kde bychom se mohli vyspat, abychom byli ráno čerství na začátek toho zabíjení?"

Olmec přisvědčil a pokynul rukou. Techotl a jedna z žen vyvedli oba dobrodruhy do chodby, která začínala dveřmi vlevo od nefritových stupňů. Valerie vrhla pohled přes rameno a viděla, že Olmec sedí na svém trůnu, bradu opřenou o dlaň a upřeně za nimi hledí. Oči mu plály chmurným ohněm. Tascela, nakloněná na svém sedátku daleko dozadu, šeptala něco své zamračené služebné Yasale, která se k ní nakláněla, aby ji neuniklo jediné slovo princezniných rtů.

Průchod nebyl zdaleka tak široký, jako chodby, kterými procházeli předtím, ale táhl se daleko. Zanedlouho žena zastavila, otevřela jedny dveře a ustoupila stranou, aby mohla Valerie vstoupit.

"Počkej," zavrčel Cimmeřan. "Kde budu spát já?"

Techotl ukázal na dveře v protější stěně chodby. Neležely přímo proti dveřím Valeriina pokoje, ale o jeden vchod dále. Conan zaváhal a zdálo se, že se chystá protestovat. Valerie se však jen ušklíbala a zavřela mu dveře před nosem. Zamumlal jakousi neslušnou poznámku o ženách všeobecně a vykročil dále chodbou za Techotlem.

Uprostřed bohatě zdobené místnosti, která mu byla určena za dočasný příbytek, se zastavil a pohlédl ke stropu na šterbinovité světlíky. Některé z nich byly dost široké na to, aby se jimi protáhl štíhlý člověk, kdyby ovšem rozbil jejich průhledný kryt.

"Proč Xotalancové nepřejdou po střeších a nevniknou dovnitř těmi světlíky?"

"Jednak je ta hmota nerozbitná," odpověděl Techotl, "a kromě toho by byla cesta po střeších nesmírně obtížná, protože se skládají hlavně z větších kopulí a strmých střeš."

Techotl pak pokračoval v popisu "zámku" Tecuhltliů.

Stejně jako ostatní budovy v městě, byl čtyřpatrový a na střeše se tyčilo několik věží. Každé poschodí mělo své jméno. Pochopitelně, protože prapůvodní Xuchotlové měli pojmenování každou místnost, síň, schodiště v celém městě tak, jak mají lidé v obyčejných městech pojmenovány ulice, náměstí a čtvrti. V zámku Tecuhltliů se jednotlivá patra jmenovala poschodí Orla, poschodí Opice, poschodí Tygra a

poschodí Hada, a to v tomto pořadí, přičemž poschodí Orla bylo to nejvyšší.

"Co je zač ta Tascela?" zeptal se Conan. "Olmecova žena?"

Techotl se otrásl a než odpověděl, nejistě se rozhlédl kolem.

"Ne! Je to – Tascela! Byla Xotalancovou ženou – je to ta žena, kterou Tecuhltiové ukradli a kvůli které začal celý náš boj!"

"O čem to mluvíš?" udiveně se ptal Conan. "Vždyť ta žena je krásná a mladá. Nebudeš mi přeci povídat, že byla něčí ženou už před padesáti lety?"

"Je to tak! Přisahám! Byla dospělou ženou už v době, kdy se Tlazitlanci vydali na cestu od jezera Zuad. Odešli proto, že po ní zatoužil král Stygie a chtěl, aby se stala jeho konkubínou. Proto se Xotalanc a jeho bratr vzbouřili a přehli do divočiny. Je to čarodějka, která zná tajemství věčného mládí!"

"Jak je to možné?"

"Neptej se mě! Neodvažuji se o tom mluvit. Je to něco, co je příšerné i na Xuchotl!"

Pak přitiskl prst na rty a tiše jako stín vyklouzl z místnosti.

4. Vůně černého lotosu

Valerie si odepla opasek s mečem a položila jej i se zbraní v pochvě na lůžko, které si vybrala ke spánku. V místnosti bylo několik dalších dveří, opatřených těžkými závorami.

"Tyhle dveře vedou do vedlejších místností," odpověděla jí na dotaz její společnice a ukázala na dveře v levé a v pravé zdi. "A tyhle," pokynula k těžkým, mědi okovaným dveřím v protější zdi, "vedou do další chodby, která končí u schodiště, sestupujícího do katakomb. Ale neboj se, tady se ti nemůže nic stát."

"Kdo mluvil o strachu," odsekla Valerie. "Já jsem jen vždycky ráda, když vím, jak vypadá přístav, kde mám spustit kotvu, a nestojím o to, abys tady spala se mnou. Nejsem zvyklá dělit se s někým o ložnici, alespoň ne se ženou, abych řekla pravdu. Můžeš odejít."

Když osaměla v místnosti, zastrčila závory na všech dveřích, stáhla si boty a s pocitem úlevy se natáhla na měkké lůžko. Představila si Conana ve stejné situaci, nedaleko odtud, v místnosti napříč přes chodbu. Pak však v ní převládla částečně její ženská marnivost a v duchu jej viděla, jak se sám nevrle a nespokojeně natahuje na opuštěné studené lehátko. Zlomyslně se ušklíbala a spokojeně zavřela oči.

Venku se snesla noc. Zelené kameny v síních a chodbách Xuchotlu zářily podobné očím dávno vyhynulých kočkovitých šelem. Někde mezi temnými věžemi nařikal noční vítr jako duše, které nenalezly klid. A temnými chodbami se začaly pohybovat plíživé postavy připomínající nehmotné stíny.

Valerie procitla náhle. V neskutečné záři zelených kamenů spatřila jakousi nezřetelnou postavu, která se nad ní skláněla. Na kratičký okamžik myslěla, že postava patří do snu, který se jí zdál. V tom snu viděla samu sebe, ležící tak jako teď ve stejné místnosti a na stejném lůžku a nad ní se jako živá bytost skláněl a chvěl obrovský černý květ. Byl tak veliký, že zakrýval téměř celý strop. Jeho exotická vůně prostupovala celou její bytostí a vyvolávala v ní podivnou smyslnou malátnost, která byla něčím mezi ochmutím a spánkem. Právě se propadala do voňavé hlubiny lhostejné blaženosti, když se její tváře něco dotklo.

Valeriiny smysly nabyly v tom podivném omámení takové citlivosti, že jí tento slabý dotyk otrásl jako surová rána, která ji hrubě vytrhla z blaženosti snu k plnému vědomí. Pak si uvědomila, že to, co se sklání nad jejím lůžkem, není obrovský černý květ, ale žena tmavé pleti.

S tímto vědomím se jí zmocnila zlost a následovala blesková reakce. Žena se pružně otočila, ale než se stačila dát na útěk, stála už Valerie na nohou a držela jí pevně za paži. Vetřelkyně bojovala jako divoká kočka, ale brzo se poddala, když zjistila, že proti Valeriině síle je bezmocná. Pirátka otočila hrubě dívku obličejem k sobě, volnou rukou ji uchopila za bradu a zvedla jí hlavu tak, aby jí viděla do tváře. Poznala Yasalu, zamračenou Tascelinu komornou.

"Co, k čertu, hledáš v mé ložnici? A co to máš v ruce?"

Dívka neodpověděla, ale pokoušela se neznámý předmět ukrýt za zády. Valerie jí zkroutila ruku a něco upadlo na zem – podivný, cizokrajný květ černé barvy, na dlouhém nefritově zeleném stonku, květ velký přinejmenším jako dívčí hlava, nicméně mnohem menší než ten, který viděla ve snu.

"Černý lotos!" procedila Valerie mezi zuby. "Květ, jehož vůně působí mdlobám podobný spánek."

Pokoušela jsi se mě omámit. Kdyby ses náhodou nedotkla mé tváře, tak bych teď... Proč jsi to dělala? Co to má znamenat?"

Yasala setrvala v pochmurném mlčení. Valerie ji otočila zády k sobě, srazila ji na kolena a zkroutila ji ruku na záda.

"Mluv, nebo ti vytrhnu paži z kloubu!"

Yasala zasténala bolestí, když ji Valerie nemilosrdně zvedala ruku vzhůru mezi lopatky, ale jediná její odpověď bylo divoké vrtění hlavou.

"Ty děvko!" Valerie ji odhodila tak, že dívka upadla jak dlouhá, tak široká na zem. Pirátka hleděla na bezvládnou postavu planoucíma očima. Doutnal v ní strach a vzpomínka na Tascelin pálící pohled v ní probudila pud sebezáchovy jako v divoké šelmě. Tihle lidé jsou degenerovaní. Je pravděpodobné, že holdují perverzním choutkám všeho druhu. Valerie však za celou věcí cítila něco víc, jakousi tajemnou hrůzu, horší, než jakákoliv perverze. Naplnil ji nejprve strach a vzápětí odpor k tomuto příšernému městu. Ti lidé nejsou ani přičetní, natož normální. Začala dokonce přemýšlet o tom, zda jsou vůbec lidští. V očích každého z nich plálo šílenství, v očích každého, s výjimkou očí Tasceliných, jejich pohled ukrýval věci mnohem podivnější a hlubší, než pouhé šílenství.

Valerie zvedla hlavu a napjatě poslouchala. Xuchotl byl tichý jako mrtvé město. Zelené kameny zalévaly místnost svým podivným světlem a v té záři se oči dívky ležící na zemi strašidelně leskly. Valeriei otřásla panika a tento pocit odpavil z jejího srdce poslední zbytky slitování.

"Proč jsi se mě pokusila omámit?" zasyčela, uchopila dívku za dlouhé vlasy a zvrátila jí hlavu daleko nazad. "Poslala tě Tascela?" zeptala se s pohledem upřeným do strachem rozšířených očí.

Žádná odpověď. Valerie divoce zaklela a udeřila dívku do tváře, nejdřív z jedné a vzápětí z druhé strany. Políčky se rozlehly hlasitě místností, ale Yasala nevydala ani hlásku.

"Proč nekřičíš?" divoce se dotazovala Valerie. "Máš strach, že tě někdo uslyší? Koho se bojíš? Tascely? Olmeca? Conana?"

Yasala neodpovídala. Krčila se na podlaze a pozorovala baziliščíma očima svou trýznitelku. Tvrdohlavé mlčení pravidelně rozdmýchává zuřivost. Valerie se otočila a strhla z těžkého závěsu několik šňůr.

"Ty rozšklebená couro!" zavrčela. "Teď tě vysvěleču donaha, přivázu tě k tomuhle lehátku a budu tě mrskat tak dlouho, dokud mi neřekneš, co tady děláš a kdo tě poslal."

Yasala se nebránila ani slovem, když Valerie uskutečnila první část své hrozby s divokostí, rozdmýchanou povolností své oběti. Pak se v místnosti rozhostilo ticho, přerušované jen svistotem a praskotem silných hedvábných šňůr, dopadajících na obnažené tělo. Spoutaná Yasala nebyla schopna pohnout ani rukama, ani nohama. Její tělo se svíjelo a chvělo pod úderů a hlava se trhavě otáčela ze strany na stranu v rytmu úderů. Zuby pevně zaťala do spodního rtu a jak mučení pokračovalo, vytryskl ji z něj pramének krve. Nejenže nepromluvila, ale ani nevykřikla.

Vláčné šňůry nevydávaly při úderu na chvějící se tělo nijak hlasitý zvuk, spíš ostré plesknutí, ale každý z pramenů zanechával po dopadu na Yasalině tmavé kůži rudý pruh. Valerie vkládala do úderů všechnu sílu v bojích zocelených paží. Bila nemilosrdně tak, jak byla zvyklá ze svého života, kde se bolest a utrpení vyskytovaly denně, a se vši cynickou zlomyslností, jaké je schopna jen žena vůči ženě. Yasala trpěla fyzicky i psychicky mnohem více, než kdyby ji bičoval muž, jakkoliv silný.

A právě takhle ženská zlomyslnost, kterou zřetelně cítila, způsobila, že se vzdala.

Ze rtů jí uniklo tiché zasténání a Valerie znehybněla s paží zvednutou k dalšímu úderu. Z čela si odhodila propocenou světlou kadeř. "Tak co, budeš mluvit?" zeptala se. "Když to bude třeba, já to vydržím klidně celou noc!"

"Smilování!" zašeptala dívka. "Povím ti to!"

Valerie jí přeřezala pouta na kotnících a zápěstích a pozvedla ji na nohy. Yasala těžce dosedla na lehátko. Položila se na nahý bok, opřela se o ruku a všemožně se snažila ulehčit svým bolavým zádkům. Chvěla se po celém těle.

"Vino," zaprosila vyschlými rty a ukázala rukou na zlatý džbán stojící na stolku ze slonoviny. "Dej mi napít, jsem zesláblá bolestí. Pak ti všechno řeknu."

Valerie se natáhla pro džbán. Yasala potácivě vstala a uchopila jej. Pozvedla nádobu ke rtům a v témž okamžiku vychrstla její obsah nepřipravené Aquiloňance do tváře. Valerie se zapotácěla zpět a

pokoušela se vytříti si z očí pálicí tekutinu. Jakoby hustou mlhou viděla Yasalu, jak se vrhla přes místnost, bleskově odsunula na mědi kovaných dveřích závoru a rozběhla se chodbou. Vzápětí se už pirátka hnala za ní, v ruce meč a v očích vraždu.

Yasala měla však přece jen náskok a prchala ze všech sil, s úsilím ženy, která právě unikla smrti. K nejbližšímu záhybu chodby doběhla pěkný kus před Valerií, a když k němu dorazila vztekem nepříčetná pirátka, spatřila už jen prázdnou chodbu a na jejím konci dokořán otevřené dveře. Táhl z nich zápach vlhké hniloby a Valerie se otřásla. Byl to zřejmě vchod vedoucí do katakomb. Yasala se rozhodla hledat útočiště mezi mrtvými.

Valerie přistoupila k otvoru a pohlédla dolů, kam vedly točité schody. Ty se v nevelké vzdálenosti ztrácely v naprosté tmě. Jistě to bylo schodiště vedoucí do tajemných podzemních prostor města. Podle toho, co slyšela, vedlo schodiště přímo do katakomb a nemělo spojení s žádnou jinou nižší chodbou ani halou, začínalo tam, kde stála Valerie a končilo kdesi v černé, tajemné hlubině. Valerie se znovu slabě zachvěla, když si představila tisíce mrtvých, kteří tam leží, a na nichž se oděv pomalu rozpadá v prach a jejichž kamenné hrobky skrývají ta nejpodivnější a nejstrašnější tajemství. Neměla v úmyslu sestoupit po schodišti dolů. Byla si jistá, že Yasala zná každý záhyb a nerovnost podzemních chodeb.

Právě se otočila k odchodu, zklamaná a vzteklá, když z temnoty dole zazněl výkřik, nebo spíš vzlyk. Měla pocit, že zní z nesmírné hloubky, ale slova, která uslyšela vzápětí, byla zcela srozumitelná. Ženský hlas volal v největším zoufalství: "Pomoc! Ve jménu Setově, pomoc! Aaaa!" Poslední výkřik bolesti tiše dozněl a Valerii se zdálo, že slyší ozvěnu tichého nelidského smíchu.

Naskočila jí husí kůže. Co se stalo s Yasalou dole, v té neproniknutelné temnotě? Nebylo pochyb, že žena, která vykřikla, byla Yasala. Jaké neštěstí ji postihlo? Plížil se dole některý z Xotalanců? Olmec je přece ujišťoval, že podzemí pod Tecuhtli je odděleno od ostatního labyrintu pevnými zdmi, tak silnými, že by je nepřítel těžko prolomil. Mimo to ten smích vůbec nezněl jako smích lidské bytosti.

Valerie se rozběhla zpět chodbou, aniž se zdržovala zavíráním dveří, vedoucích ke schodišti. Když dorazila do své komnaty, zavřela dveře a zastrčila závoru. Pak si natáhla vysoké boty a připnula pás s mečem. Byla pevně rozhodnuta vniknout do místnosti, kde spal Conan, a pokud byl ještě naživu, přemluvit jej, aby se k ní připojil a spolu si probojovali cestu z tohoto pekelného města.

Právě ve chvíli, kdy otvírala dveře, vedoucí z její komnaty do chodby, rozlehl se chodbou táhlý výkřik bolesti, následovaný vzápětí dusotem běžících nohou a hlasitým zvoněním mečů.

5. Dvacet rudých hřebů

Na strážnici v poschodí Orla měli službu dva bojovníci. Jejich chování bylo nedbalé, i když dlouhodobým zvykem ostražitě. Přímý útok zvenčí, vedený na obrovská bronzová vrata byl sice možný, ale již mnoho let se k takovému útoku ani jedna ani druhá strana neodhodlala.

"Ti cizinci budou silnými spojenci," řekl jeden z nich. "Předpokládám, že Olmec vydá příkaz, aby se ráno vyrazilo proti nepříteli."

Mluvil přesně, jako voják za války. V miniaturním světě Xuchotlu byla každá hrstka válečníků armádou a prázdná síň mezi oběma válčícími stranami byla válečným polem.

Druhý chvíli přemýšlel.

"Předpokládejme, že s jejich pomocí zničíme Xotalance," řekl, "a co potom, Xatmec?"

"No," odpověděl Xatmec, "za každého z nich zatlučeme rudý hřeb a zajatce upálíme nebo rozčtvrtíme."

"Ale potom?!" naléhal první. "Až je pobijeme všechny! Nebude se ti to zdát divné, když nebudou žádní nepřátelé, se kterými bychom mohli bojovat? Celý svůj život jsem nenáviděl Xotalance a bojoval jsem s nimi. Až skončí boj, co nám zůstane?"

Xatmec pokrčil rameny. Jeho myšlenky nikdy nepronikly za zničení nepřátel. Ani toho nebyl schopen.

Náhle oba muži ztuhli, když se za vraty ozval jakýsi zvuk.

"K bráně, Xatmecu!" zasyčel první bojovník. "Podívám se Okem..."

Xatmec s mečem v ruce přiskočil k vratům a přitiskl na ně ucho. Jeho druh zatím nahlížel do zrcadla, oči vyřeštěny údivem. Před branou byl hustý chumel mužů. Zachmuření bojovníci, blýskající očima v

tmavých tvářích, meče sevřené v zubech a s prsty vstrčenými do uší. Jeden z nich, který byl ozdoben pérovou čelenkou, měl ke rtům přitisknut podivný nástroj, jakousi řadu píšťal, a v okamžiku, kdy oba Tecuhltiové vykřikli na poplach, píšťalky vydaly pronikavý zvuk.

Výkřiky odumřely oběma strážcům v hrdle. Příšerné pískání proniklo snadno kovovými vraty a naplno se jim zařizlo do uší. Xatmec těžce dopadl na vrata a v této podivné poloze doslova ztuhl. Jeho tvář vypadala jako vyřezaná ze dřeva a měla výraz člověka, který něčemu naslouchá s nevýslovnou hrůzou. Druhý strážný, který byl od zdroje zvuku dál, také ucítil cosi děsivého, co vnikalo do místnosti, příšernou hrozbu, která se ukrývala v démonickém jekotu píšťal. Zřetelně cítil podivné síly, které mu jako surové prsty pronikaly do mozku a vyvolávaly v něm pocity bezmocnosti a šílenství. Soustředil se celou vůlí na to, aby zlomil toto kouzlo a konečně se mu podařilo ze všech sil vykřiknout na poplach. Jemu samému připadal vlastní hlas cizí.

V té chvíli se melodie znovu změnila a zesílila. Jako nůž se mu zařizla do ušních bubínků. Xatmec opřený o bránu vykřikl v náhlé agónii a z tváře se mu vytratilo vše lidské, jako se ztratí plamen svíčky odváť větrem. Jako šílenec se vrhl na závory a řetězy, které uvolnil a pak otevřel bronzovou bránu dokořán. Dřív než mu v tom mohl jeho druh zabránit, vyběhl ven s taseným mečem v ruce. Vzápětí jej zasáhlo několik čepelí a přes jeho krvácející padlé tělo do strážnice vtrhli Xotalancové, jejichž táhlý krvežíznivý jekot vyvolával v prostorách neobvyklou ozvěnu.

Zbývající strážný, napůl ochromený šokem, se vrhl proti nim s oštěpem v ruce. Hrůza z kouzel, kterých byl právě svědkem, byla rychle pohlcena vědomím toho, že nepřítel pronikl do Tecuhltli. Hrot jeho oštěpu vnikl do tmavého břicha jednoho z nepřátel, a to byla poslední věc, kterou si odnesl z tohoto světa, protože lebku mu vzápětí rozdrtila svištěcí čepel. Současně se z chodeb za strážnicí vyhnul proud Tecuhltliů.

Výkřiky mužů a třesk oceli vzbudily Conana, nataženého pohodlně na lehátku. Vyskočil se svým těžkým mečem v ruce, a při plném vědomí, jako šelma. V okamžiku byl u dveří a otevřel je dokořán. V chodbě spatřil Techotla, který prchal okolo s šíleným výrazem v očích.

"Xotalancové!" ječel hlasem, který ani nezněl jako hlas člověka. "Pronikli za bránu!"

Conan se rozběhl chodbou a současně se v protějších dveřích objevila Valerie.

"Co se, k čertu, děje?" křikla na něj.

"Techotl říká, že Xotalancové pronikli do Tecuhltli," odpověděl ve spěchu. "A podle toho kraválu bych tomu i věřil."

S Tecuhltim v patách vrazili do trůnního sálu a spatřili nepopsatelnou scénu, plnou divokosti a krve. Dvacet mužů a žen, s vlajícími černými vlasy a lebkami, namalovanými bílou hlinkou na prsou, bojovalo jako šílenci s Tecuhltlianci. Ženy na obou stranách bojovaly se stejnou zuřivostí jako muži a v místnosti, kterou sem nepřátelé vnikli, byla podlaha poseta mrtvými. Olmec, nahý až na bederní roušku, bojoval přímo před svým trůnem, a ve chvíli, kdy dorazili oba dobrodruzi, vyběhla z jednoho vchodu Tascela s mečem v ruce.

Xatmec a jeho druh byli mrtvi, a tak nebyl nikdo, kdo by vysvětlil, jak vnikli nepřátelé do pevnosti. Nikdo také samozřejmě nebyl schopný říci, co vyvolalo tuto zoufalou akci. Ale ztráty Xotalanců byly větší a jejich pozice zoufalejší, než Tecuhltiové předpokládali. Smrt draka, kterého uctívali jako boha, pak zkáza svítící lebky a hlavně novinky, které se dozvěděli od jednoho z umírajících, totiž to, že se k Tecuhltliům přidali záhadní spojenci s bílou kůží, vyprovokovalo Xotalance k poslednímu zoufalému pokusu a k rozhodnutí zahynout v boji a vzít s sebou co nejvíce nepřátel.

Tecuhltiové se probrali z prvního překvapení, které je zastihlo v trůnním sále nepřipravené, a způsobilo, že jejich ztráty byly tak obrovské. Jejich obrana byla teď mnohem účinnější a navíc na bojiště dorazili strážníci z ostatních poschodí, kteří se ihned vrhli do boje. Všichni bojovali jako šelmy zahnané do kouta divoce, zoufale a bez slitování. Boj se přeléval hned ke vstupním dveřím, hned ke stupni, na kterém stál Olmecův trůn. Čepele se blýskaly a zatínaly se do svalů, krev stříkala a místností zněly výkřiky a dupot nohou na podlaze, na které se již tvořily krvavé kaluže. Sametové závěsy byly strhány a sádky krví. Drahý nábytek se kácel a byl bojujícími drcen na kusy. Bylo to poslední krvavé vyvrcholení celého půlstoletí nesmiřitelného boje a každý ze zúčastněných to věděl.

Výsledek boje však byl rozhodnutý. Tecuhltiové převyšovali útočníky téměř dva ku jedné a navíc je

posilovala přítomnost jejich spojenců se světlou pletí.

Conan i Valerie vpadli do této scény s drtivou ničivostí vichřice, prodírající se lesem nedorostlých stromů. Co do síly nebyli Conanovi rovni ani tři Tlazitlanci a navzdory své váze byl mnohem rychlejší než většina z nich. Pohyboval se tímto vířícím a přelévajícím zmatkem s příšernou jistotou šedého vlka, který vnikl do kurníku, a táhla se za ním řada ležících postav.

Valerie mu bojovala po boku s planoucím očima a s úsměvem na rtech. Byla silnější než většina mužů, mnohem rychlejší a divočejší. Meč v jejích rukou byl živou věcí. Tam, kde Conan překonával odpor hrubou silou a váhou, lámal oštěpy, rozbíjel hlavy a odtínal končetiny, Valerie užívala vrcholných fines šermířského umění, kombinovaných s rychlostí, jež vyvolávala úžas a strach na tvářích jejích protivníků, kteří ji vzápětí podléhali. Znovu a znovu muži, kteří na ni útočili, ucítili ostří jejího meče, které jim protínalo hrdlo dřív, než stačili pozvednout svou čepel k útoku. Conan se tyčil nad bojujícími jako mohutný pilíř, postupoval kupředu a rozdával údery napravo nalevo. Valerie tančila po jeho boku jako nehmotný duch, stále v pohybu, a její meč sekal a bodal. Nepřátelské čepele ji mýjely, její protivníci útočili tam, kde byla před okamžikem, a hned na to umírali s hrotem jejího meče v srdci nebo hrdle a v uších jim zněl Valeriin zlomyslný smích.

Šílenstvím zachvácení válečníci se neohlíželi ani na pohlaví ani na stav protivníků. Pět žen, bojujících na straně Xotalanců mělo proťatá hrdla dřív, než Conan s Valerií zasáhli do boje. Tam, kde muž nebo žena padli se zraněním k zemi, byl vždy pohotově nůž, který jim prořízl hrdlo nebo noha, připravená rozdrtit lebku.

Zápasící se přelévají od zdi ke zdi, od dveří ke dveřím, místy se hloučky oddělily, aby bojovaly v přilehlých místnostech. Konečně jediní vzpřímení lidé v místnosti byli zbylí Tecuhtliové a jejich dva bílí spojenci. Pohlíželi na sebe nevěřicně, jako lidé, kteří přežili konec světa nebo soudný den. Stáli na široce rozkročených nohou, ruce stále svíraly krvavé meče se zubatými čepelemi, po tělech jim stékala krev z ran. Hleděli na sebe přes mrtvá těla druhů i nepřátel. Nezbylo jim dost sil a dechu na to, aby jásali, ale z jejich hrdel se dralo divoké vytí. Nebyl to vítězný výkřik člověka. Bylo to vytí vlčí smečky, plížící se mezi těly pobitých obětí.

Conan uchopil Valerii za paži a otočil ji k sobě.

"Máš hlubokou ránu nad kotníkem," zavrčel.

Nechápavě pohlédla na svou nohu a poprvé si uvědomila rezavou bolest ve svalech lýtky. Některý z umírajících mužů na podlaze ji v poslední křeči ťal dýkou.

"Ty sám vypadáš jako řezník," ušklíbla se.

Otíral si z rukou krev.

"Není naštěstí moje. No, sem tam mám nějaký ten škrábanec. Nic, co by stálo za řeč. Ale to lýtko se musí obvázat."

Okolní spouští se k nim přiblížil Olmec. Tak jak byl, s mohutnými nahými rameny zastříkanými krví, s rudými skvrnami v divoce pocuchaném černém plnovousu vypadal jako ghou. V očích podlitých krví mu plálo světlo, podobné odlesku plamenů v temné vodě.

"Zvítězili jsme," zakrákoral omámeně. "Msta skončila. Xotalanští psi jsou mrtvi! Proč nezbyl aspoň jeden z nich naživu, abychom mu mohli stáhnout kůži! Ale je to nádherné hledět do jejich mrtvých tváří! Dvacet mrtvých psů! Dvacet rudých hřebů pro černý pilíř!"

"Uděláš líp, když se poohlédneš po svých raněných," zavrčel Conan a odvrátil se od něj. "Tak, děvče, podívám se ti na tu nohu!"

"Počkej okamžik!" odbyla ho netrpělivě. Stále ještě v ní hořel plnou silou bojovný duch. "Jak víme, že jsou všichni? Tahle skupina mohla vyrazit do útoku na svůj vrub!"

"Při takovéhle akci by se nikdy nerozdělili," řekl Olmec, potřásl hlavou a očividně se mu vracelo soudné myšlení. Teď, když ztratil svůj rudý plášť, vypadal spíš jako odpudivý dravec, než jako člověk. "Vsadím hlavu, že jsme je pobili do posledního. Bylo jich méně, než jsem si myslel, a museli být zoufalí. Ale jak se dostali do Tecuhtli?"

Dopředu postoupila Tascela. Jednou rukou si otírala zkrvavený meč o nahé stehno, v druhé držela podivný nástroj, který našla u mrtvého těla xotalanského náčelníka.

"To jsou píšťaly šílenství," řekla. "Jeden z válečníků mi řekl, že Xatmec otevřel Xotalancům bránu a

vzápětí byl zabit, když vnikli dovnitř. Ten válečník dorazil do místnosti hlídek z vnitřních síní právě ve chvíli, kdy se to stalo. Zaslechl také poslední tón děsivé melodie, která se mu zařízla do morku kostí. Tolkemec kdysi mluvil o těchto píšťalách, které, jak přísahali Xuchotlánci, byly ukryty kdesi v katakombách spolu s kostmi jednoho ze starých mágů, který je za svého života používal. Ti xotalanští psi je našli a odhalili jejich tajemství."

"Někdo by se měl vypravit ke Xotalancům a zjistit, jestli i nich někdo nezůstal naživu," řekl Conan.

"Půjdu, když mě někdo povede."

Olmec se rozhlédl po svých zbylých lidech. Bylo jich jen dvacet a několik z nich sténalo na zemi. Tascela byla jediná z Tecuhltliů, která neutrhla žádné zranění. Princezna prošla celým bojem bez jediného škrábnutí, přestože bojovala stejně divoce jako všichni.

"Kdo se vypraví s Conanem do sídla Xotalanců?" zeptal se Olmec.

Techotl vystoupil kulhavým krokem kupředu. Zranění ve stehně mu začalo krváčet. Další lehčí šrám mu mokval na žebrech.

"Já půjdu."

"Ne, ty nepůjdeš," odmítl Conan. "A ty, Valerie, také ne. Ta noha ti zanedlouho ztuhne."

"Já půjdu," přihlásil se jeden z válečníků, který si právě utahoval obvaz kolem poraněného předloktí.

"Dobře, Yanathe, běž s Cimmeřanem, A ty taky, Topale," určil pak Olmec dalšího muže, jehož zranění byla celkem lehká. "Ale nejdřív přeneseme všechny zraněné na lehátka, abychom je mohli pořádně ošetřit."

Ranění byli uloženi rychle. Ve chvíli, kdy Olmec s Topalem zvedali jakousi ženu, omráčenou válečnou palicí, naklonil se Olmec k Topalovu uchu. Conan měl pocit, že princ něco šeptá, ale nebyl si jist. O chvíli později už vyrazil se svými společníky chodbou.

Ve dveřích se Conan ještě ohlédl. Jeho zrak přeletěl děsivou spoušť v místnosti, mrtvé, ležící kam oko dohlédlo, tmavá těla, zkroucená ve výrazech nenávisti, nevidoucí oči, upírající se vzhůru k zeleným kamenům, které zaplavovaly celou neskutečnou scénu přízračným svitem. Mezi mrtvými se bezcílně pohybovali živí, jako v hlubokém tranzu. Conan zaslechl Olmeca přikazovat jedné z žen, aby ošetřila Valerii zraněnou nohu. Když obě ženy mizely ve dveřích, vedoucích do jedné z vedlejších místností, Valerie už na poraněnou nohu napadala.

Oba Tecuhltliové vedli Conana opatrně přes velkou síň bronzovou vstupní bránou a dále, místnost za místností, všechny zaplaveny zeleným svitem. Nikde se nic nehýbalo, neozval se jediný zvuk. Pak přešli velkou síň, která půlila celé město od severu k jihu a jejich smysly byly vybičovány pocitem blízkosti nepřátelského území. Jejich ostražitým očím se však objevovaly jen další a další prázdné a tiché chodby a sály, až nakonec prošli zšeřelou širokou chodbou a stanuli před bronzovou bránou, stejnou, jako byla brána Orla v Tecuhltli. Opatrně se o ni opřeli a jedno obrovské bronzové křídlo pod jejich rukama tiše ustoupilo. V úžasu nahlíželi do zeleně osvětlených chodeb uvnitř. Celých padesát let žádný z Tecuhltliů nevstoupil do těchto míst. Jen ti, kteří se nikdy nevrátili, zajatci, očekávající tu nejpršernější smrt. Pro muže ze západního konce města byla představa, že by se ocitl v Xotalancu, tím nejstrašnějším, co ho mohlo potkat. Od nejčasnějšího dětství ho tato představa strašila i ve snech. Pro Yanatha a Topala představovala tato bronzová brána bránu pekel.

Oba ustoupili, nevysvětlitelnou hrůzu v očích. Conan se protlačil mezi nimi a vkročil do Xotalanců.

Oba muži jej nejistě následovali. Každý z nich se ve chvíli, kdy překročil práh, divoce rozhlížel na všechny strany. Naprosté ticho však rušil jen jejich hlasitý zrychlený dech.

Vstoupili do čtvercové strážnice, stejné, jako byla ta za Orlí bránou v Tecuhltli. A stejně jako tam i odtud běžela dlouhá, chodba ústící do široké místnosti, která byla protějškem Olmecova trůnního sálu.

Conan se rozhlédl kolem, pohledem přeběhl vysoké koberce, lehátka a závěsy a přitom ostražitě naslouchal. Neslyšel jediný zvuk a všemi smysly cítil, že místnosti jsou prázdné. Nevěřil, že by v Xuchotlu zůstal jediný živý Xotalanec.

"Pojďme," zahučel a vykročil přes místnost.

Nedošel příliš daleko, když si uvědomil, že jej následuje pouze Yanath. Otočil se a spatřil Topala, který byl doslova ztuhlý strachem s jednou rukou pozdviženou jakoby na ochranu před hrozącím nebezpečím, oči přitahované magnetickou silou k něčemu napůl ukrytému za jedním lehátkem.

"Co je to, k čertu?" Pak Conan spatřil, na co Topal upírá oči a cítil, jak ho mezi mohutnými rameny zamrazilo. Nad lehátkem vyčnívala obludná hlava, velká jako hlava krokodýla, s obrovskými, dolů zahnutými zuby, které přesahovaly hluboko dolní čelist. Celé tělo však bylo nepřírozeně uvolněné a příšerné oči měly skelný lesk.

Conan nahlédl za lehátko. Spatřil tělo obrovského hada, zkroucené a ztuhlé ve smrtelné křeči. Nikdy ve svém životě takového hada nespatri. Kolem těla se vznášel chlad a pach vlhké země, barva šupin se měnila pokaždé, kdy Conan jen trochu pohnul hlavou. Široká rána těsně za hlavou ukazovala, co bylo příčinou smrti této obludy.

"To je Plazoun!" zašeptal Yanath.

"Je to ta věc, kterou jsem ťal na schodišti," zavrčel Conan. "Nejdřív nás pronásledoval až k Orlí bráně a pak se doplžil sem, aby tady pošel. Jak mohli Xotalancové ovládat takovou obludu?"

Tecuhltiové se roztřáslí a svorně zavrtěli hlavami.

"Vyvolali ho z temných tunelů pod katakombami. Znali tajemství, která zůstala Tecuhltiům skryta."

"No, teď už je po něm, a kdyby jich měli víc, přivedli by je s sebou, když zaútočili na Tecuhlti. Tak jdeme."

Drželi se mu těsně v patách a v sevřené skupince postupovali chodbou až dorazili k stříbrem bohatě zdobeným dveřím ústícím do trůnního sálu.

"Tady jsme nenarazili na nikoho," řekl Conan, "teď sestoupíme do spodních pater. Pročeseme Xotalanc od střechy po katakomby. Pokud je to zde stejné jako v Tecuhlti, budou všechny místnosti osvětleny – co je u Croma tohle?"

Trůnní sál, do kterého vstoupili se nesmírně podobal tomu v Tecuhlti. Ten samý nefritový stupeň a křeslo ze slonoviny, tatáž lehátka, koberec a závěsy na zdech. Přestože za trůnem nestál černý sloup posetý rudými hřeby, důkaz příšerné krevní msty nechyběl.

Zed' za stupněm byla pokryta řadou polic krytých sklem. A z polic hleděly na vetřelce nehybnými očima stovky lidských, pečlivě balzamovaných hlav. Jen bohové vědí, jak dlouho, kolik měsíců a roků, už takto upíraly mrtvé oči ke vchodu do sálu.

Topal tiše zaklel, ale Yanath strnul a v jeho široce otevřených očích se mu rozhořel plamének šílenství.

Conan zpozorněl, protože už věděl, že přítelnost Tlazitlanců často visela na vlásku.

Náhle Yanath zvedl ruku a chvějícím se prstem ukázal na příšerné trofeje.

"Tam je hlava mého bratra!" zamumlal. "A tamhle hlava mladšího bratra mého otce! A tam za nimi je starší syn mé sestry!"

Náhle propukl v pláč. Bez slz, hlasitými sípavými vzlyky, které otřásaly celou jeho postavou. Vzlyky byly stále ostřejší, pak se změnil v příšerný, ječivý smích, který přešel v nesnesitelný jek. Yanath zešílel.

Conan mu položil ruku na rameno a jako by tento dotek rozpoutal v Yanathově duši divokou bouři.

Yanath vykřikl, otočil se a zaútočil na Cimřeřana mečem. Conan úder v poslední chvíli odrazil a Topal se pokusil Yanatha uchopit za paži. Šílenec se mu však bleskově vytrhl a s pěnou u úst vrazil čepel

Topalovi hluboko do těla. Topal se záupněm klesl k zemi a Yanath se roztočil na okamžik na místě jako bláznivý derviš. Pak se rozběhl k policím, sekal mečem do skleněných výklenků a přitom divoce ječel.

Conan se k němu zezadu vrhl a pokusil se jej překvapit a odzbrojit, ale šílenec se bleskově obrátil, vrhl se na něj a s jekotem prokleté duše zaútočil. Conan si v té chvíli uvědomil, že bojovník nadobro zešílel.

Hbitě uskočil, a když jej šílenec mýjel, ťal vši silou shora dolů tak, že čepel prot'ala rameno a hrudník až k hrudní kosti. Muž upadl na zem přímo vedle svého umírajícího druha.

Conan se shýbl k Topalovi a viděl, že muž je v posledním tažení. Bylo naprosto zbytečné pokoušet se zastavit krev, tryskající z hrozného zranění.

"Je s tebou konec Topale," zavrčel Cimřeřan. "Chceš něco vzkázat svým lidem?"

"Sehni se ke mně," zachrčel Topal. Conan mu vyhověl a v téže chvíli zachytil Topalovo zápěstí, když se jej umírající pokusil z poslední síly bodnout dýkou.

"U Croma!" zaklel Conan. "Ty jsi se snad také zbláznil?"

"To byl Olmecův rozkaz!" vydechl raněný. "Proč, to nevím. Když jsme přenášeli raněné na lehátka, zapřísáhl nás, abychom tě zabili při návratu do Tecuhlti – ..." a se jménem svého kmene na rtech Topal zemřel.

Conan na něj pohlížel s úžasem. Celá tahle záležitost mu připadala jako výmysl náměsíčníka. Byl snad i Olmec šílený? Byl celý kmen Tecuhltliů postižen šílenstvím víc, než se zdálo? Conan pokrčil mohutnými rameny, vykročil síní a chodbou, prošel bronzovými vraty. Mrtvá těla nedávných společníků zanechal tam, kde padla, před nevidoucíma očima desítek jejich dávno mrtvých předků.

Na zpáteční cestu labyrintem chodeb Conan nepotřeboval průvodce. Měl jako většina stvoření žijících v divočině vrozený smysl pro přesnou orientaci, a tak bez jediného zaváhání sledoval cestu, po které přišli. Pohyboval se s mečem v ruce stejně opatrně jako předtím, a jeho oči pečlivě zkoumaly každý stín a tmavé zákoutí. Teď to byli jeho dočasní spojenci, kterých se obával, ne duchové mrtvých Xotalanců. Prošel napříč velkou síní a vstoupil do labyrintu místností za ní. Pak uslyšel kdesi před sebou pohyb. Něco tam sténalo, slyšel přerývavý dech a podivné, šoupané a škrábavé zvuky. O chvíli později Conan uviděl muže, který se plazil chodbou po červeně svítící podlaze. V jeho stopách se táhl široký tmavý pruh. Krev. Poznal Techotla, který byl očividně na konci sil. Mezi prsty jedné sevřené ruky mu z hluboké rány na prsou prýštila jasně červená krev. Druhou rukou se ze všech sil namáhavě zachytával podlahy a s posledním vypětím se úporně pohyboval vpřed.

"Conane!" výkřik mu zabublal v hrdle. "Conane! Olmec unesl žlutovlasou ženu!"

"Tak proto přikázal Topalovi, aby mě zabil," zahučel Cimmeřan a poklekl vedle raněného muže. Ve svém životě viděl už stovky raněných, a tak mu jediný pohled prozradil, že Techotl umírá. "Olmec není zdaleka tak šílený, jak jsem si myslel!"

Techotlovy slábnoucí prsty se zařaly Conanovi do paže. V životě Tecuhltliů, v lhostejném chladném světě bez lásky, ve světě plném stínů, vytvořil jeho obdiv a náklonnost k přichozím z neznámého světa oázu lidské soudržnosti, pouto, které jej spojilo s lidmi mnohem přirozenějšími než byl jeho vlastní národ. Národ, jehož jedinými emocemi byly smyslná žádost, nenávist a sadistická krutost.

"Chtěl jsem mu v tom zabránit," zasípal Techotl a na rtech se mu objevila krvavá pěna. "Ale on mě bodnul. Myslel si, že mě zabil, ale já jsem se, když odešel, odplazil pryč. Ah! U Seta! Jak dlouho jsem se plazil ve vlastní krvi! Ale ty, Conane, dej pozor! Olmec ti mohl přichystat past pro případ, že by ses vrátil. Zabij Olmeca! Je to zvíře! Osvobod' Valerii a prchněte! Nebojte se cesty pralesem. Olmec a Tascela lhali o dracích. Draci se už před roky pobili mezi sebou, zbyl jen ten nejsilnější. Několik let žil v pralese pouze jediný. Jestliže jste jej zabili, nemáte se čeho bát. Ten drak byl Olmecovým bohem, Olmec jej uctíval. Přinášel mu také lidské oběti, starce a děti, kteří byli na jeho rozkaz v poutech shazováni z hradeb města. Pospíchej! Olmec odvedl Valerii do síně..."

Hlava mu klesla, ale dřív než narazila na podlahu, byl muž mrtev.

Conan vyskočil a oči mu zaplály modrým ohněm. Tohle tedy byla Olmecova hra. Nejdřív použil cizince ke zničení nepřátel a pak... Cimmeřan si pomyslel, že chyba byla na jeho straně. Měl předvídat, že by podobný plán mohl vzniknout v hlavě zdegenerovaného náčelníka Tecuhltli.

Cimmeřan vyrazil k Tecuhltli zvýšeným tempem bez ohledu na vlastní bezpečnost. V duchu rychle počítal své bývalé spojence. Jen jedenadvacet lidí, včetně Olmeca přežilo krvavou řež v trůnním sále. Další tři mrtví leželi za Conanem. To znamená, že zbývá osmnáct nepřátel. V divoké nenávisti, která jej zaplavila, cítil Conan, že je schopen postavit se jim sám.

Pak v něm zapůsobily vrozené instinkty divokého tvora, které ochladily jeho nekontrolovanou zuřivost. Připomněl si Techotlovo varování. Bylo pravděpodobné, že princ udělá nějaká opatření pro případ, že by se Topalovi nepodařilo úkol splnit. V tom případě bude Olmec jistě předpokládat, že se Conan vrátí do Tecuhltli stejnou cestou, kterou odešel.

Cimmeřan vrhl pátravý pohled na světlík, pod kterým právě procházel. Průsvitnou hmotou probleskovaly mrkající hvězdy. Větší část noci však už byla pryč a do svítání mnoho nezbývalo.

Uhnul z přímé cesty a sestoupil po točitém schodišti do nižšího poschodí. Nevěděl, kde v tomto podlaží najde dveře vedoucí do Tecuhltli a navíc se dalo předpokládat, že i kdyby je našel, budou zajištěné.

Když z žádného důvodu, tak v důsledku zvyku trávajícího celá desetiletí. Nezbývalo však nic jiného.

S mečem v ruce probíhal jako stín halami a chodbami zaplavenými pochmurným zeleným svitem. Věděl, že se blíží k Tecuhltli, když zaslechl jakýsi zvuk a ztuhl na místě. Přesně věděl, jaký zvuk to byl. Někdo s roubíkem v ústech se pokoušel vykřiknout. Zvuk zazněl zepředu zleva. Vzdálenost nebyl schopen určit přesně, protože v těchto podivných prostorách se zvuk nesl daleko.

Vydal se opatrně za zvukem, který se čas od času opakoval. Došel až k otevřeným dveřím a jeho očím se naskytl příšerný pohled. V místnosti, do které se díval, byl na zemi umístěn nízký kovový rám, vyplněný příčkami, podobný žebříku. Na něm byla připoutána obrovská postava. Hlava ležícího muže spočívala na desce pokryté ostrými hřebíky, jejichž hroty rudly krví v místech, kde vnikaly do kůže. Na hlavě měl muž připevněn podivný postroj tak, aby kožené pásy nechránily temeno hlavy před špičkami hřebů. Postroj byl spojen tenkým řetězem se zařízením, na kterém byla zavěšena obrovská železná koule. Koule visela zajatci přímo nad mohutným chlupatým hrudníkem. Pokud se muž nehýbal, železná koule se vznášela, nad jeho hrudí. Pokaždé, když jej bodavá bolest přinutila zvednout hlavu, koule poklesla o několik centimetrů. Jako provazy napnuté krční svaly nemohly dlouho vydržet v této nepřirozené poloze a vězen po chvíli zvrátil hlavu nazad, takže se mu hřebíky opět zabořily do temene. Bylo jasné, že jej koule nakonec pomalu a neodvratně rozdrtí. Vězeň měl v ústech roubík a koulel divoce sem a tam napůl šílenými očima. Nakonec jeho zrak spočinul na Conanovi, který stál na prahu v tichém úžasu. Na železném žebříku byl připoután Olmec, princ Tecuhtli.

6. Tasceliny oči

"Proč mě chceš ošetřit v téhle místnosti?" zeptala se Valerie. "Tos mohla právě tak dobře udělat v trůnním sále!"

Seděla na lehátku, raněnou nohu měla zvednutou nahoru a jedna z tecuhtlijských žen jí právě dokončovala obvaz z pruhu hedvábí. Na lehátku vedle Valerie ležel její krví potřísněný meč.

Při řeči se mírně zachvěla. Žena ji ošetřovala mlčky a pečlivě, ale Valerii se nelíbil ani opatrný dotek ženiných prstů, ani výraz jejích očí.

"Ostatní raněné také odnesli do dalších místností," odpověděla dotazovaná měkkou řečí Tecuhtlii, která ovšem kupodivu nevzbuzovala ve Valerii dojem, že by žena byla změkčilou nebo slabou. Nedlouho předtím viděla Valerie tutéž ženu probodnout hrud' jedné ze xotalánských žen a vymáčknot oči jinému ze xotalánských válečníků.

"Teď budou odnášet těla mrtvých dolů do katakomb," dodala. "Dřív, než jejich duchové, kteří opustí těla, uniknou do obývaných prostor."

"Věříte v duchy?" zeptala se Valerie.

"Vím, že v katakombách žije Tolkemecův duch," zazněla nejistá odpověď. "Jednou, když jsem byla ukryta v kryptě s kostmi mrtvé královny, jsem jej viděla. Duch kolem mne prošel na dosah ruky. Měl podobu nesmírně starého muže s vlajícími bílými vlasy a vousy a jeho oči ve tmě světélkovaly. Byl to určitě Tolkemec, viděla jsem, jak jej mučili. Tenkrát jsem byla pouhé dítě."

Její hlas poklesl k vystrašenému šepotu. "Olmec se tomu směje, ale já vím, že Tolkemecův duch žije v katakombách. Říkají, že to krysy ohlodávají maso z kostí nových mrtvých, které tam uložíme, ale dělají to duchové!! Kdo ví, ale..."

Rychle vzhledla, když na lehátko dopadl stín. Valerie zvedla hlavu a uviděla Olmeca, který na ni upíral oči. Princ si umyl ruce, hrudník i vousy od krve, kterou byly zastříkány, ale neoblékl si svrchní šat. Jeho obrovské tělo s tmavou hladkou kůží vyzařovalo cosi zvířecího. Hluboké tmavé oči plály podivným světlem a pohyby prstů, kterými si probíral husté, modročerné vousy, vyjadřovaly nervozitu.

Upřeně hleděl na tmavou ženu, ta se zvedla a spěšně odešla z místnosti. Když procházela dveřmi, vrhla na Valerii přes rameno pohled plný cynického výsměchu a přisprostlé zlomyslnosti.

"Pěkně to odbyla," řekl princ, přistoupil k lehátku a sehnul se k obvázané noze. "Počkej, podívám se na to."

S rychlostí, která byla při jeho rozměrech udivující, sebral Valerii meč a odhodil jej na druhý konec místnosti. Hned nato strhnul Valerii do svého objetí.

Přes to, jak byly jeho pohyby rychlé a neočekávané, se Valerie téměř ubránila. V okamžiku, kdy ji uchopil, držela už v ruce dýku a pokusila se jej bodnout do krku. S velkou dávkou štěstí se mu podařilo zachytit její zápěstí a rozpoutal se divoký zápas. Valerie bojovala pěstmi, nohama, koleny, zuby i nehty s celou silou perfektně trénovaného těla a pomocí všech triků, které se za dlouhé roky bojů na zemi i na

moři naučila. Proti jeho hrubé síle jí to však příliš nepomohlo. Hned na začátku přišla o dýku a ocitla se v situaci, kdy nebyla schopna svého protivníka vážněji ohrozit.

Zář jeho podivných očí se nezměnila, jeho výraz ji naplňoval zuřivostí, rozdmýchávanou posměšným úsměvem, který mu hrál ve vousaté tváři. Ty oči a ten úsměv obsahovaly všechn krutý cynismus, ukrytý v tomto degenerovaném národě a Valerie poprvé ve svém životě pocítila strach z muže. Měla pocit, že bojuje s neuvěřitelnou přírodní silou, jeho železné paže překonávaly její odpor se snadností, která ji zaplavila vlnou paniky. Zdálo se jí, že je necitlivý k jakékoliv bolesti. Jen jednou, když mu zaťala bílé zuby do zápěstí tak silně, až vytryskla krev, zareagoval. Udeřil ji surově otevřenou dlaní do tváře až se jí hlava zatočila a před očima jí vyskočily hvězdičky.

Blůzu měla v cárech a Olmec ji se zlomyslnou krutostí rozdíral svými hustými vousy kůži na nahých řadrech. Na hebké bílé kůži se objevily rudé odřeniny, na kterých tu a tam vyskočily drobné kapičky krve. Z úst se jí vydral nedobrovolný výkřik bolesti a bezmocného vzteku. Divoký odpor byl marný. Přitiskl ji na lehátko, udýchanou a bezmocnou. Oči jí blýskaly jako lapené tygřici.

Vzápětí ji zvedl do náručí a vyběhl z místnosti. Nebránila se, ale divoce planoucí oči dokazovaly, že alespoň na duchu je nezlomena. Věděla, že Conan není nablízku, a nenapadlo ji, že by se někdo jiný v Tecuhltli postavil Olmecovi na odpor. Všimla si však, že Olmec se pohyboval opatrně, s hlavou natočenou, aby lépe slyšel, jako by se obával pronásledování. Nevraceli se do trůnního sálu. Vyšel s ní jinými dveřmi, prošel další místností a tiše se vydal dlouhou chodbou. Jakmile nabyla jistotu, že se obává někoho, kdo by mohl únosu zabránit, zvedla hlavu a vykřikla z plných plic.

Byla odměněna políčkem, který ji napůl omráčil, a Olmec přešel z rychlé chůze do těžkého běhu. Za nimi se ozvala odpověď na její výkřik, a když Valerie otočila hlavu přes Olmecovo rameno, uviděla závojem slz a hvězdiček, které ji napůl oslepovaly, kulhajícího Techotla, který je namáhavě doháněl. Olmec se se zavrčením otočil a přehodil své břemeno do nepohodlné polohy pod jednu mohutnou paži, kde se Valerie kroutila a kopala jako bezmocné dítě.

"Olmecu!" protestoval Techotl. "Nemůžeš být takový ničema, abys udělal tohle! Je to Conanova žena! Pomohla nám porazit Xotalance a ..."

Bez jediného slova sevřel Olmec ruku do obrovské pěsti a srazil raněného bojovníka v bezvědomí na zem. Aniž mu v tom jeho bezmocná zajatkyně mohla zabránit, vytáhl Techotlův meč z pochvy a vrazil jej nehybnému muži do prsou. Pak zbraň odhodil a pokračoval v útěku chodbou. Nevšiml si tmavého ženského obličej, který opatrně vyhlížel za jedním z těžkých závěsů. Obličej zmizel a za několik okamžiků nato Techotl zasténal, pohnul se a namáhavě se vztyčil na nohy. Pak se nejistým kolísavým krokem vydal chodbou a slabě volal Conanovo jméno.

Olmec pospíchal dál chodbou a nakonec sestoupil po točitém schodišti ze slonoviny do nižšího patra. Znovu prošel několika pokoji a zastavil se ve veliké místnosti, jejíž všechny dveře byly pokryty těžkými závěsy. S jedinou výjimkou. V čele byly těžké bronzové dveře, stejné jako ty v poschodí Orla.

Ukázal na ně a řekl: "To jsou jedny z vnějších dveří Tecuhltli. Poprvé za posledních padesát let u nich nestojí stráž. Ted' už je nemusíme hlídat. Xotalancové jsou mrtvi."

"Díky Conanovi a mně, ty ničemo!" zasyčela Valerie a roztrásla se vztekem a studem nad svou bezmocností. "Ty proradný pse! Za tohle ti Conan podřízne krk!"

Olmec se nenamáhal podělit se s ní o své přesvědčení, že v této chvíli už byl Conan na jeho zašeptaný rozkaz podříznut. Byl natolik sebejistý, že ho její myšlenky ani názory ani v nejmenším nezajímaly. Divoce planoucí oči na ní ulpívaly a zálibně spočívaly na těch místech, kde Valeriina roztrhaná blůza a kalhoty odhalovaly víc, než kousky hebké bílé kůže.

"Zapomeň na Conana," odpověděl drsně. "Já, Olmec, jsem pánem Xuchotlu. Xotalancové už neexistují. Ted' už není třeba válčit. Strávíme život pitím a milováním. Nejprve se napijeme."

Usadil se na nízký stůl ze slonoviny a posadil si ji na klín. Vypadal jako tmavý zlomyslný satyr s bílou vílou v náručí. Nevšiml si jejích urážek, které měly daleko do jazyka vil, jednou rukou ji tiskl kolem pasu a druhou natáhl přes stůl k nádobě s vínem.

"Pij!" poručil, a když se zmítala, přitiskl jí nádobu násilím k ústům.

Tekutina vyšplíchl, zaštipala ji na rtech a tekla jí po nahých řadrech.

"Tvé návštěvnici zřejmě víno nechutná, Olmecu," ozval se tichý, zlomyslný hlas.

Olmec ztrnul. V očích se mu objevil strach, pomalu otočil mohutnou hlavu a pohlédl na Tascelu, která stála ve dveřích, jednu ruku nebdale opřenou v bok. Valerie se k ní také obrátila, a když se její oči setkaly s očima Tascelinými, přeběhl jí po zádech mráz. Tuto noc byla Valeriina duše zaskočena novými zkušenostmi a pocity. Nejprve se naučila strachu z muže, v tomto okamžiku poznala, co to znamená být se ženy.

Olmec seděl nehybně, jen barva jeho kůže se změnila. Byla skoro popelavě šedá. Tascela pozvedla ruku, kterou měla předtím za zády a v ní držela malou zlatou nádobku.

"Bála jsem se, že jí tvoje víno nebude chutnat, Olmecu," zapředla jako kočka, "proto jsem přinesla své, to, které jsem si přinesla dávno, tehdy od pobřeží jezera Zuad – rozumíš, Olmecu...!?"

Na Olmecově čele se zaperlil pot. Jeho sevření ochablo, Valerie se mu vytrhla a uskočila z jeho dosahu i když ji rozum nabádal k útěku z místnosti, cosi nepochopitelného ji připoutalo na místě a nutilo pozorovat tuto zvláštní scénu.

Tascela pomalu vykročila k sedícímu Olmecovi, houpavým, vlnivým krokem, který vyzařoval sám o sobě zlomyslnost. Její hlas byl hebký, medově sladký, ale oči se jí blýskaly. Štíhlými prsty mu pohladila vousy.

"Jsi hrozně sobecký, Olmecu," postěžovala si s úsměvem. "Chtěl jsi mít naši půvabnou návštěvnici jen pro sebe, i když dobře víš, že i já bych ji ráda pobavila. Ale ty jsi veliký hříšník, Olmecu!"

Maska jí na okamžik sklouzla, oči se zaleskly, a tvář se jí zrůžnila zlobou. V očividné touze ukázat fyzickou sílu, sevřela prsty v Olmecově bradě a vytrhla mu jediným škubnutím velký chumáč vousů.

Jakkoliv byla tato ukázka síly znepokojující, nebyla zdaleka tak hrozná jako předchozí záblesk démonické zloby, která se skrývala pod Tasceliným chladným výrazem.

Olmec se s divokým řevem vztyčil. Stál a kýval se ze strany na stranu jako medvěd. Obrovské ruce se mu nevědomky svíraly a otvíraly.

"Ty děvko!" Jeho dunivý hlas vyplnil místnost. "Ty čarodějnice! Dáblice! Tecuhltiové tě měli utratit už tehdy, před padesáti lety! Zmiz! Už jsem toho od tebe strpěl víc než dost. Tahle holka s bílou kůží je moje. Zmiz, než tě zabiju!"

Princezna se zasmála, a hodila mu chomáč krvavých vousů do tváře. V zazvonění oceli na kameni by se dalo najít víc slitování než v jejím smíchu.

"Kdysi jsi, Olmecu, mluvil jinak," popíchla jej. "Kdysi, to jsi byl ještě mladý, promlouvals ke mně slovy lásky! Ale ano, byl jsi přeci mým milencem, spával jsi v mém náručí pod očarovaným květem lotosu, a tak jsi vložil do mých rukou konec řetězu, který z tebe činí otroka. Víš dobře, že proti mně nemáš naději. Víš, že mi stačí pohlédnout ti do očí a mystická síla, kterou mě kdysi před dávnými časy naučil stygický kněz, tě učiní bezmocným! Vzpomeň si na tu noc pod květem černého lotosu, kterým pohyboval vánek z jiného světa. Ted' znovu cítíš tu neopakovatelnou vůni, která se linula a vznášela kolem tebe, aby tě omámila navěky. Nemůžeš proti mně pozvednout ani prst. Jsi mým otrokem tak, jak jsi jím byl tu noc a jak jím budeš celý svůj život – Olmecu z Xuchotlu!"

Tón její řeči se změnil. Ted' zněl jako šumot a bublání potůčku, který poskakuje po kamenech matně ozářených jen svitem hvězd. Naklonila se k princovi a opřela mu ruce s roztaženými prsty o mohutnou hrud'. Jeho oči pohasly, ruce mu padly bezvládně k bokům.

S úsměvem krutého zadostiučinění pozvedla Tascela k jeho rtům misku s vínem.

"Pij!"

Princ poslechl zcela mechanicky. V okamžiku, kdy se napil, oči mu ožily a naplnily se vztekem, porozuměním a nesmírným strachem současně. Ústa se mu doširoka otevřela, ale ze rtů mu nevyšel jediný zvuk. Na okamžik se zapotácel na nohou, které se pod ním podlomily a pak se zřítíl jako bezvládná hmota na zem.

Jeho pád vytrhl Valerii z ohromení. Otočila se a skočila ke dveřím. S rychlostí, která by zahanbila útočícího leoparda, jí však Tascela skočila do cesty. Valerie vyrazila sevřenou pěstí k úderu, v kterém byla celá síla jejího trénovaného svalnatého těla. Byla to rána, která by srazila k zemi i silného muže, Tascela se jí však lehce vyhnula bleskovým úklonem a zachytila pirátcino zápěstí. V příštím okamžiku uchopila Valerii i za levé zápěstí a zatímco ji bez námahy svírala obě paže jednou rukou, svázala jí je druhou rukou šňůrou z hedvábí, kterou vytáhla z opasku.

Před krátkou dobou si Valerie myslela, že její ponížení dosáhlo vrcholu ve chvíli, kdy se stala hračkou v

Olmecových rukách, ale to, co teď prožívala, bylo stokrát horší. Vždycky byla nakloněna tomu podceňovat schopnosti příslušnic svého pohlaví, a bylo pro ni šokující, když se setkala s ženou, která s ní bez námahy a proti její vůli zacházela jako s bezmocným dítětem. Téměř neodporovala, když ji Tascela vmáčkla do křesla. Princezna protáhla šňůru, která poutala Valeriiny ruce, pod jejími koleny a přivázala konce k nohám křesla.

Nevšimavě překročila nehybné Olmecovo tělo, přistoupila k bronzovým dveřím, odsunula závory a otevřela je. Za nimi se ukázal úzký průchod do hlavní chodby.

Poprvé se obrátila přímo ke své zajatkyni. "Z téhle chodby vede vchod do místnosti, která kdysi sloužila jako mučírna. Když jsme se přestěhovali do Tecuhltli, přenesli jsme tam i většinu mučících nástrojů. Zůstalo tam ovšem jedno zařízení, které je příliš těžké na přenášení. Stále však ještě funguje. Myslím, že se teď bude velice hodit.

V Olmecových očích blesklo nejprve porozumění, a to bylo vzápětí vystřídáno výrazem hrůzy. Tascela se vrátila, sehnula se k němu a uchopila jej za vlasy.

"Je jen dočasně ochrnut," poznamenala nevzrušeně. "Slyší, myslí a má cit, ó ano, jeho vnímavost je v naprostém pořádku."

S touto zlověstnou poznámkou vykročila ke dveřím a táhla za sebou obrovské Olmecovo tělo s takovou snadností, že se Valerii úžasem rozšířily oči. Tascela vyšla do chodby a za několik okamžiků zmizela i se svým břemenem v jedné z četných dveří, které se do chodby otvíraly po obou stranách. K Valerii se donesl slabý cinkot kovu.

Tiše zaklela a vzepřela se proti poutům celou silou. Velmi rychle zjistila, že její síla na hedvábné šňůry nestačí.

Tascela se zanedlouho vrátila sama. Za ní se z místnosti, kterou opustila, nesly přidušené steny. Zavřela dveře, ale závory nezastrčila. Očividně ji neovládal dlouholetý návyk, tak jako ji neovládaly jiné lidské instinkty ani pocity.

Valerie seděla nehybně a pozorovala ženu, v jejíchž štíhlých rukách teď spočíval její osud.

Tascela ji drsně uchopila za světlé vlasy a zvrátila jí hlavu nazad. Pohlížela jí přímo do očí. Teď už však její pohled nebyl neosobní.

"Vybrala jsem tě k veliké počtě," řekla. "Obnovíš Tascelino mládí. Co se tak divíš! Vypadám mladě, ale mými tepnami se pomalu plíží chlad přibližujícího se stáří, ten chlad, který jsem cítila dříve tisíckrát. Jsem stará, tak stará, že si nepamatuji doby, kdy jsem byla dítětem. Ale kdysi jsem byla dívkou a miloval mě stygický kněz. Ten mě zasvětil do tajemství nesmrtnosti a věčného mládí. On sám zemřel a říkali, že byl otráven. Ale já jsem žila ve svém paláci na břehu jezera Zuad a běžící čas se mě nedotkl. Pak jsem se zalíbila králi Stygie, mí lidé se vzburili a přišli se mnou až sem, do této země. Olmec mě nazýval princeznou. Nejsem však královského rodu, jsem víc než princezna, jsem Tascela, jejíž mládí znovu obnovíš mládím svým."

Valerii vyschlo v ústech a jazyk se jí přilepil na patro. Poznala, že stojí před záhadou mnohem hroznější než jsou nečisté, zdegenerované vášně, které předpokládala a kterých se bála.

Štíhlá žena rozvázala plavovlasé Aquiloňance zápěstí a postavila ji jediným trhnutím na nohy. Valerie byla ochromena strachem. Nebyl to strach z nelidské Tasceliny síly. Nemohla odtrhnout zrak od planoucích hypnotizujících Tascelinych očí.

7. Ten, který vystoupil z temnot

"To ať se ze mě stane Kushita!"

Conan zíral na muže na kovovém žebříku.

"Co, k čertu, děláš ty na tomhle zařízení?!"

Z úst ucpaných roubíkem vycházely nesrozumitelné zvuky. Conan se nahnul a vytrhl kus zmačkané látky z Olmecových úst. Ten vykřikl strachem, protože tím prudkým pohybem zvedl Conan zároveň Olmecovu hlavu a obrovská koule poklesla natolik, že se téměř dotýkala jeho mohutného hrudníku.

"Dej pozor, u Seta!" žadonil Olmec.

"Proč," odpověděl Conan lakonickou otázkou. "Myslíš, že mně záleží na tom, co se s tebou stane? Mrzí mě jenom to, že nemám čas zůstat tady a dívat se, jak z tebe ten kus železa vymáčkne duši. Bohužel spěchám. Kde je Valerie?"

"Pust mě," naléhal Olmec. "Řeknu ti všechno!"

"Nejdřív mluv!"

"Nikdy!" princ zat' al zuby.

"No dobrá," Conan si sedl na nejbližší lehátko. "Najdu ji sám, ale nejdřív chci vidět tu krvavou břečku, která z tebe zbude. Možná, že bych tomu mohl pomoci tak, že tě polechtám špičkou meče v uchu, co říkáš?" dodal a zamyšleně vytáhl meč z pochvy.

"Počkej!" slova se řinula z popelavě šedých Olmecových rtů. "Tascela mi ji odvedla. Já jsem nikdy nebyl víc než loutkou v Tascelinih rukách!"

"Tascela?" zavrčel Cimmeřan a odplivl si. "Ta chlípná, hnusná..."

"Ne – je to něco mnohem horšího než si myslíš. Tascela je stará – stovky let stará. Obnovuje své mládí a prodlužuje si život tak, že obětuje krásné mladé ženy. To je jeden z důvodů, proč je v našem kmeni tak málo lidí. Vysaje životní sílu z Valeriina těla, vstřebá ji a rozkvetne novou silou a krásou!"

"Vstupní vrata jsou zamčená?" zeptal se Conan a přeletěl pohledem ostří svého meče.

"Jsou! Ale já vím, jak se dostat do Tecuhltli! Jen Tascela a já známe cestu a ona si myslí, že já jsem bezmocný a ty zabít. Osvobod' mě a já přísahám, že ti pomohu Valerii zachránit. Bez mé pomoci se do Tecuhltli nedostaneš! I kdybys mě mučením přinutil prozradit ti to tajemství, nebudeš umět skryté zařízení použít. Pust' mne a já se opatrně dostanu k Tascele a zabiju ji dřív, než začne zase čarovat – než nás stačí zhypnotizovat svým pohledem. Nůž hozený zezadu bude nejlepší. Měl jsem ji zabít už dávno, ale bál jsem se, že bez její pomoci nás Xotalancové přemohou. A ona zase potřebovala moji pomoc, a proto mě nechala žít tak dlouho. Teď už se vzájemně nepotřebujeme, a tak jeden z nás musí zemřít. Přísahám, že až tu čarodějkou zničíme, vypravím tebe i Valerii na cestu, jak si jen budete přát. Mí lidé mě poslechnou, když bude Tascela mrtva."

Conan vstal a přešel provazy, které prince poutaly. Olmec se opatrně vysunul zpod koule, postavil se, zatřásl hlavou jako divoký býk a opatrně si ohmatával krví nasáklé temeno hlavy. Jak tak stáli bok po boku, poskytovali oba muži úchvatný obrázek primitivní síly. Olmec byl tak vysoký jako Conan a těžší. V tomto Tlazitlánci však bylo cosi odpuzujícího, něco temného a zvířecího. To ostře kontrastovalo s Cimmeřanovou čistě řezanou účelnou tvrdostí. Conan odhodil zbytky roztrhané a krví zbarvené haleny a stál jen v bederní roušce a kožených sandálech. Jeho zachmuřená tvář a výjimečná tělesná konstrukce působila královským dojmem. Ramena měl tak široká, jako Olmec, ale svalstvo na nich měl mnohem lépe překresleno, hrudník měl klenutější a štíhlý pas s pevným břichem postrádal pytlovitost Olmecova trupu. Mohl představovat sochu prapůvodní přírodní síly, odlitou do bronzu. Olmec měl i tmavší pleť. Zatímco Conan byl postavou z úsvitu času, Olmec byl plíživým, pochmurným stvořením z jeho noci.

"Veď nás," zavrčel Conan, "a drž se přede mnou. Věřím ti asi tak, jako býku, kterého bych držel za ocas."

Olmec se otočil a vydal se na cestu. Jednou rukou si neustále prohrabával hustý vous.

Olmec nevedl Conana zpět k bronzovým vratům, které jak princ předpokládal, Tascela jistě zamkla. Šli do jedné z místností ležících na vnější hranici Tecuhltli.

"Tohle tajemství půl století střežíme," řekl Olmec. "Nikdo z našeho kmene jej nezná a Xotalancům se jej nepodařilo objevit. Sám Tecuhltli dohlížel na stavbu tohoto tajného vchodu a po jeho dokončení zabil všechny otroky, kteří jej stavěli. Měl strach, že se jednoho dne ocitne mimo své království a všechny vchody budou zamčené. Obával se totiž zrady ze strany Tascely, jejíž vášeň k němu se rychle změnila v nenávist. Tascela však jeho tajemství odhalila a jednou, když prchal z neúspěšného nájezdu na Xotalanc, zastrčila mu zevnitř závory. Xotalancové jej dostihli, zajali a stáhli z něj zaživa kůži. Já jsem ji v té době špehoval, a viděl jsem ji vstupovat do Tecuhltli tímto vchodem. Tak jsem se o tom tajemství dozvěděl." Zmáčkl jeden z četných zlatých ornamentů na zdi a část zdi ustoupila dovnitř. V otvoru byla vidět pata příkrého schodiště, vedoucího vzhůru.

"Schodiště je vestavěno do zdi. Vede na střechu, do malé věžičky a z té se rozbíhají schodiště do různých místností v Tecuhltli. Každé končí podzemním tajným vchodem. Tak si pospěš!"

"Až po tobě, kamaráde," odpověděl Conan uštěpačně a významně pozvedl meč. Olmec pokrčil rameny a začal vystupovat po schodišti. Conan mu šel v patách a dveře za nimi se tiše zavřely. Družo ohnivých kamenů vysoko nad nimi zalévala schodiště pochmurným nazelenalým svitem.

Stoupali dlouho, až Conan odhadl, že by už měli být na úrovni čtvrtého podlaží. Krátce na to vstoupili do kruhové věže. V jejím stropě byly zasazeny zelené kameny, osvětlující i schodiště. Malá okna, vyplněná nerozbitnými křišťálovými tabulemi, byla chráněna zlatou mříží. Byla to první okna, která Conan v Xuchotlu spatřil. Vyhlédl ven a zachytil obrysy kopulí a věží. Věděl, že hledí na střechy Xuchotlu.

Olmec k oknům ani nepřistoupil. Vydal se hned po jednom z dalších schodišť. Po krátkém sestupu se schodiště změnilo v úzkou chodbu, která se kroutila a zahýbala dlouhý kus cesty. Pak se zlomila v další příkré schodiště vedoucí dolů. Na jeho vrcholu se Olmec zastavil.

Odněkud zezdola k nim dolehl tlumený, ale zřetelný ženský výkřik, směs strachu a zuřivosti. Conan poznal Valeriin hlas.

V prudkém vzteku vyvolaném výkřikem a v údivu nad tím, jaké asi nebezpečí mohlo vynutit Valerie z umíněných rtů takový výkřik, zapomněl na Olmeca. Odstrčil jej a chtěl se vrhnout dolů. Instinkt jej však v posledním okamžiku přiměl otočit se. Drtivý úder Olmecovy obrovské pěsti mřížený Conanovi do týla, zasáhl Cimmeřana ze strany do krku. Slabšímu muži by takový úder přerazil páteř. Conan se zapotácel, ale v téže chvíli odhodil meč, nepoužitelný v úzkém prostoru, uchopil Olmeca za nataženou paži a v pádu jej strhl s sebou po schodišti. Řítili se dolů ve víru propletených končetin a těl. Jak padali, našly Conanovy železné prsty Olmecův býčí krk a sevřely jej jako kovová obruč.

Olmec vložil do úderu všechnu sílu obrovské paže, tricepsu a ramene a pěst dopadla jako kovářské kladivo. Conanovi ztuhl krk a rameno, ale jeho bojovnost to nijak podstatně neovlivnilo. Svíral svého protivníka jako buldok. Oba muži se kutáleli dolů odřeni a zhmožděni, až nakonec narazili u paty schodiště na dveře ze slonoviny. Dopad byl tak prudký, že se dveře roztřístily a vypadly ze závěsů. V tom okamžiku však byl Olmec už mrtev, protože mu Cimmeřanovy železné prsty v pádu zlomily vaz. Conan vstal, setřásl z ramen zbytky dveří a vytřel si z očí krev a prach.

Byl v trůnním sále. Kromě něj tam bylo ještě patnáct osob. První, koho uviděl, byla Valerie, před stupněm s křesly se teď tyčil podivný černý oltář. Okolo něj bylo rozestaveno sedm černých svící ve zlatých svícnech. Z jejich plamenů stoupal ve spirálách zelený kouř, který plnil místnost zvláštní těžkou vůní. Kouř se sléval pod stropem do tmavého oblaku a vytvářel nad oltářem podivnou klenbu. Na oltáři ležela Valerie, nahá, a její bílá plet působila na černé hmotě šokujícím kontrastem. Nebyla spoutána. Ležela uvolněně, ruce nataženy v plné délce nad hlavou. U hlavy oltáře klečel mladý muž a svíral pevně její zápěstí. Na druhém konci oltáře klečela mladá žena a držela Valerii za kotníky. V této poloze se Valerie nemohla ani pohnout.

Před oltářem klečelo v půlkruhu zbývajících jedenáct mužů a žen Tecuhltli a pozorovalo celou scénu očima planoucíma vášní.

Na Olmecově křesle ze slonoviny seděla v pohodlné poloze Tascela. Kolem ní se vlnily praménky kouře, stoupající z bronzových kadidelnic. Neklidně posedávala, přehazovala nohy a nakláněla se sem a tam s jakýmsi smyslným rozechvěním, jako by nacházela tělesnou rozkoš v dotyku hladké slonoviny a vlastní hebké pokožky.

Při děsivém zapraskání tříštěných dveří se scéna nezměnila ani v nejmenším. Klečící Tecuhltliové nevzrušeně pohlédli na mrtvolu svého prince a na obrovského Cimmeřana, který povstal z trosek tajných dveří, ale pak se jejich zraky obrátily zpět k bílému tělu na oltáři. Tascela na něj upřela nepřítomné oči, pohodlně se v křesle opřela a zlomyslně se rozesmála.

"Ty děvko!" Conan měl před očima rudou mlhu. Vykročil k ní a jeho pěsti vypadaly jako obrovské železné palice. Jakmile se pohnul, něco mu pod nohama kovově zazvonilo a v noze ucítil drtivou bolest. Zapotácel se a setrvačností málem přepadl dopředu. Kolem nohy se mu sevřely ocelové ozubené čelisti mohutné pasti, které se mu zakously hluboko do masa. Jen mohutné svaly lýtky zachránily Cimmeřanovi holenní kost před rozdrčením. Příšerné zařízení se zvedlo z rudé podlahy bez jediného varování. Teprve teď Conan uviděl šterbiny v podlaze, ve kterých byly čelisti pasti důmyslně skryty.

"Hlupáku," zasmála se Tascela, "myslel sis, že se nepojistím pro případ, že by ses vrátil. Všechny vchody do tohoto sálu jsou zabezpečeny podobnými pastmi. Teď tam zůstaň stát a dívej se, jak se stanu

vykonavatelem a naplněním osudu tvé půvabné společnosti. Pak ukončím i tvůj osud!"

Conanova ruka instinktivně zatápala u opasku jen proto, aby našla prázdnou pochvu. Jeho meč zůstal kdesi za ním na schodech a dýku zanechal daleko v pralese, kde si ji poslední z draků vytrhl z poraněné čelisti. Cítil zuby pasti, které pálily jako žhavé uhlíky, ale tahle bolest nebyla ničím proti divokému vzteku, který jím zmítal. Chytil se jako vlk. Kdyby měl meč, usekl by si nohu a doplazil by se k trůnu, aby zabil Tascelu. Valeriiny oči se k němu obracely s mlčenlivou prosbou a vlastní bezmocnost zaplavovala Cimmeřanův mozek rudými vlnami šílenství.

Klesl na koleno volné nohy a pokoušel se vklínit prsty mezi čelisti pasti, silou je roztáhnout od sebe.

Zpod nehtů mu prýštila krev, ale zubaté čelisti byly sevřeny tak těsně, že mezi rozdrčeným masem a ocelí nezbývala žádná skulina. Pohled na Valeriino nahé tělo zvyšoval plameny jeho zuřivosti.

Tascela si jej nevšímala. Pomalu se zvedla, přelétla své poddané pátravým pohledem a zeptala se! "Kde jsou Xamec, Zlanath a Tachic?"

"Nevrátili se z katakomb, princezno," odpověděl jeden z mužů. "Stejně jako my, pomáhali odnášet mrtvé do krypt, ale už se nevrátili. Možná že je pohltil Tolkemecův duch."

"Mlč, hlupáku!" přikázala drsně. "Žádný takový duch neexistuje!"

Sestoupila ze stupně a přitom si pohrávala s tenkou dýkou, vykládanou zlatem. Ani v pekle neplálo nic tak zlým světlem jako její oči. Před oltářem se zastavila a promluvila do naprostého ticha.

"Tvůj život mi vrátí opět mládí, bílá ženo!" řekla. "Ulehnu na tvá prsa a přitisknu rty na tvá ústa. Pak ti pomalu, pomalu ponořím tuhle čepel do srdce a život, který bude opouštět tvé tuhající tělo, vstoupí do mého těla. A já, já opět rozkvetu mládím a věčným životem."

Vlnivým krokem, podobná hadu, plazícímu se ke své oběti, pokročila kotouči dýmu k oltáři a sklonila se k nehybné ženě. Valerie cítila, že nemůže odtrhnout oči od očí Tascelinych, které se jí zdály stále větší a hlubší, a které pronikaly hustým dýmem jako planoucí tmavé měsíce.

Klečící muži a ženy se uchopili za ruce a zatajili dech. V napětí očekávali krvavé vyvrcholení.

Conan dál marně zápasil s čelistmi pasti a jeho přerývaný dech byl jediným zvukem, který rušil hluboké ticho.

Všechny oči byly upřeny na černý oltář s bílou postavou a zdálo se, že ani úder blesku by účastníky příšerného, divadla nevytrhl z hypnotického stavu, ve kterém se nacházeli. A přece to byl jen slabý výkřik, který všechno změnil – tiché zvolání, při kterém se všichni přítomní otřásli hrůzou. Všechny pohledy se obrátily jedním směrem.

Zarámována ve dveřích, vlevo od stupně s trůnem, stála postava jako z děsivého nočního snu: muž s mohutnou hřívou bílých, špinou splených vlasů a se sněhobílým vousem, který mu padal až na prsa. Jeho vyhublá postava byla oblečena v cáry, odhalující nepřírozně vyhlížející končetiny. Kůže nevypadala jako kůže člověka. Byla podivně bledá, částečně šupinatá, jako by její nositel žil dlouhou dobu v podmínkách zcela odlišných od běžného lidského prostředí. V očích, žhnoucích hluboko pod chomáčem bílých vlasů nebylo lidského už vůbec nic. Byly to dva světlé kruhy, poloprůsvitné a nehybné. Postrádaly výraz, postrádaly inteligenci. Ústa se doširoka otvírala, ale namísto slov se z nich dralo pouze šílené hihňání.

"Tolkemec!" zašeptala zsinálá Tascela a ostatní se přikrčili nevyslovnou hrůzou. "Žádný mýtus, žádný duch! U Seta! Ty jsi žil dvanáct let v temnotách! Dvanáct let ve společnosti mrtvých a jejich kostí. Jakou příšernou stravou jsi se živil? Jak hroznou parodii života jsi žil, v naprosté temnotě věčné noci? Proto se Xamec, Zlanath a Tachic nevrátili z podzemí – a nikdy se už nevrátí. Ale proč jsi čekal tak dlouho, než jsi se rozhodl zaútočit? Hledal jsi snad něco v katakombách? Nějakou hroznou zbraň, která tady byla ukryta? A až teď jsi ji snad našel?"

Jedinou odpovědí jí bylo šílené Tolkemecovo chichotání. Pak se Tolkemec dlouhým skokem, kterým se vyhnul nastražené pasti, přenesl do místnosti. Možná že se mu to podařilo náhodou, možná že měl kdesi v hloubi mozku uloženy vzpomínky na podobné pasti z dob, kdy ještě žil v horních patrech Xuchotlu.

Nebyl šílený v pravém slova smyslu. Žil tak dlouho odloučen od lidí, že sám přestal být člověkem. Jediná vzpomínka jej jako pevné pouto spojovala s lidmi a tato vzpomínka v něm vzbuzovala nenávist k nim a touhu po pomstě. Jen proto se dnem i nocí plížil temnotou katakomb a pozoroval ty, kteří tam čas od času přišli. Zášť a touha po pomstě byly tím tenkým vláknem, které mu zabránilo v šíleném útěku do černých chodeb a nesmírných prostor podzemní říše, kterou před tolika lety objevil.

"Hledal jsi něco!" zašeptala Tascela a v hrůze ustoupila. "Teď jsi to našel! Celou dobu jsi myslel na pomstu. I po dlouhých letech temnoty si všechno pamatuješ!"

V Tolkemecově nejisté hubené ruce se objevila podivná tyč. Měla zelenou barvu nefritu a byla ukončena karmínovou koulí velikosti granátového jablka. Napřáhl ji před sebe jako oštěp a Tascela rychle uskočila, když z rudé koule vyletěl karmínový blesk. Tascela unikla, ale blesk trefil ženu, svírající Valeriiny nohy. Zasáhl ji přímo mezi lopatky. Místností se rozlehlo ostré zapraskání, z hrudi klečící ženy vyrazil ohnivý záblesk, narazil na černý oltář a rozprskl se v záplavě modrých jisker. Žena padla na bok a už v pádu se měnila v kůži potaženou mumii, hnědou a vyschlou.

Valerii se podařilo skutálet se na druhou stranu oltáře a po čtyřech se vydala k protější zdi. V trůnním sále mrtvého Olmeca se rozpoutalo peklo.

Muž, který původně držel Valerii za ruce, zemřel jako druhý. Obrátil se a prchal, ale dříve, než uběhl několik kroků, přesunul se Tolkemec rychlostí při jeho křehkosti udivující na místo, kde měl prchajícího mezi sebou a oltářem. Znovu vyletěl karmínový paprsek a Tecuhltli padl mrtev k zemi. Paprsek ukončil svou dráhu v dešti modrých jisker, odražených od černé hmoty.

Pak začalo velké vraždění. Lidé pobíhali se šílenými výkřiky z jednoho konce místnosti na druhý, vráželi jeden do druhého, padali a šlapali po sobě. Mezi nimi se točil a poskakoval Tolkemec a rozdával smrt. Nikdo nemohl utéci dveřmi, protože kovové vchody měly očividně stejné vlastnosti, jako kovovými žilkami protkaný černý kámen oltáře, i dveře uzavíraly smrtelný okruh, který potřebovala neznámá síla, koncentrovaná v karmínových záblescích, rodících se v Tolkemecově ruce. Nešťastník, který se dostal mezi něj a oltář nebo vchod, zemřel. Tolkemec si nevybíral a poskakoval a roztrhané hadry mu vlály okolo vyhublých končetin. Mezi šílenými výkřiky zbylých lidí se neslo jeho spokojené ječivé pohihňávání, okolo oltáře i vchodů padali lidé jako podzimní listí. Jediný bojovník se na Tolkemeca vrhl s dýkou v ruce, jen proto, aby padl dříve, než se k němu dostal. Všichni ostatní se však chovali jako splašené stádo, pobíhali zmateně sem a tam, bez naděje na útěk, bez myšlenky na odpor.

Padl poslední Tecuhltli, naživu zbyla jen Tascela, Conan přibitý pastí na místě u zdi a za ním Valerie, která hledala ochranu u toho, kdo jí byl v tomto šílenství nejbližší. Tascela přiskočila k Cimmeřanovi, sehnula se a zmáčkla skryté pero. Zkrvavené čelisti pasti povolily a zatáhly se do podlahy.

"Zab ho, jestli to dokážeš," vydechla a vtiskla Conanovi do ruky těžký nůž, který předtím sebrala jednomu padlému. "Má kouzla jsou proti němu neúčinná!"

Divoce zavřel a v touze po boji zapomněl i na rozdrčené lýtko. Tolkemec vykročil k němu, ale zarazil se při pohledu na záblesk oceli v Cimmeřanově pěstí. Pak začala příšerná hra. Tolkemec se pokoušel obejít Conana tak, aby jej dostal mezi sebe a oltář, nebo některý vchod, Conan se naopak snažil tomu zabránit a přiblížit se k němu na dosah. Ženy se zatajeným dechem napjatě přihlížely tomuto souboji na život a na smrt.

Sálem se nesly jen zvuky rychlých kroků a přerývavého dechu. Tolkemec už neposkakoval a netočil se. Uvědomil si, že toto utkání je něco jiného než zabíjení lidí, zachvácených panikou. V divokých barbarských očích hořel oheň stejně silného odhodlání, jako bylo jeho vlastní. Přesouvali se sem a tam, pohyb jednoho měl za následek pohyb druhého, byli jako dvě figurky spojené neviditelnými nitkami. Conan se však pomalu, ale jistě dostával blíž a blíž ke svému nepříteli. Už už se mohutné svalstvo jeho stehen napínalo k rozhodujícímu skoku, když Valerie vykřikla. Na zlomek okamžiku se ocitlo Conanovo tělo v jedné linii s bronzovými dveřmi. Vyšlehl rudý blesk a zanechal na jeho boku rudý šrám. V téže chvíli vrhnul Cimmeřan nůž. Starý, bělovlasý Tolkemec se pomalu sesul k zemi, tentokrát opravdu mrtev, a z prsou mu trčela tmavá rukojeť nože.

Tascela se vrhla kupředu, ne ke Conanovi, ale k tyči, která vypadla z Tolkemecových bezvládných prstů. V témže okamžiku zvedla Valerie ze země dýku, kterou tam upustil jeden z bojovníků. Čepel dýky, hnána celou silou pirátcina cvičeného těla, vjela tecuhltlijské princezně mezi lopatky a vynořila se jí mezi nadry. Tascela divoce vykřikla a zřítíla se k zemi. Jak padala, kopla Valerie do mrtvého těla.

"Aspoň tohle jsem musela udělat pro své sebevědomí," vydechla Valerie a pohlédla přes mrtvé tělo na Conana.

"Takže tím je jejich krevní msta ukončena," odpověděl. "Byla to pekelná noc! Řekni mi, kde mohli tihle lidé ukládat potravu. Mám hlad."

"Potřebuješ ošetřit tu nohu." Valerie utrhla z jednoho závěsu pás hedvábí a uvázala si jej jako roušku kolem pasu. Pak utrhla několik užších pruhů a pečlivě zavázala Cimmeřanovu nohu.

"Chodit s tím můžu," ujistil ji. "Pojďme. Venku za hradbami tohoto pekelného města začíná svítat. Mám Xuchotlu dost. Je dobře, že se tenhle národ vyhubil. Nestojím ani o jejich poklady. Lpí na nich jistě prokletí."

"Na světě je spousta jiné kořisti pro nás oba," řekla a postavila se, vysoká a štíhlá, před něj. V očích se mu zableskl starý plamének obdivu a tentokrát se nebránila, když si ji stáhl na klín a obejmul ji.

"K pobřeží je daleko," řekla, když konečně odtáhla své rty od jeho.

"Co na tom záleží," zasmál se. "Na světě není nic, co bychom spolu nemohli dobýt. Budeme mít vlastní palubu pod nohama dřív, než se otevřou přístavy Stygie na začátku obchodní sezóny. A pak ukážeme světu, jak vypadá skutečná kořist!"

Přeložil Jan Kantůrek